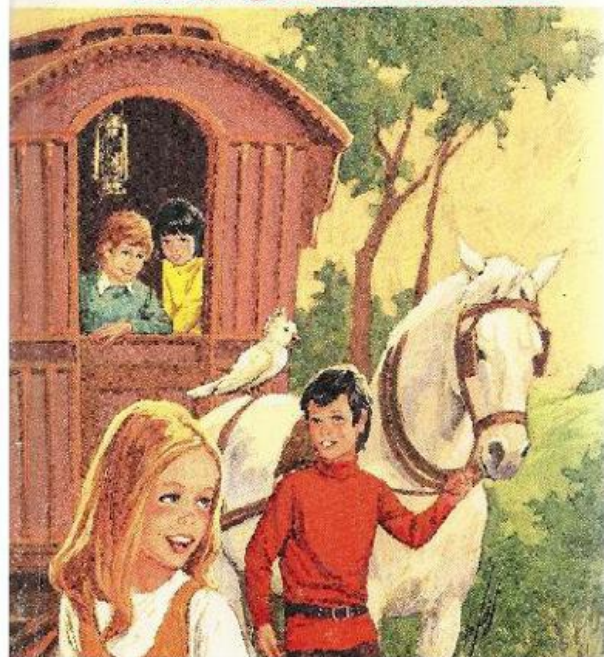

het **CIRCUS**
van
enid blyton **AVONTUUR**

ENID BLYTON

HET CIRCUS VAN AVONTUUR

B.V. UITGEVERSBEDRIJF 'HET GOEDE BOEK' - HUIZEN N.

VALKENSERIE nr. j.m. 327 DE AVONTUREN SERIE deel 7

Oorspronkelijke titel: The circus of adventure

First published by Macmillan & Company, London

© Copyright 1952 Enid Blyton

Omslag: H. Jad

© Copyright voor deze uitgave:

1972 B.V. Het Goede Boek, Huizen, Holland

Verspreiding voor België: Standaard Uitgeverij, Antwerpen

ISBN 9024003008

VOORWOORD

Beste jongens en meisjes,

Mijn bedoeling was op te houden met deze Avonturenserie bij het zesde boek, *HET SCHIP VAN AVONTUUR*. In dat boek trouwde Bill Cunningham, de vriend die alle avonturen van de vier kinderen, Jack, Philip, Dinah en Lucy-Ann meemaakt, met mevrouw Mannering, moeder van Philip en Dinah. Zo werd ze mevrouw Cunningham. Je herinnert je zeker wel dat Jack en Lucy-Ann die geen vader of moeder meer hebben, Philip en Dinahs moeder beschouwden als hun tante en haar tante Allie noemden.

In dit zevende boek zul je natuurlijk merken, dat mevrouw Mannering mevrouw Cunningham wordt genoemd, als vrouw van Bill. Bill blijft als gewoonlijk Bill. De vier kinderen, Bill en zijn vrouw vormen een leuke familie. Je zult wel hebben gelezen hoe ze voor het eerst kennismaakten met Bill in het allereerste boek, *HET EILAND VAN AVONTUUR*.

De reden dat ik door moest gaan met deze Avonturenserie, nadat ik al besloten was ermee op te houden, zijn jullie, jongens en meisjes. Jullie dachten heel juist dat, nu Bill en mevrouw Mannering getrouwd waren en alles een happyend leek, dit het einde was van de serie. Jullie waren zo geschokt bij de gedachte dat er waarschijnlijk geen avonturen meer zouden komen met Jack en Kiki, Philip, Dinah en Lucy-Ann dat jullie een ware zondvloed over me uitstortten van letterlijk honderden - ik denk dat ik wel kan zeggen *duizenden* brieven - die me vroegen, me smeekten om nog weer een Avontuur-boek te schrijven. De brieven kwamen niet alleen van kinderen uit Engeland, maar ook van Australiërs, Nieuw-Zeelanders, Zuidafrikanen, Oostafrikanen, Amerikanen en zelfs van

kinderen uit landen zoals Duitsland, waar de Avontuurboeken in vertaling verschijnen.

Goed dan - ik heb me gewonnen gegeven - en hier is het zevende boek, *HET CIRCUS VAN AVONTUUR*, met veel genoeg voor jullie geschreven. Ik hoop dat het bevalt! De andere boeken zijn: Het Eiland van Avontuur Het Kasteel van Avontuur De Vallei van Avontuur De Zee van Avontuur De Berg van Avontuur Het Schip van Avontuur

Veel geluk voor jullie allen van (w.g.) Enid Blyton

Hoofdstuk 1

THUIS VAN SCHOOL

Het rustige huis was niet langer rustig! De vier kinderen waren terug van de kostschool en waren nu bezig hun koffers naar binnen te sjouwen en onderwijl tegen elkaar te schreeuwen. Kiki de papegaai was natuurlijk even opgewonden als de anderen en krijste luid.

„Tante Allie! We zijn terug!" gilde Jack. „Houd je stil, Kiki! Ik kan mezelf niet horen schreeuwen!"

„Moeder! Waar bent u?" riep Dinah. „We zijn weer thuis!"

Haar moeder verscheen haastig, een blijde lach op haar gezicht. "Dinah! Philip! Zo gauw had ik jullie niet verwacht. Nee maar, Lucy-Ann, jij bent gegroeid! En Philip, jij barst gewoon van gezondheid!"

„Ik zou niet weten hoe," grinnikte Philip, terwijl hij mevrouw Cunningham hartelijk omhelsde. „Het eten op school is zo vreselijk dat ik er nooit wat van neem!"

„Hetzelfde oude verhaal!" zei mevrouw Cunningham lachend. „Hallo, Kiki! Zeg eens, hoe gaat het met jou!"

„Hoe gaat het?" zei de papegaai ernstig en stak haar linkerpoot uit als voor een handdruk.

"Een nieuw kunstje," zei Jack. "Maar de verkeerde poot, ouwe jongen. Weet je nog niet rechts van links te onderscheiden?"

„Links, rechts, links, rechts, links, rechts," zei Kiki dadelijk en begon al aardig goed de maat aan te geven. „Links, rechts, links..."

„Zo is het genoeg," zei Jack. Hij wendde zich tot mevrouw Cunningham. „Hoe gaat het met Bill? Is hij hier ook?"

„Hij was van plan hier te zijn om jullie allemaal te verwelkomen," zei mevrouw Cunningham, Bills vrouw. „Maar hij kreeg plotseling een telefoontje vanmorgen en nam de wagen om zo haastig mogelijk naar Londen te racen."

De vier kinderen gromden. „Het is toch niet een of andere opdracht die zich opeens voordoet juist nu we thuis zijn voor de Paasvakantie?" zei Lucy-Ann. „Bill heeft altijd een of ander geheimzinnig werkje te doen net op de verkeerde tijd!"

„Nu, ik hoop dat het niet zo is," zei mevrouw Cunningham. „Ik verwacht hem elk ogenblik aan de telefoon om te zeggen of hij vanavond thuiskomt of niet."

„Moeder, zullen we hier beneden maar uitpakken en onze spullen dan naar boven brengen?" riep Dinah. „Vier koffers die maar in de hal liggen, daar kunnen we haast niet langs."

„Ja. Maar laat twee van de koffers beneden als ze leeg zijn," zei haar moeder. „We gaan morgen een vakantietrip maken, wij allemaal samen!"

Dit was nieuws voor de kinderen. Ze drongen dadelijk om mevrouw Cunningham heen. „U schreef daar nooit een woord over in uw brieven! Waar gaan we heen? Waarom vertelde u ons daar tevoren nooit iets van?"

„Ja, het was eigenlijk Bills idee, niet dat van mij," zei mevrouw Cunningham. „Hij dacht dat het voor de verandering wel aardig zou zijn. Ik was zelf verrast toen hij het in orde maakte."

„In orde maakte! En hij zei er tegen ons nooit wat van!" zei Philip. „Zeg eens - is er iets aan de hand? Het lijkt vreemd dat Bill dit zo plotseling heeft gedaan. De laatste keer dat ik hem zag, toen hij naar school kwam om ons op te zoeken, sprak hij erover wat wij allemaal thuis zouden doen in die vier weken Paasvakantie."

„Ik denk werkelijk niet dat hier iets bijzonders aan is," zei zijn moeder. „Bill heeft wel vaker van die onverwachte ideeën, zoals je weet."

„Nu, waar gaan we dan allemaal naar toe?" vroeg Jack en joeg Kiki van het buffet, waar ze probeerde het deksel van de beschuitbus af te krijgen.

„Het is een plaatsje dat Little Brockleton heet," zei mevrouw Cunningham. „Erg rustig. Een landelijke omgeving. Juist zoiets waar jullie allemaal van houden. Je kunt daar in je oude kleren rondscharrelen zoals je wilt."

„O," zei Philip, „ik hoop waarlijk dat daar dassen zijn. Die zou ik namelijk eens graag willen zien. Rare kleine, beerachtige dieren."

„Als jij er dan maar gelukkig mee bent," zei Dinah. „Ik denk dat het de bedoeling is dat jij een paar dassen als lievelingsdieren gaat houden, nog voor we weten waar we zijn. Bah!"

„Dassen zijn erg aardige dieren," begon Philip. „Zindelijk en met bijzondere gewoonten, en..."

Lucy-Ann gaf een gillette van het lachen. „Lieve help, dan lijken ze wel een beetje op jou, Philip!"

„Val me niet in de rede met zulke dwaze opmerkingen," zei Philip. „Ik zei dus, wat betreft dassen..."

Maar niemand wilde meer luisteren. Jack had iets te vragen. „Zijn er daar in de omgeving van Little Brockleton wat behoorlijke vogels? Waar ligt het? Bij de zee?"

Jack was even gek als altijd met vogels. Zo lang als hij maar vogels kon waarnemen was hij gelukkig. Mevrouw Cunningham moest om hem lachen.

„Jij en jouw vogels, Jack en Philip en zijn dassen! Ik kan je over de vogels daar niets vertellen - dezelfde als gewoonlijk, denk ik. Nu - wat doen we met de koffers? We pakken alles uit, nemen die van de jongens mee naar boven en laten die van de meisjes hier om mee te nemen naar Little Brockleton - die zijn wat minder versleten dan die van jullie!"

„Kunnen we wat te eten krijgen, als we alles hebben uitgepakt?" vroeg Philip. „Ik ben uitgehongerd. Het eten van de school, zoals u weet is zo..."

„Ja - ik heb dat allemaal al eerder gehoord, Philip," zei zijn moeder. „Over een half uur krijgen jullie een heerlijke lunch - ja, wat je altijd graag hebt - koud vlees, sla, gebakken bonen in tomatensaus, aardappelen in de schil en hopen tomaten..."

„O, goed!" zei iedereen dadelijk en Kiki zwaaide van de ene poot op de andere.

„Goed!" zei ze. „Goede morgen, goede nacht, goed!"

Het uitpakken begon. „Kiki was vreselijk in de trein naar huis," zei Jack, bedolven onder een armvol kleren waarvan hij de helft liet vallen. „Ze vloog onder de bank in de coupé om wat oude toffèepapiertjes op te pikken die daar lagen en toen kwam er zo'n aardige oude man binnen. Kiki stopte de toffèepapiertjes in de omslag van zijn broek. Je had zijn gezicht moeten zien toen hij zich voorover boog en dat zag!"

„En toen begon ze te blaffen als een hond," zei Lucy-Ann giechelend, „en de arme oude man sprong op van de bank alsof er op hem geschoten werd."

„Pang, pang," begon Kiki. „Plof-plof. Plof doet de wezel. Veeg je voeten en sluit de deur."

„O, Kiki! Het is prettig je weer hier te hebben met je dwaze praatjes," zei mevrouw Cunningham lachend.

Kiki zette haar kuif op en kwam zijdelings naar haar toe. Ze wreef haar kop tegen mevrouw Cunninghams hand net nis een kat.

„Ik verwacht altijd dat je zult gaan spinnen, Kiki, als je dat doet," zei mevrouw Cunningham en ze krabde Kiki op haar kop.

Het uitpakken was gauw klaar. Het was werkelijk heel eenvoudig. Vuile kleren werden in de enorme linnenmand gesmeten en de rest in laden gegooit.

„Ik kan me niet indenken dat mensen altijd drukte maken over uit- en inpakken," zei Jack. „Kiki, doe je kop weg uit mijn zak. Waarom ben je nu ineens gek op toffees? Wil je dat je bek vast blijft zitten zodat je niet meer kunt praten?"

Kiki haalde haar kop uit Jacks zak en krijste triomfantelijk. Ze had een toffee gevonden. Nu kon ze fijn het papier eraf gaan halen en intussen met zichzelf praten.

„Daar is ze wel een tijdje zoet mee," zei Dinah dankbaar. „Kiki maakt altijd zo'n lawaai als ze opgewonden is."

„Net zoals jij," zei Philip dadelijk. Dinah keek hem nijdig aan.

„Houd je mond, jullie twee," zei Jack. „Geen vechtpartij op de eerste dag van de vakantie. Nee maar, kijk Lucy-Ann eens die daar de trap opgaat en op elke trede een paar sokken laat vallen!"

Daar ging de telefoon. Mevrouw Cunningham liep er snel op toe om hem op te nemen. „Dat zal Bill zijn!" zei ze.

Hij was het. Er ontstond een kort gesprek dat voornamelijk bestond uit: „Ja. Nee. Dat begrijp ik. Dat denk ik ook. Nee, natuurlijk niet. Ja. Ja. Nee, Bill. Zeker. Ja, ik zal het uitleggen. Ik zie je vanavond dan. Dag."

„Wat heeft hij gezegd?" vroeg Lucy-Ann. „Komt hij gauw? Ik verlang ernaar hem te zien."

„Ja, hij komt vanavond ongeveer half zes," zei mevrouw Cunningham. De vier kinderen vonden niet dat ze er erg opgewekt uitzag. Ze opende haar mond om iets te zeggen, aarzelde en sloot hem dan weer.

„Moeder, wat was het dat u zou uitleggen?" zei Philip dadelijk. „We hoorden u zeggen:

„Ja, ik zal het uitleggen.' Was het iets dat u ons moest vertellen? Wat is het?"

„Zeg niet dat het iets vreselijks is," zei Lucy-Ann. „Bill gaat met ons mee, niet waar?"

„Ja," zei mevrouw Cunningham. „Ja, ik hoop dat jullie er niets op tegen hebben, lieverds - maar hij wil graag dat we nog iemand meenemen."

„Wie?" vroeg iedereen dadelijk en ze keken allemaal zo woest dat mevrouw Cunningham beslist verrast was.

„Niet zijn oude tante?" zei Dinah. „O, moeder, zeg niet dat het iemand is waarbij we ons altijd netjes moeten gedragen."

„Nee, natuurlijk niet," zei haar moeder. „Het is een kleine jongen - de neef van een vriend van Bill."

„Kennen we hem? Hoe heet hij?" vroeg Jack.

„Dat heeft Bill me niet gezegd," zei mevrouw Cunningham.

„Waarom kan hij niet naar zijn eigen huis gaan in de vakantie?" vroeg Dinah met afkeer.

„Ik houd niet van kleine jongens. Waarom moeten wij hem hier hebben? Hij zal natuurlijk alles voor ons bederven!"

„O nee, dat zal hij niet," zei Philip dadelijk. „Kleine jongens hebben precies te doen wat wij zeggen, nietwaar Jack? We weten genoeg van hen en van hun stomiteiten op school — wij weten heel goed hoe we met hen om moeten springen."

„Ja, maar waarom moet hij bij ons komen?" drong Dinah aan. „Heeft hij zelf geen thuis?"

„O ja - maar hij is een buitenlander," zei haar moeder. „Hij is naar een school gestuurd in Engeland om een goede Engelse opvoeding te krijgen. Ik stel me voor dat zijn familie wil dat hij enkele weken doorbrengt in een Engels gezin om wat te weten te komen over ons huiselijk leven. Ook vermoed ik dat er moeilijkheden thuis zijn op het ogenblik-ziekte, zou ik denken."

„O goed - we zullen er het beste van moeten maken," zei Lucy-Ann, die zich een heel klein jongetje voorstelde dat aan heimwee leed en ze dacht dat ze hem zou kunnen troosten door veel aandacht aan hem te besteden.

„We zullen hem dan wel bij jou parkeren, Lucy-Ann," zei Dinah die helemaal niet hield van kleine jongetjes en ook niet van kleine meisjes. „Jij kunt dan met hem rondrijden in een kinderwagen en hem 's avonds naar bed brengen!"

„Wees niet dwaas, Dinah. Zo klein zal hij heus niet zijn!" zei haar moeder. „Nu - zijn jullie klaar? Het is bijna lunchtijd, dus ga je handen wassen en je haar borstelen."

„Was je handen, borstel je haar, veeg je voeten, snuit je neus," schreeuwde Kiki. „Borstel je handen, snuit je voeten, veeg je - je - je..."

„Ja - je haalt het allemaal wat door elkaar, ouwe jongen," zei Jack lachend. Kiki vloog op Jacks schouder en begon liefjes aan zijn oor te trekken. Toen ze opeens het zware geluid van de gong hoorde gaf ze een schreeuw en vloog de eetkamer in. Ze wist wat dat geluid betekende!

„Jack! Kiki gaat in alle tomaten pikken als je haar niet in het oog houdt," riep mevrouw Cunningham. „Ga achter haar aan, vlug!"

Maar het was niet nodig om dat te zeggen - iedereen was naar de eetkamer gehold bij de eerste klank van de gong!

Hoofdstuk 2

AANKOMST VAN GUSTAVUS

De middag werd verder doorgebracht met door het huis te dwalen om te zien of er ook veranderingen waren te bespeuren en met het onderzoeken van de tuin om te kijken welke bloemen uit waren, wat voor eetbare dingen er waren (alleen kropsla, helaas!) en om Kiki voor te stellen aan zes nieuwe kippen.

„Er is een nieuw vloerkleed in de logeerkamer," zei Lucy-Ann. „Maar dat is de enige verandering die er is. Daar ben ik blij om. Ik houd er niet van thuis te komen en alles veranderd te vinden. Ik denk dat die kleine jongen wel in de logeerkamer zal slapen, nietwaar, tante Allie?"

„Ja," zei mevrouw Cunningham. „Over een paar minuten ben ik hier klaar. Ga nu naar de anderen in de tuin. Je kunt wat narcissen plukken als je dat leuk vindt - we hebben er wat nodig voor de hal."

Lucy-Ann liep vrolijk weg. De allereerste dagen van de vakantie waren altijd hemels. Die gingen maar langzaam voorbij en dagen van vakantie in het vooruitzicht was een heerlijke gedachte!

„Lucy-Ann! Kom hier! Kiki heeft de dag van haar leven!" riep Jack. „Kijk ze daar eens een vertoning maken tegenover de nieuwe kippen!"

Kiki zat op een paaltje in de kippenren. De zes kippen hadden zich in bewondering om haar heen verzameld. „Klok-klok-klok," zei de een tegen de ander. Een ervan ging op

haar tenen staan en klapte met de vleugels alsof ze probeerde te vliegen. Kiki deed haar kop opzij, ging ook op de tenen staan, spreidde haar vleugels uit en vloog weg. Ze zeilde neer bij de verraste kippen.

„Klok-lok-lok, klorryk!" zei ze ernstig. „Klok-lok-lok, klorryk!"

„Klok-ok-ok, klok!" zeiden de kippen bewonderend en kwamen nader. Een van hen pikte overmoedig in een van de staartveren van de papegaai.

Dat was een onbeschaamdheid! Kiki danste om de onrustig geworden vogels heen en maakte een geluid van een vliegtuig in moeilijkheden. De kippen namen de vlucht naar het nachthok en tuimelden daarbij bijna over elkaar toen ze met twee tegelijk naar binnen probeerden te dringen via de nauwe doorgang.

Kiki waggelde er achteraan en klokte weer. Mevrouw Cunningham riep vanuit het venster:

„Kinderen! De kippen zullen nooit eieren voor ons leggen als jullie ze bang laten maken door Kiki."

„Kiki is het nachthok ingegaan. Ze zit nu blijkbaar op een nest en probeert een ei te leggen net als de kippen!" riep Jack. „Kom eruit, Kiki!"

Kiki kwam weer terug en keek onderzoekend uit de lage doorgang. „Polly, zet de ketel op," zei ze vredelievend. „Klok-lok-lok, orrrk!"

Ze vloog op Jacks schouder en de kippen keken elkaar opgelucht aan. Was het veilig om

eruit te gaan en nu wat rond te wandelen?

„Daar is de kat van naast ons," zei Dinah. „Komt kijken waar al dat lawaai voor nodig is, denk ik! Houd Kiki vast, Jack."

„O, ze zal blaffen als een hond als de kat nog wat nader komt," zei Jack. „Kom - laat ons eens kijken wat de tuinman in de broeikas heeft."

Het was een prettige, zonnige middag en de vier vermaakten zich best alleen door wat „rond te hangen", zoals Jack het noemde. Ze verlangden allen naar de aankomst van Bill. Dan zou de familie compleet zijn - behalve natuurlijk dat er een teveel zou zijn, als hij werkelijk de onverwachte gast meenam.

„Ik ga bij het hek uitkijken naar Bill," zei Lucy-Ann na de thee.

„Dat gaan we allemaal doen," zei Philip. „Goeie ouwe Bill! Wat een geluk voor ons dat hij niet weg is met een van zijn zeer geheime opdrachten en nu met ons mee kan komen!"

Ze gingen samen over het voorhek hangen. Kiki zette haar kuif opgewonden op en neer. Ze wist heel goed dat Bill zou komen.

„Bill! Waar is Bill?" bleef ze maar zeggen. „Plof doet Bill!"

„Nee, Kiki, houd daar maar mee op. Kijk daar komt een wagen aan. Misschien die van Bill."

Maar hij was het niet. Toen de auto voorbijging deed Kiki luid de claxon na - phaah, phaah, phaah - net alsof het echt was.

De chauffeur was verbaasd. Hij zag geen auto. Hij liet ook zijn claxon horen, omdat hij dacht dat er misschien een om de hoek was.

En toen slaakte Lucy-Ann een gil. „Hier is Bill!" zei ze. Een grote zwarte wagen, glimmend en glanzend! Bill! Bill!

Ze had gelijk. Het *was* Bills wagen. Hij reed naar het voorhek en Bills vrolijke gezicht grinnikte hen toe toen hij uit het raampje keek. Iemand zat naast hem. Was het de jongen?

Bill opende de deur en sprong eruit. De vier kinderen schoten op hem toe. „Bill! Goeie ouwe Bill! Hoe gaat het, Bill?"

„Billy, Billy," krijste een stem.

„Ah - goedenavond, Kiki," zei Bill, toen de papegaai op zijn schouder landde. „Nog altijd dezelfde. Aha! Jij wou wel dat ik thuis kwam om je wat manieren te leren, hè?"

Kiki kakelde als een opgewonden kip. „Zeg eens - ga alsjeblieft geen eieren leggen in mijn hals!" zei Bill. „Waarom kakel je toch zo? Waar is je moeder, Dinah?"

„Daar is ze," zei Dinah, toen mevrouw Cunningham vlug naar het hek toekwam. Bill was op het punt haar toe te roepen toen een buitengewoon luide hoest uit de wagen klonk — een hoest, bedoeld om er nota van te nemen.

„O - ik vergat het helemaal," zei Bill. „Ik heb een gast meegebracht. Heb je het hun verteld, Allie?"

„Ja, dat deed ik," zei mevrouw Cunningham. „Waar is hij? O, in de wagen. Laat hem maar

uitstappen, Bill."

„Kom er maar uit," zei Bill, en temidden van een doodse stilte kwam de eigenaar van de hoest de wagen uit zo waardig als hij maar kon.

Iedereen staarde hem aan. Hij was ongeveer elf jaar en zag er wel erg als een vreemdeling uit. Zijn blauwzwarte haar krulde en was te lang. Zijn ogen waren even zwart als zijn haar en hij had zwaardere wimpers dan een van de meisjes. En zeker had hij buitengewoon goede manieren.

Hij wendde zich naar mevrouw Cunningham en nam de hand die ze naar hem uitstak. Maar in plaats van die te schudden boog hij zich er overheen en raakte hem aan met zijn lippen. Mevrouw Cunningham kon het niet helpen dat ze moest glimlachen. De vier kinderen staarden geamuseerd toe.

„Mijn dank aan u, mevrouw," zei hij met een erg buitenlands accent.

„Dat is wel in orde," zei mevrouw Cunningham. „Heb je al thee gehad?"

Maar voordat de jongen daarop verkoos te antwoorden had hij nog een staaltje van goede manieren te tonen. Hij wendde zich tot Dinah en voordat ze wist wat hij wilde doen, nam hij haar hand en boog zich er overheen. Ze gaf een gil en rukte hem weg.

„Niet doen!" zei ze. Lucy-Ann deed haar handen stevig op de rug. Ze wilde ook niet dat haar hand werd gezoend. Wat een buitengewone jongen!

„Gus, beste jongen - wij schudden alleen maar handen, weet je," zei Bill, die probeerde

zijn lachen te bedwingen bij het zien van de verontwaardigde gezichten van de meisjes.

„Eh - dit is Gustavus Barmilevo, Allie. Hij zal een paar weken bij ons blijven, omdat zijn oom mij heeft gevraagd een oogje op hem te houden."

Gustavus Barmilevo boog heel diep, maar probeerde niet meer handen te kussen. Bill stelde de anderen voor.

„Dinah - Lucy-Ann - Jack - en Philip. Ik - eh - hoop dat jullie allemaal gauw goede vrienden worden."

De twee jongens schudden Gus de hand en bekeken hem nogal met tegenzin. Lieve goedheid! Zouden ze de hele vakantie met die kleine vreemdeling opgescheept worden?

Gus maakte een grappig buiginkje elke keer dat hij iemand de hand schudde.

„Aengenaem kennis te maken," zei hij. „Wat is dit vogel? Hoe noem je het?"

„Het is een Kiki-vogel," zei Jack ernstig. „Gus, dit is Kiki. Kiki dit is Gus!"

Kiki hield als gewoonlijk haar linkerpoot uit, om de hand te schudden. Gus leek buitengewoon verrast, maar zijn manieren bleven perfect. Hij stak zijn hand uit naar Kiki's poot. Maar ongelukkig genoeg sloeg ze haar klauw uit in zijn vingers en hij gaf een luide gil.

„Wat een herrie, wat een herrie!" zei Kiki streng. „Veeg je voeten en snuit je neus. Haal de dokter!"

„Mijn vinger blodt," zei de jongen met tranen in zijn stem. „Het blodt, kijk."

„Haal de dokter, Polly heeft kou gevat, haal de dokter," zong Kiki verrukt. De jongen kwam plotseling tot het besef dat het de papegaai was die dit zei. Hij vergat zijn „blodden" en staarde verbaasd naar Kiki.

„Het sprekt!!" gaf hij angstig te kennen. „Het sprekt woorden. Het ziet mijn bloddende vinger en sprekt de dokter te halen. Ik nooit zag een Kiki-vogel tevoren."

„Kom mee naar binnen en ik zal een verbandje om je vinger doen," zei mevrouw Cunningham, die er tenslotte genoeg van kreeg.

„Ja, het blodt," zei Gus bedroefd en keek naar een klein druppeltje bloed dat op de grond viel. Hij zag eruit of hij zou gaan huilen. Dan zei hij iets buitengewoons:

„Dit vogel," zei hij, en hij keek plotseling naar Kiki, „dit vogel - het moet in een kooi. Ik beveel het."

„Wees geen domkop," zei Jack, na een ogenblik verbaasde stilte. „Kom, tante Allie - laten we naar binnen gaan. Gus mocht eens doodbloeden!"

Dit was een onrustbarende gedachte en Gus holde dadelijk het huis in. De anderen volgden langzaam. Wat een buitengewone jongen!

„Een beetje gek," zei Dinah zachtjes en ze knikten allen. De stem van Bill riep hen terug:

„Hé! Helpen jullie even met de bagage!"

„O, Bill. Jammer, we dachten er niet aan," zei Jack en hij liep dadelijk terug. „Gus maakte ons eigenlijk stom van verbazing. Uit wat voor land komt hij?"

„O, hij is een beetje een mengsel, denk ik," zei Bill. „Maak het hem maar niet lastig met zijn familie of zijn thuis of hij zal waarschijnlijk in tranen uitbarsten. Jammer dat ik jullie ermee moet vervelen. Het zal beter gaan als hij wat gewend is. Ik geloof dat hij het de Engelse school waar hij was wel goed deed. In elk geval - ik houd hem zoveel mogelijk uit jullie handen, dat beloof ik, want het was mijn vriend die mij verzocht een oogje op hem te houden!"

„We zullen je wel helpen, Bill," zei Lucy-Ann. „Ik denk dat hij wat verlegen is. O - ik was zo bang dat hij mijn hand zou kussen! Wat zouden de meisjes op school zeggen?"

„Nu, ik zou nauwelijks denken dat ze er iets van wisten," zei Bill. „Jij neemt die tas, Jack en jij die doos, Philip. Zeg -het is fijn jullie allen weer thuis te zien! En Kiki ook, jij oude schelm. Waarom noem je me nu ineens Billy?"

„Plof doet Billy, plof doet Billy!" krijste Kiki verrukt en ze vloog op zijn schouder om aan zijn oor te knabbelen. „Plof-plof-plof!"

Hoofdstuk 3

GUSSY EN KIKI

Er was die avond werkelijk weinig tijd meer om Gustavus Barmilevo nader te leren kennen. Daar ze de volgende dag allemaal zouden vertrekken, moest er ingepakt worden en allerlei redenen werden er verkondigd waarom dit wel en dat niet meegenomen moest worden.

Gustavus was hoogst verwonderd over zoveel lawaai van al die mensen die tegelijk spraken. Hij zat maar naar hen te staren en koesterde zijn verbonden vinger. Kiki vooral had zijn grote aandacht. Hij keek voortdurend naar haar, maar wilde niet dat ze naderbij kwam.

Zodra ze dichtbij was, klapte hij in zijn handen om haar weg te jagen alsof ze een kip was. „Ga weg!" schreeuwde hij. „Hoepel op!"

„Hij haalt de dingen door elkaar net zoals Kiki soms," zei Jack grinnikend. „Hij kan Kiki maar niet begrijpen. Hé, waar stopte ik dat boek? Tante Allie, heb ik dat grote boek ingepakt?"

„Dat deed je inderdaad," zei tante Allie. „En ik heb het weer uitgepakt. Voor de derde maal, Jack, jij neemt geen stapel boeken mee over vogels. Twee is meer dan genoeg, dus maak een keus."

„U bent ook zo hardvochtig," gromde Jack. „Maar u zult me misschien wel toestaan mijn veldkijker mee te nemen. Als ik dat niet mag, ga ik niet mee."

„Je kunt hem om je hals dragen," zei mevrouw Cunningham. „Probeer eraan te denken dat we met z'n zevenen in de wagen zitten en dan ook nog al die bagage. We moeten zo min mogelijk meenemen. Kiki, breng dat touw terug. KIKI! Jack, als je Kiki er niet van weerhoudt alles weg te slepen wat ik voor een ogenblik neerleg, zal ik nog gek worden."

„Waar is de kooi?" vroeg Gustavus plotseling op een commandeertoon. „Stop hem in de kooi."

„Het is een zij, niet een hij," zei Jack, „en houd op over kooien te praten. Geen bevelen wat dat betreft, alsjeblieft!"

Gustavus kon dit blijkbaar niet volgen, maar hij begreep wat de ferme toon ervan betekende. Hij zat stijf overeind.

„Dit vogel is vals!" zei hij. „Niet goed. Vals. Ik wil niet heb hem zonder een kooi."

„Kom, Jack, kom!" zei mevrouw Cunningham waarschuwend, toen ze Jacks woedende gezicht zag. „Hij is nog niet gewend aan Kiki. Of aan onze manier van doen. Geef hem een kans om wat te wennen. Neem geen nota van hem. Gustavus, die vogel is niet vals. Ze is goed. Blijf maar rustig zitten."

„Waar is de kooi," herhaalde Gustavus op een zonderlinge manier. „Een grote, GROTE kooi. Voor een valse vogel."

Jack stapte op hem toe en sprak langzaam en luid met zijn gezicht vlakbij dat van de verraste jongen:

„Ik heb een grote, GROTE kooi," zei hij bijna dramatisch. „Maar die houd ik voor kleine, dwaze jongetjes. Ik zal hem meebrengen voor jou, Gus. Als jij een grote, GROTE kooi verlangt, krijg je er een voor jezelf. Jij mag er in zitten en dan ben je veilig voor die valse, valse vogel."

Tot Jacks enorme verrassing barstte Gustavus in tranen uit! Alle vier kinderen keken hem ontzet aan. Hoe kon een jongen van elf zo ongelooflijk dwaas zijn? Zelfs Lucy-Ann kreeg een afkeer van hem. Mevrouw Cunningham liep haastig naar hem toe.

„Hij is oververmoeid," zei ze tegen de anderen. „Het is allemaal vreemd hier voor hem en hij heeft nooit tevoren een papegaai gezien zoals Kiki. Niemand van ons, trouwens! Kop op, Gustavus. Jack meende niet wat hij zei, natuurlijk."

„Of ik het meende," begon Jack. „Kiki's oude kooi is enorm en..."

Mevrouw Cunningham leidde de huilende Gus met ferme hand de kamer uit. De anderen staarden elkaar vol walging aan.

„Nou! Als ik er aan denk dat we met zoiets opgescheept zitten in de vakantie!" begon Jack. „Al wat ik kan zeggen is, dat ik hem stevig in de hand zal houden en dat zal hij niet prettig vinden!"

„Dat doe ik ook," zei Dinah, bepaald woest. „Wie denkt hij wel dat hij is - ons de wet voorschrijven omtrent Kiki en een kooi! O, Jack - ik wou dat je die oude kooi had gehaald en binnen gebracht. Ik had dan Gustavus' gezicht wel eens willen zien."

„Arme oude Gussy," zei Lucy-Ann. „Wat zou hij dan zijn gaan brullen! Arme Gussy!"

„Gussy!" zei Kiki dadelijk. „Drukke Gussy! Drukke Gussie!"

Iedereen lachte. „Jij hebt het maar weer precies gezegd," zei Philip tegen Kiki. „Een druktemaker, daar hebben we mee te doen - drukte en gemopper en dwaze dingen steeds weer. Waarom voeden vreemdelingen hun zoontjes niet beter op? Drukke-Gussy! We zullen wel gauw genoeg van hem hebben."

„Gussy, Gussy!" schreeuwde Kiki die heen en weer danste van de ene op de andere poot. „Veeg je voeten, Gussy!"

„Veeg je ogen af, bedoel je," zei Philip. „Ik hoop maar dat Gussy niet te vaak in tranen uitbarst. Ik denk dat ik maar een van moeders tafelkleden ga lenen en dat bij me steek. Elke keer als hij bijna in tranen uitbarst zal ik hem dat aanbieden."

Mevrouw Cunningham kwam terug en hoorde het. „Ik denk dat je wel wat onvriendelijk bent," zei ze. „Hij is een dwaze kleine jongen, dat geef ik toe. Maar het moet toch wel op zijn zenuwen werken, als hij onderwacht in een gezelschap verzeild raakt als dit, terwijl hij de taal niet goed spreekt en iedereen hem uitlecht. Ik denk dat je eerlijk spel moet spelen en hem een kans geven."

„Ja, goed moeder," zei Philip. „Welbeschouwd is het * niets voor Bill om ons onverwacht op te schepen met iemand als Gussy, net aan het begin van de vakantie."

„Nu, kijk eens," zei zijn moeder, „het zit zo. Bill werd opgescheept met dit jongmens - en hij wist dat jullie er niet op gesteld waren. Daarom stelde hij mij voor dat hij alleen met hem ergens heen zou gaan. Ik kon dat niet verdragen omdat een vakantie zonder Bill vreselijk zou zijn - en zo dachten we dat het 't beste zou zijn dat Gustavus met ons allen

meeging en we het maar met hem probeerden. Anders moeten we gaan zonder Gussy en Bill."

„Ik snap het," zei Philip. „Nu, ik ga dan maar liever met Gussy dan zonder Bill."

„Dat is wat ik ook dacht," zei zijn moeder. „Zorg er dus voor dat Bill het niet te erg vindt, wil je? Hij is heel goed in staat met Gussy te verdwijnen voor de rest van de vakantie als jullie er teveel drukte over maken. En - ik denk dat jullie de jeudige Gustavus wel kunnen laten doen wat jullie zeggen. Dat zal hem geen kwaad doen. Hij lijkt me een bedorven kleine huil-baby."

„We zullen hem gauw genoeg laten zien, waar hij staat," zei Jack. „Maar ik kan me echt niet indenken dat Bill zo toegeeflijk is geweest. Waar is de huil-baby nu?"

„Ik heb hem in bed gestopt met een boek," zei mevrouw Cunningham. „Er is zoveel te doen vanavond en ik voelde werkelijk dat ik niet tegen tranen en snikken kon de allereerste dag dat jullie thuis waren - dus dacht ik dat iedereen er wel gelukkig mee zou zijn, als hij in bed lag."

„Daar hebt u goed aan gedaan!" zei Jack. „En nu onze waarde Gussy veilig en wel uit de weg is, kunnen we verder gaan. Ik denk dat u geen hulp nodig hebt voor het avondmaal, wel, tante Allie?"

„Ik denk dat je langs een omweg wilt zeggen dat je weer honger hebt," zei tante Allie. „Goed - de meisjes kunnen zorgen voor het avondmaal. Jullie jongens komen met mij maar helpen om eindelijk het grootste aantal dingen in het kleinst mogelijke aantal tassen te doen! Ik laat praktisch alles achter wat van Gustavus is - hij heeft de gekste dingen

meegebracht - pyjama's, gemaakt van echte zijde bijvoorbeeld! En overal een monogram op."

„Hij zal op school dan nogal geplaagd zijn," zei Philip. „Jammer dat ze zijn haar niet hebben laten knippen. Hij zou een lief meisje zijn met al dat krullend zwarte haar. Zouden wij zijn haar niet kunnen laten knippen, moeder?"

„Misschien wel," zei zijn moeder. „Laten we maar niet meer over hem praten. Ik heb nu al genoeg van hem."

Tegen etenstijd was het pakken klaar. Mevrouw Cunningham had besloten niet meer dan een extra kledingstuk mee te nemen voor ieder: hemden, truien, blazers en regenjassen. Nog een keer had ze Jacks enorme boek over vogels weg moeten pakken. Hij had het ditmaal verborgen onder een paar hemden in een platte koffèr. Ze keek hem aan, buiten zichzelf van ergernis.

Hij glimlachte beminnelijk terug. „O, het spijt me, tante Allie! U wou toch niet zeggen dat het zichzelf weer heeft ingepakt!"

„Ik sluit de koffèrs nu," zei tante Allie beslist. „Waarlijk, Jack, ik voel soms dat je een goede afstraffing nodig hebt."

Het avondmaal was een en al vrolijkheid. Gustavus die een blad met eten op bed kreeg, luisterde nogal afgunstig toe. Hij was moe en blij dat hij in bed lag - maar het klonk erg vrolijk daar beneden. Hij had niet het gevoel dat hij een goede indruk had gemaakt.

Die vogel - die valse vogel had ervoor gezorgd dat de dingen verkeerd liepen. Als hij

alleen met Kiki was, zou hij haar een klap geven - pats!

Gustavus liet zijn hand naar beneden komen, zoals hij zich dit voorstelde. Het blad sloeg scheef en zijn limonade stoomde over het kleedje dat erop lag. Daar - dat was weer de gedachte aan Kiki geweest. Hij was zo verdiept in het schoonmaken van een en ander, dat hij niet merkte dat iets nogal kleins door de deuropening schuifelde.

Het was de papegaai die er achter wilde komen waar Gustavus toch was. Kiki's scherpe ogen hadden hem gemist bij het avondeten.

Waar was hij dan wel? Boven?

Kiki ging onder het bed en onderzocht de slossen en dozen daar. Ze pikte aan een van de dozen, probeerde het deksel eraf te krijgen. Ze hield ervan ergens een deksel af te doen.

Gustavus hoorde het geluid. Wat was het? Hij keek de kamer rond.

„Pik-pik-pik!" Het deksel wilde er maar niet af. „Wie is daar? Wie is het?" zei Gustavus met angstige stem.

Kiki vroeg zich af wat voor geluid ze zou gaan maken. Ze beschikte over een grote voorraad geluiden. Daar was de fluit van een locomotief die door een tunnel ging. Nee - dan zou mevrouw Cunningham naar boven komen en die zou boos zijn. Daar was de grasmaaimachine — heel succesvol, maar ook niet populair in huis.

En dan kon hij nog allerlei soorten hoestjes nadoen -korte, scherpe hoestjes - diepe holle hoesten - en niezen. Als ze dat eens probeerde?

Kiki gaf een van haar meest realistische niesbuien weg. „Hatsj - OOOOOOO - oh!“ Het klonk inderdaad zonderling, vooral vanonder het bed.

Gussy zat als versteend. Een genies - en zo enorm - en onder het bed! WIE was er onder het bed? Lag er iemand daar op hem te wachten? Hij begon te beven en morste opnieuw limonade.

Kiki begon te hoesten - een diepe, holle hoest, langzaam en droevig. Gustavus kermde. Wie zat er nu onder zijn bed te hoesten ? Hij durfde er niet uit te gaan om te kijken. Hij was er zeker van dat iemand, wie dat ook was, hem bij de enkels zou pakken zodra zijn voeten op de vloer kwamen.

Kiki gromde nu eens flink en de arme Gussy beefde nu zo van angst dat zijn etensblad bijna van het bed gleed. Hij greep het nog bijtijds vast. Maar een bord viel eraf op een van zijn schoenen en rolde langzaam onder het bed.

Nu was het Kiki's beurt om verrast te zijn. Ze hupte opzij en staarde naar het bord, dat trilde en dan niet meer bewoog.

„Help! Help!“ gilde Gussy opeens. Hij had eindelijk zijn stem teruggevonden. „Er zit iemand onder mijn bed. Help! Help!“

Bill was in een wip boven en liep naar Gustavus toe. Wat is er? Vlug, vertel het me.“

„Onder het bed,“ zei Gussy zwakjes, en Bill boog zich voorover om te kijken. Er was niemand daar. Kiki had besloten dat de grap nu over was en zat nu veilig in de kleerkast met haar kop opzij te luisteren.

„Jij moet je geen dingen in je hoofd halen, ouwe jongen," zei Bill vriendelijk. „Er ligt niemand onder het bed -en er is ook nooit iemand geweest. Beslist niemand! Ik zal je blad meenemen en jij kunt gaan slapen!"

Hoofdstuk 4

OP NAAR LITTLE BROCKLETON

De volgende dag was helder en zonnig, met grote stapelwolken die langs de april-hemel joegen.

„Net grote dotten watten," zei Dinah. „Ik hoop dat het de hele vakantie zo blijft."

„Ik ga de wagen halen," zei Bill. „Als ik toeter verwacht ik dat jullie klaar zijn. Allie, jij kunt voorin zitten bij mij en Lucy-Ann moet daar ook een plaatsje zoeken. De andere vier zitten achterin. Bagage in de koffler. En als iemand zich slecht gedraagt, zal ik hem met plezier eruit zetten en verder laten lopen."

„Ik geloof werkelijk dat je dit zou doen, Bill," zei Lucy-Ann.

„O, geen twijfel mogelijk," zei Bill en hij zette zo'n grimmig gezicht, dat de arme Gussy werkelijk ongerust werd. Hij nam zich voor zich buitengewoon goed te gedragen en onmiddellijk begon hij met zijn fijnste manieren. Hij opende deuren voor iedereen. Hij boog. Hij probeerde over te nemen wat mevrouw Cunningham droeg, om het voor haar te dragen. Wanneer hij iemand in de weg liep, wat bijna elke minuut gebeurde, sprong hij opzij, boog en zei:

„Excuseer me alstublieft. Ik moet me verontschuldigen."

„Polly, zet de ketel op. Plof doet Gussy!" zei Kiki dadelijk en ze kakelde van het lachen.

„Hoe is het met je vinger, Gus? vroeg Jack beleefd.

„Het blodt niet meer," zei Gus.

„Nu, ik waarschuw je - probeer niets uit te halen met onze ouwe Kiki," zei Jack, „of ze valt je aan - en dan blodt je weer en erg ook!"

„Ah, valse vogel," zei Gus. „Ik denk dat dat vogel helemaal niet aardig is."

„Ik wed dat Kiki hetzelfde denkt van jou!" zei Jack. „Jij staat me in de weg. Je kunt beter opzij gaan, anders krijg je die koffer in je maag."

„Excuseer me alsjeblieft. Ik moet me verontschuldigen," zei Gussy haastig en ging opzij.

Tenslotte was alles klaar. Mevrouw Cunninghams werkster kwam om hen uit te wuiven en beloofde alles af te sluiten en elke dag te komen om schoon te maken en af te stoffen. Bill toeterde hard. Gussy was zo vreselijk bang achter te worden gelaten dat hij snel als een kanonskogel het pad afkwam.

Bill, mevrouw Cunningham en Lucy-Ann gingen op de brede voorbank zitten. De andere vier zaten achterin. Gussy kromp ineem toen hij zag dat Kiki ook meeging, op Jacks schouder, vlak naast hem.

Kiki maakte een geluid als van een kurk die uit de fles wordt gehaald - POP! Gussy sprong op.

Kiki kakelde en trok dan opnieuw een kurk los, „POP! Pop doet de wezel. Gussy, Gussy, POP!"

„Wat doe je nu, Gussy?" zei Jack, die zag dat de jongen zich van de bank op de vloer liet

glijden.

„Excuseer me alsjeblieft. Ik moet me verontschuldigen. De Kiki-vogel, hij spuwt in mijn oor - hij doet POP!" verklaarde Gussy vanaf de vloer.

Iedereen brulde. „Wees geen ezel, Gussy," zei Jack. „Kom weer op de bank. Kruip maar naar het andere eind, naast Dinah. Maar ik waarschuw je - Kiki gaat de hele wagen door als ze er genoeg van heeft op mijn schouder te zitten."

„Snuut je neus," zei Kiki streng en keek neer op de verraste Gussy.

„Alles klaar achter? riep Bill en schakelde in. Hij gaf gas, de motor bromde wat en de wagen gleed over de weg.

„Een zware lading hebben we daar," zei Bill. „Wat een familie! Deze wagen gaat steunen en kreunen als hij een heuvel op moet!"

Maar het was een krachtige wagen en een die Bill gebruikte bij zijn werk. Hij verslond gemakkelijk de kilometers en mevrouw Cunningham was ingenomen met het idee dat ze op hun bestemming zouden zijn, voordat het donker was.

„Hoe heet die plaats waar we naar toe gaan, tante Allie?" vroeg Lucy-Ann. „O ja, dat is waar ook - Little Brockleton. Krijgen we daar een landhuisje, of wat?"

„Ja," zei tante Allie. „Het heet, naar de steengroeve dichtbij, Quarry Cottage. Het is ongeveer een kilometer van het dorp af en ik geloof dat er alleen een boerderij dichtbij is. We kunnen daar gelukkig eieren en boter, melk en brood krijgen."

„Ik zal wat over dassen vragen zodra ik daar ben," zei Philip van de achterbank. „Ik zou best een jonge das willen hebben. Ik heb gehoord dat ze als huisdier bijzonder aardig zijn."

„Zie je wel! Ik wist wel dat jij weer een of ander dier wou hebben," zei Dinah. „We kunnen geen vakantie hebben of jij haalt er muizen of vogels of insecten of nog erger schepsels bij,"

„Ik heb erover gedacht om spinnen te bestuderen in deze vakantie," zei Philip ernstig. „Wonderbaarlijke dieren, spinnen. Die grote dikke, met harige poten zijn..."

Dinah huiverde direct. „Laten we ergens anders over praten," zei ze. „Ik weet niet hoe het komt, maar als iemand over spinnen praat, lijkt het wel of ik er een over mijn rug voel kruipen."

„O nee — zeg niet dat mijn spin is ontsnapt!" zei Philip dadelijk en hij deed net of hij zijn zakken nazocht. Gussy keek doodongerust naar hem. Hij hield evenmin van spinnen.

Dinah gaf een gillette. „Wees niet zo gemeen, Philip -alsjeblieft. Jij hebt toch niet echt een grote spin bij je?"

„Philip!" riep zijn moeder waarschuwend. „Jij wilt toch niet uit de auto gezet worden."

„Goed. Ik heb geen spin bij me," zei Philip spijtig. „Jij kunt rustig zitten, Di. Zeg eens, Gus, zit je daar niet wat ongemakkelijk op de vloer bij onze voeten? Ik vergat maar steeds dat jij daar zat. Ik hoop dat ik mijn voeten niet aan jou heb afgeveegd."

„Je moet heus niet denken dat je leuk bent, hoor," zei Gussy.

„Laten we een spelletje doen," zei Jack, die zag dat er ruzie op komst was. „We moeten uitkijken naar zwarte honden - witte katten - bonte paarden - rode fietsen - en ijskarretjes. Wie het laatst de honderd haalt moet stoppen bij het eerste ijskarretje en voor ons allemaal ijsjes kopen!"

Dat klonk opwindend voor Gussy. Hij scharrelde dadelijk op van de vloer en drong zich naast Dinah op de bank. Bill en mevrouw Cunningham zuchtten verlicht. Nu zou er eindelijk wat vrede zijn - iedereen zou uitkijken en vlijtig tellen.

Gussy was niet al te goed bij dit spelletje. Hij miste een aantal zwarte honden en witte katten en bleef gewone paarden meetellen in plaats van gevlekte. Hij zag er droevig uit toen hem werd verteld dat hij niet alle bruine en witte paarden er maar bij kon tellen.

„Hij begint te huilen!" zei Philip. „Wacht, Gus, wacht even. Neem mijn zakdoek."

En hij haalde een keuken-tafelkleed te voorschijn dat hij handig, net voor ze weggingen, gepikt had.

Het tafelkleed werd Gussy in de handen geduwd. Hij keek er stomverbaasd naar - en dan begon hij te lachen!

„Ha ha! Ho ho! Dit is kleed, geen zakdoek! Ik wil hier niet in huilen. Ik wil lachen!"

„Dat doet je goed, Gussy!" zei Jack en klopte hem op de rug. „Lach jij maar. Dat vinden wij prettig!"

Het was werkelijk een verrassing voor iedereen te merken dat Gussy nu kon lachen als er een grapje met hem werd uitgehaald. Ze dachten dat hij welbeschouwd toch niet zo vervelend moest zijn. Hij hield hierna op met het tel-spelletje, maar gedroeg zich op een verrassende manier toen het uit was.

Lucy-Ann was de laatste die de honderd bereikte. Ze zocht in haar portemonnee naar geld, want ze wist dat ze voor iedereen ijsjes zou moeten kopen, omdat ze het spelletje had verloren.

„Bill, wil je stoppen bij het volgende ijskarretje?" vroeg ze. Dus Bill was zo vriendelijk om te stoppen.

Maar voordat Lucy-Ann eruit kon komen had Gussy het achterportier geopend, schoot naar buiten en deed een race naar de ijskar. „Zeven, watblief," zei hij.

„Wacht! Ik verloor, jij niet!" schreeuwde Lucy-Ann, half verontwaardigd. Dan bleef ze staren. Gussy had een portefeuille uit zijn zak gehaald, niet een knipje. En daaruit haalde hij een handvol bankbiljetten - lieve help, hoeveel wel? Hij nam het bovenste eraf en gaf dit aan de ijsman, die verrast was zoals iedereen.

„Heb jij een fortuintje gehad, maat?" vroeg de ijsverkoper. „Of is je vader miljonair?"

Gussy verstond het niet. Hij kreeg geld terug en stopte dat in zijn zak. Toen bracht hij de ijsjes naar de wagen en gaf ieder er een, terwijl zijn gezicht straalde.

„Dank je, Gus," zei Bill, toen hij zijn ijsje kreeg. „Maar kijk eens, ouwe jongen - jij kunt al dat geld zo maar niet bij je dragen, weet je?"

„Dat kan ik wel," zei Gussy. „Op school had ik het steeds in mijn zak. Het is zakgeld, denk ik. Ze zeiden dat ik zakgeld mocht hebben."

„Hm, ja. Maar zo'n vijftig briefjes van tien kun je moeilijk zakgeld noemen," begon Bill. „Ja, ja - ik weet dat je het op zak had, maar werkelijk zakgeld is - is - o, leggen jullie het maar uit, jongens."

Het bleef erg moeilijk om uit te leggen dat al die briefjes van tien geen zakgeld waren, alleen omdat Gussy die op zak had. „Jij had ze in moeten leveren op school," zei Philip.

Ze zeiden dat ik zakgeld mocht hebben," zei Gussy koppig. „Mijn oom gaf het mij. Het is van mij."

„Jouw familie moet wel aardig rijk zijn," zei Jack. „Ik wed dat zelfs Bill niet rondwandelt met zoveel geld. Is Gus een miljonair of zoiets, Bill?"

„Ja - zijn familie is niet onbemiddeld," zei Bill. Hij schakelde weer in en de wagen gleed weg. „Natuurlijk moet hij mij die bankbiljetten geven. Op een keer wordt hij nog eens beroofd."

„Hij begint te huilen," meldde Dinah. „Philip, vlug - waar is dat tafelkleed?"

„Ik begin niet te huilen," zei Gussy waardig. „Ik begin ziek te worden. Ik ben altijd ziek in een auto. Gisteren ook. Watblijft, meneer Cunningham, mag ik ziek zijn?"

„Lieve help!" zei Bill en hij stopte plotseling. „Ga dan uit de wagen, vlug! Duw hem eruit, Dinah. Waarom, o waarom liet ik hem dat ijsje eten? Hij vertelde me gisteren dat hij altijd

wagenziek was."

Mevrouw Cunningham stapte uit om de arme Gussy te helpen die nu groen in het gezicht was. „Natuurlijk is hij wagenziek," zei Dinah. „Juist iets voor hem, wagenziekte."

„Hij kan het niet helpen," zei Lucy-Ann. „Ik elk geval, het is nu weer over. Hij ziet er weer goed uit."

„Watblijft, ik beter ben," verkondigde Gussy en klom weer in de auto.

„Houd het tafelkleed maar," zei Philip en duwde het naar hem toe. „Mogelijk kun je het gebruiken als je je weer ziek voelt."

„Iedereen klaar?" riep Bill. „Nu, daar gaan we weer. Om één uur stoppen we voor de lunch en dan zijn we in

Little Brockleton tegen theetijd, hoop ik. Gussy, geef een gil als je je weer beroerd voelt."

„Ik ben maar eenmaal ziek," zei Gussy. „Watblijft, ik ben mijn ijsje kwijt. Wilt u stoppen voor een ander?"

„Dat doe ik niet," zei Bill ferm. „Jij krijgt geen ijsjes meer in de auto. Wil niemand een dutje doen? Het zou zo fijn voor mij zijn om in alle rust en vrede te rijden! Nu - de volgende stop, lunch!"

Hoofdstuk 5

QUARRY COTTAGE

Little Brockleton was een aardig klein dorp. De auto reed erdoor en joeg wat kippen op een rij kwakende eenden. Bill stopte bij een klein postkantoor.

„k Moet alleen een bericht verzenden," zei hij. „Zal nog geen minuut duren. Dan gaan we weer en vragen bij de boerderij de weg naar Quarry Cottage. We nemen wat eieren mee en zo en wat melk."

Een ogenblik later was hij terug. De kinderen wisten dat Bill elke dag moest rapporteren waar hij was, omdat er mogelijk spoedzaken voor hem waren gekomen - geheime opdrachten die alleen hij kon doen.

Ze sloegen af naar de boerderij. De vrouw van de boer was blij hen te zien. „Kom maar gauw binnen," zei ze. „Ik heb jullie dit laatste halfuur verwacht en heb thee gezet voor jullie. Er staat niets voor je klaar in het landhuisje en een lekkere kop thee thee zal je goed doen."

„Dat is heel vriendelijk van u," zei mevrouw Cunningham dankbaar. „Nee maar - wat een feestmaal!"

Dat was zeker! Een verse ham, glinsterend rose. Een vleespastei met peterselie. Gele boter in glazen potten. Een blauwe kan vol dikke gele room. Honing. Eigen gemaakte aardbeienjam. Warme platte koekjes. Een grote vruchtencake. Broodjes met ei. Thee, cacao en romige melk.

„Ik ga vast en zeker op een boerderij wonen als ik volwassen ben," zei Jack en hij keek goedkeurend naar al dat eten op de grote ronde tafel. „Ik heb nog nergens zulk goed eten gezien als op een boerderij. Zeg eens, is dit niet mieters?"

Gussy was blij dat mevrouw Cunningham erop had aangedrongen dat hij weinig at toen het lunchtijd was. Hij was er zeker van dat hij honger had voor drie.

„Wat wil jij hebben?" vroeg de vrouw van de boer vriendelijk, toen ze zag dat hij zo hongerig keek.

„Ik wil wat varkensvlees hebben," zei Gussy. „En dan nog wat vleespastei. En daar dan nog wat room op, en..."

„Hij is een kleine vreemdeling, nietwaar?" zei de vrouw van de boer lachend.
„Varkensvlees? Bedoelt hij ham? En hij zal zeker misselijk worden als ik room erover doe."

„Snijd voor hem maar wat ham af als u wilt," zei mevrouw Cunningham. „Geen pastei. Hij kan met geen mogelijkheid beide eten. En natuurlijk geen room!"

„Ik heb mijn maal opgegeven," zei Gustavus met trotse stem en hij staarde de boerenvrouw aan. „Ik wil hebben wat ik zei. Watblijft," voegde hij eraan toe.

„Mond dicht, Gus," zei Bill. „Jij doet zoals je gezegd wordt. Jij vergeet jezelf."

„Ik heb mijzelf niet vergeten," zei Gus nadenkend., „Ik heb mij mezelf herinnerd en ik wil..."

„Houd je mond," zei Bill, en Gus hield zijn mond.

De anderen grinnikten. Het was grappig om te zien hoe Bill Gussy de mond snoerde. Gussy was erg boos. Hij keek nijdig naar Bill en scheen op het punt iets te zeggen. Maar Bill keek hem scherp aan en hij zei het niet. Bill knipoogde tegen de anderen en ze knipoogden terug.

„O," zei Jack, „daar haalt Kiki alweer een aardbei uit de jam."

De vrouw van de boer scheen niet erg verbaasd of geërgerd hierdoor. „Mijn oude tante had vroeger ook een papegaai," zei ze. „Net zo als die van jullie hier. Maar die sprak niet zo goed." Kiki was natuurlijk alweer een paar maal aan het woord geweest.

„Leeft ze nog?" vroeg Jack, die dacht dat het wel grappig zou zijn om twee papegaaien bij elkaar te brengen en te zien wat ze deden en wat voor conversatie ze zouden hebben.

„Is wie in leven. Mijn tante of de papegaai?" vroeg de vrouw, terwijl ze bekers romige melk uitschonk. „De papegaai is dood. Men dacht dat het dier wel over de honderd jaar was geworden. Maar mijn oude tante is nog steeds in leven. Daar zit ze, in de hoek bij het vuur. Ze is mijn oudtante en ze zal meer dan honderd worden als ze nog tien jaar leeft."

De vijf kinderen staarden met verbazing naar de oude vrouw in de hoek. Ze leek wat op een toverheks voor hen. Haar ogen waren bleekblauw en niet groen. Ze glimlachte flauwtjes naar hen en boog dan haar grijze hoofd weer over het breiwerk.

„Ze is soms werkelijk een grote zorg," zei de vrouw van de boer. „Ze wandelt rond en valt dan soms, weet je. En de dokter gaat gauw met vakantie en wat moet ik doen als oude

tante Naomi valt en zich dan bezeert. Ik weet het niet! Er zijn geen andere burens dan jullie - en je bent dan nog een flink eind weg."

„U kunt ons altijd een boodschap sturen," zei mevrouw Cunningham dadelijk. „Ik kom dan zeker. Ik ben goed in eerste hulp en verpleging. Wees dus maar niet ongerust dat de dokter weggaat. Stuur een boodschap als u ons nodig hebt."

„O, ja - dat zou ik kunnen doen," zei de vrouw. „Dank u vriendelijk. Nu - wie wil er een stuk vruchtencake? Die is echt lekker, zelf gemaakt."

„Als ik nog iets meer eet kan ik geen stap meer doen," zei Bill tenslotte. „Willen jullie zo vriendelijk zijn om ook op te houden, jongens? We gaan dan naar Quarry Cottage en maken het ons gemakkelijk. Hebt u ervoor gezorgd dat er een vrouw heenging om de zaak schoon te maken voor ons, mevrouw Ellis?"

„O ja," zei de vrouw van de boer. „En ze nam eieren, melk, een cake, wat zelf gemaakte kaas, ham en boter en vers brood voor jullie mee. O ja, en een stuk spek. Jullie zullen het daar heus niet slecht hebben! Kom maar bij mij langs als je iets nodig hebt. Ik hoop dat jullie een fijne vakantie hebben."

Ze verlieten met tegenzin het gezellige boerenhuis. Jack keek wantrouwend naar Gussy, toen ze instapten. „Jij ziet wel een beetje groen," zei hij. „Ben je er zeker van dat je in orde blijft in de auto?"

„Hij zal wel goed blijven," zei mevrouw Cunningham haastig. „Het is niet erg ver — hij blijft beslist wel in orde."

„U denkt graag zoals u wenst, tante Allie!" zei Jack. „Kiki is erg rustig. Kiki, jij deed net of je een varken was -een klein varkentje dat maar alles at!"

Kiki gaf een luide hik. Niemand wist ooit of dit echt was of niet. Mevrouw Cunningham was er altijd zeker van dat het maar aanstellerij was.

„Kiki!" zei Jack streng. „Manieren, manieren!"

„Pardon," zei Kiki. Gussy staarde verbaasd naar haar. Het was verrassend genoeg voor een papegaai om de hik te hebben, maar nog verrassender dat ze zich daarover verontschuldigde! Hij vergat helemaal wagenziek te worden door zijn verbazing over Kiki.

Een bochtige laan af - een kleine heuvel over - weer een andere laan waarvan de heggen zo hoog waren dat de kinderen het gevoel hadden door een groene tunnel te rijden. Dan een scherpe bocht en daar was Quarry Cottage, een beetje van de weg af gelegen.

Het was een aardig huis, waarvan de tuin vol stond met sleutelbloemen, muurbloemen en narcissen. De mensen die eigenaar waren, waren naar het zuiden van Frankrijk gegaan voor vakantie en hadden het graag in gebruik gegeven aan Bill.

De vensters waren nogal klein, zoals vaker in oude landhuizen. De deur was zwaar, gemaakt van eikenhout die met de jaren donker was geworden. Hij werd beschut door een klein afdak met riet bedekt net als het hellend dak van het landhuis zelf.

„Een landhuis met riet bedekt - wat enig!" zei Lucy-Ann. „Ik weet niet waarom, maar zulke huizen komen alleen in sprookjes voor en niet in het gewone leven. Wat een aardig

landhuisje."

Ze liepen het pad op. Bill had de sleutel en ontsloot de deur. Allen gingen naar binnen en riepen bewonderend over alles wat ze zagen.

„Ik hoeft jullie er zeker niet aan te herinneren dat dit huis en alles wat erin is aan iemand anders toebehoort," zei mevrouw Cunningham. „We moeten dus wel extra voorzichtig zijn — maar daar jullie waarschijnlijk het grootste deel van de dag buiten zijn, heb je geen tijd om veel schade aan te richten!"

„Dat zouden we toch niet," zei Jack. „Niet met Bill hier, klaar om ons een standje te geven."

Het landhuisje was even prettig van binnen als van buiten en werkelijk gezellig en gerieflijk. De drie jongens hadden een grote dakkamer, de twee meisjes hadden een kleine slaapkamer boven de huiskamer en Bill en zijn vrouw een grotere ernaast.

De provisiekast was vol eetwaar! Mevrouw Ellis, de vrouw van de boer, had stellig royaal aan hen gedacht. Mevrouw Cunningham zuchtte verlicht toen ze keek naar de ham en het spek, de eieren en de melk. Het huishouden zou niet zo'n nachtmerrie zijn als ze had verwacht!

„Jullie meisjes pakken alles uit," zei ze. „We hebben niet veel meegenomen dus het zal niet lang duren. Berg de spullen van de jongens maar in de grote kast in hun kamer - er is genoeg ruimte voor de kleren van alle drie daar."

„Ik kan niet slippen met anderen," verkondigde Gustavus die de trap af was gekomen naar

de hal, waar de meisjes en mevrouw Cunningham bezig waren met de koffers. „Nooit geslipt met anderen."

„Waar heb je het over?" zei Dinah. „Niemand verlangt dat jij slipt. Waarom zou je?"

„Hij bedoelt slapen," zei Lucy-Ann. „Nietwaar, Gussy?"

„Dat is wat ik zei," zei Gussy. „Ik mag niet slippen met anderen. In school slipte ik alleen. Hier wil ik ook alleen slippen. Het is de regel bij mijn familie."

„Nu, het is hier niet de regel," zei Dinah. „Ga niet op die hemden zitten, Gus. En wees geen ezel. Er zijn in elk geval maar drie slaapkamers."

„Waar gaat de ruzie over?" zei Bill die binnenkwam nadat hij de auto in een schuurtje had geplaatst en Gussy's benauwde gezicht zag.

„Het is Gus," zei Dinah die haar armen vol met kleren stapelde. „Hij heeft net aangekondigd dat hij alleen wil slapen. Zegt dat dit de regel is bij zijn familie. Wat denkt hij dat hij is? Een prins?"

Gussy opende zijn mond om antwoord te geven en Bill onderbrak hem haastig. „Gus, jij gaat slapen bij de twee jongens hier. Begrepen?"

„Ik slip alleen," zei Gus koppig. „Nooit heb ik..."

„Er is een aardige kleine bergkamer en die mag hij wel hebben," zei Dinah eensklaps, een schittering in haar ogen. „Ik zag die net, toen ik boven was. Hij kan daar ,slippen'. Ik ben er zeker van dat hij zich niets zou aantrekken van de kolossale spinnen daar - eh, ze

hebben allemaal harige poten. En ik hoorde een muis — misschien was het ook wel een rat - die daar rondschuifde en..."

Gus leek danig van zijn stuk gebracht. „Nee, ik slip niet met spinnen en muizen," zei hij. „Maar het is niet juist dat ik moet slippen bij Philip en Jack. En ik wil niet slippen bij die valse vogel.

„Kom eens even hier, Gus," zei Bill en hij pakte de jongen stevig bij zijn schouder, ging met hem naar de huiskamer en sloot de deur. De meisjes hoorden een gemurmel van stemmen en keken elkaar verrast aan.

„Moeder, waar is al die drukte voor nodig?" zei Dinah nadenkend. „Waarom zet Bill die vervelende Gus niet op zijn plaats? Als hij zich zo hoog en machtig aanstelt, orders geeft en zich idioot gedraagt, krijgen we allemaal een hekel aan hem."

„Laat het maar over aan Bill," zei haar moeder en veranderde toen van onderwerp. „Neem deze dingen mee naar boven, Dinah - en Lucy-Ann, breng dit in mijn kamer, wil je? Pakte ik Bills stel pijpen in of niet?"

De meisjes gingen naar boven. „Moeder doet net zo geheimzinnig over Gus als Bill," zei Dinah knorrig. „Is er iets geheimzinnigs met hem? Is hij een vermomde prins misschien?"

„Wat? Een vervelende kleine jongen zoals hij!" zei Lucy-Ann met afkeer. „NATUURLIJK niet!"

HOOFDSTUK 6

MEER OVER GUSSY

Het was leuk om zich te nestelen op Quarry Cottage. Mevrouw Cunningham was vrolijk en tevreden. Ze had wat opgezien tegen een vakantie van zeven mensen waarvan er vijf kinderen waren en ze wist dat ze alles voor hen zou moeten doen en dat misschien het winkelen daar moeilijk was.

Maar het was gemakkelijk. Het dorp was niet ver weg, zelfs voor een wandelingetje. De boerderij wilde graag een buitengewone keus aan heerlijk eten leveren. Mevrouw Gump, de kleine werkster, kwam iedere dag en was vrolijk, terwijl ze hard werkte. Ze hield ook van kinderen, wat natuurlijk heerlijk was.

Maar ze mocht Gussy toch niet. „Hij geeft me maar bevelen, die jongen," klaagde ze. „Hij wilde zelfs dat ik naar boven ging om zijn zakdoek te halen, mevrouw. Hij is een kleine vreemdeling, nietwaar? Nu, ik laat me niet bevelen door die lui en zeker niet door zulke kleine apen als hij."

Gussy was echt lastig deze eerste dagen. Hij hield niet van dit en hij hield niet van dat. Hij beklagde zich dat hij een bord met een scheur had gekregen. Hij weigerde absoluut zijn bed op te maken, hoewel dit een vaste regel was in het huis.

„Ik maak geen bedden op," verklaarde hij op zijn hooghartige manier. „Dat moet mevrouw Gump maar doen."

„Dat doet mevrouw Gump niet," zei Dinah beslist. „Jij gaat je eigen bed opmaken - en

verdraaid, maak niet zo'n drukte, Gussy."

„Drukke Gussy, Drukke Gussy!" zong Kiki verrukt. „Drukke Gussy, Drukke..."

Gus pakte een boek op en gooide het naar Kiki. De vogel ontweek dit gemakkelijk, zat op de leuning van een stoel en kakelde van het lachen. Gus was juist van plan een ander boek op te pakken, toen hij met zijn rug op de vloer lag.

Dinah had genoeg verdragen van Gussy. Ze had nu haar geduld verloren en toonde hem wat ze kon! Ze sloeg zijn hoofd tegen de vloer en hij gilte alles bij elkaar.

Mevrouw Cunningham kwam dadelijk binnen. „Dinah! Wat denk je wel? Sta dadelijk op. Ga naar boven en blijf daar tot ik bij je kom."

„Hij gooide Kiki met een boek," hijgde Dinah en ze stond op, rood van woede. Gussy lag nog op de vloer en de tranen liepen hem over de wangen.

„Sta op, Gussy," zei mevrouw Cunningham. „Ik ben net zo boos op jou als op Dinah. Ga ook naar je kamer en blijf daar."

„U kunt mij niet bevelen," zei Gussy met zoveel waardigheid als zijn tranen hem veroorloofde. „Stuur dit meisje terug naar huis. En die valse vogel."

"GA NAAR JE KAMER!" zei mevrouw Cunningham met zo'n woedende stem dat Gussy opsprong, de trap opsnelde naar zijn kamer en de deur dichtsloeg, waarna hij de sleutel omdraaide!

Bill kwam binnen. „Het is Gussy weer," zei zijn vrouw. „Hij is zo'n kleine domkop. Ik

hoop dat dit nog goed komt, Bill. Ik dacht eigenlijk dat we iets anders moesten bedenken. De anderen begrijpen het niet, zie je. Kunnen wij het hun niet vertellen?"

„Ik zal nog weer eens met Gussy praten," zei Bill. „Als hij zich niet weet te schikken, zal ik hem zelf meenemen -maar ik dacht dat het zoveel veiliger was als hij hier bij ons allen was."

Hij ging naar boven. Mevrouw Cunningham ging naar Dinah. Lucy-Ann was bij haar en legde de kleren in de lade. Dinah was erg opstandig.

„Het is allemaal goed en wel," zei ze, toen haar moeder haar een standje maakte, „maar waarom moet Gussy alles voor ons bederven? Hij bemoeit zich overal mee, geeft altijd bevelen en wil altijd het beste voor hemzelf hebben -en fantastisch genoeg durft hij Kiki nog te bezeren ook."

„Ik begrijp hoe jullie je allemaal voelen," zei haar moeder. „En dat doet Bill ook. Maar hij heeft beloofd dat hij de komende weken een oogje op Gussy zal houden en dat moet hij dus doen. Ik denk dat het misschien het beste is dat hij Gussy maar meeneemt en ons hier met ons allen alleen laat."

„O, nee ," zei Lucy-Ann dadelijk. „Nee, tante Allie! U hebt hem getrouwd en hij hoort nu bij ons. Laat hem dat alstublieft niet doen! Dinah, zeg toch iets!"

„Nou, ik dacht dat ik met Gussy zou kunnen optrekken, liever dan dat Bill van ons wegging," zei Dinah. „Maar -maar - o lieve help, ik kan niet beloven dat ik Gussy nooit weer eens te pakken neem. Ik denk niet dat ik in staat ben mijzelf te beheersen! En aan de andere kant kan ik Bill toch onmogelijk laten gaan."

„Nu, blijf hier dan eens een uur alleen en overdenk de zaak," zei haar moeder, die haar geduld verloor. „Lucy-Ann, kom naar beneden met mij."

Niemand vertelde aan Jack of Philip dat Gussy een boek had gegooid naar Kiki. Maar Kiki vergat het niet! Ze plaagde de arme Gussy wat ze maar kon. Hij wist nooit of ze onder de tafel zat, klaar om in zijn teen te knijpen aan het eind van zijn sandalen. Hij wist nooit of ze in zijn slaapkamer was en zat te wachten tot hij kwam. Dan zou ze een van haar ongewone geluiden laten horen en hem in paniek naar beneden laten hollen op topsnelheid!

„Nu, als Bill hem niet gestraft heeft - en ik denk niet dat hij het deed - dan doet Kiki dit wel!" zei Dinah tegen Lucy-Ann. „In elk geval betert Gussy zich wat. Maar ik wou toch dat hij vandaag niet meeging op onze picknick."

Er zou een picknick zijn op de Suikerbrood-Heuvel. Het was werkelijk de naam die de kinderen had aangetrokken -Suikerbrood-Heuvel! Wat een aardige naam!

Ze gingen allen op weg. Bill en de jongens droegen de eetwaren in tassen op de rug. Gus had hierover natuurlijk weer drukte gemaakt. Hij scheen te denken dat het niet waardig was voor hem om iets op de rug te dragen.

„Nooit heeft ik dat ooit gedaan," protesteerde hij. „In mijn land is het de - hoe noem je het? - ezels die dat doen. Waarom heeft jullie geen ezels? Ik wil geen ezel zijn."

Hij raakte in de war bij het luide gelach dat hierop volgde. „O, Gus - jij laat me nog eens doodlachen," zei Jack. „Bedoelde je dat je niet wist dat jij een ezel was?"

„Het is slecht om mij zo te noemen," zei Gussy en hij fronste de wenkbrauwen. „In mijn land zou je..."

„O, schei uit, ezel, en houd op met balken," zei Philip en gaf Gussy een duw. „Laat je tas maar achter als je dat wilt. Dat kan niemand wat schelen. Jouw lunch zit erin en van niemand anders!"

„Gooi het maar in de bosjes, dan hoeft je het niet te dragen als een ezel," zei Dinah en ze barstte in lachen uit. „Vooruit, Gus!"

Maar dat deed Gus niet. Hij vond het maar beter de tas op zijn rug te nemen, maar hij zag er erg chagrijnig uit toen hij ermee liep.

Suikerbrood-Heuvel was precies als de naam aangaf kegelvormig en bedekt met sleutelbloemen, hondsviooltjes en andere bloemen.

„We moeten vanaf de top een heel eind kunnen zien," zei Jack, toen ze naar boven zwoegden. Het was een nogal zware klim, maar tenslotte bereikten ze dan toch de top. Er woei een sterke bries om hen heen, maar de zon was heet en zo gaf de wind de nodige koelte.

„Zeg eens! Gussy heeft zijn lunch toch zelf naar boven gedragen," zei Jack, die net deed of hij erg verrast was. „Nee maar, wat heb ik een honger!"

Dat hadden ze allemaal. Ze aten alles op wat ze maar mee hadden gebracht en Kiki kreeg er heel wat van, speciaal van de bananen. Ze hield ervan een banaan in haar poot te houden en er dan grote stukken af te bijten.

Gussy niesde. Kiki niesde direct ook en veel harder dan Gussy. Dan snoof hij, een gewoonte die mevrouw Cunningham nogal ergerde.

En Kiki snoof nu ook. „Houd op, Kiki," zei mevrouw Cunningham. „Eén snuiver is wel genoeg."

„Polly is verkouden geworden," zei Kiki en snoof opnieuw, precies zoals Gussy. Gussy nam er geen nota van, maar een minuut later snoof hij weer.

„Snuut je neus!" schreeuwde Kiki. „Waar is je zakdoek? Gussy is verkouden, haal de..."

„Rustig aan, Kiki," zei Jack. „Gussy, blijf niet aan het snuiven. Als je dat doet, breng je Kiki aan de gang en dan doet ze niets anders."

„Ik snuif niet," zei Gussy. „Dat vogel is vals en te handig. Het zou een kooi hebben."

„Houd je mond, Gus," zei Bill, die nu achterover leunde en met smaak zijn pijp rookte. „Denk eraan wat ik tegen je zei."

Gus herinnerde het zich blijkbaar. Hij hield zijn mond en ging achterover liggen met gesloten ogen. De anderen zaten uit te kijken over het panorama. Het was prachtig, want ze konden heel ver zien.

„Dat is het dorp daarginds," zei Philip en wees ernaar. „En daar is de boerderij. En jullie kunnen nog juist de top van de schoorstenen zien en een eindje van het rieten dak van Quarry Cottage. Tussen die bomen, kijk."

„En daar is de weg die we langskwamen - de hoofdweg," zei Jack. „Waar is de kijker?"

Geef hem eens aan, Di. Nee maar, ik kan er kilometers ver mee zien. Ik kan zien hoe de hoofdweg draait en slingert. Ik kan het verkeer erop zien -net zo klein als de speelgoedautootjes die we vroeger hadden, Philip. Kijk maar eens."

Philip keek er nu door. De kijker was uitstekend. Hij kon kilometers ver zien, juist zoals Jack had gezegd. „Hé, daar is een zwarte wagen, lijkt wel op die van Bill. Daar zal ik eens naar kijken en zien hoever ik hem kan volgen."

De anderen lagen daar, half in slaap te luisteren naar Philips stem. De zon was nu heet geworden en ze voelden er niets voor om te gaan lopen na zo'n uitgebreide picknick.

„Ja - hij is nog op de hoofdweg," zei Philip. „Daar gaat hij met flinke snelheid, 't Is misschien wel een politiewagen."

Bill keek op van zijn krant. Daar wist hij immers heel wat van!

„Zeg me het nummer en ik zal je vertellen of het een politiewagen is," zei hij. De jonges lachten.

„Dat is wel handig van jou, Bill," zei Jack, „maar je weet heel goed dat je dat wel kunt zeggen — het nummer is op deze afstand toch niet te lezen. Heb je hem nog, Philip?"

„Hij is nu achter een paar huizen," zei Philip - „ja, daar is hij weer. Komt bij een zijweg en rijdt daar in. Stopt."

„Een man stapt uit en gaat terug naar de wegwijzer. Stapt dan weer in en de auto rijdt achteruit. Dan gaan ze de andere weg op — die naar ons dorp."

„Zo meteen vertel je ons nog dat hij al bij Quarry Cottage is," zei Jack slaperig. „Jij bedenkt maar wat, wed ik." ' „Daar stopt de wagen weer," zei Philip. „Ze vragen zeker de weg. Ja, daar gaan ze de weg op van de boerderij en er naar toe ook! Mogelijk rijke kennissen van mevrouw Ellis."

Bill legde plotseling zijn krant neer en pakte de kijker. Hij richtte hem op het boerenhuis en zag onmiddellijk de auto, een grote en blijkbaar dure. Hij keek er een minuut lang heel aandachtig naar en gaf dan de kijker terug zonder een woord te zeggen.

„Weet jij wat het voor een wagen is, Bill?" vroeg Jack nieuwsgierig.

„Nee," zei Bill. „Ik zou het niet weten. Maar ik heb een idee, meer kan ik niet zeggen. Ik zal vanavond eens naar de boerderij wandelen en een paar vragen stellen - dan weet ik wel een beetje meer!"

Hoofdstuk 7

EEN VERRASSENDE MEDEDELING

Na de opmerkingen van Bill waren Philip en Jack nog meer geïnteresseerd in de wagen. Ze bleven er om de beurten een oogje op houden, maar hij bleef staan waar hij was en ging pas na twintig minuten weer weg, langs dezelfde route.

„Hij is weg, Bill," zei Philip. „Ik denk dat het een of andere bezoeker was. Kijk eens naar Gussy. Zijn mond is wijd open. Laten we er wat instoppen."

„Dat zal Kiki wel doen," zei Jack. „Slapende ezels laten we maar liggen."

Philip keek snel rond naar iedereen. Behalve hij waren alleen Bill en Jack nog wakker. Hij stak de hand in zijn zak en haalde er iets uit - klein, bruin en aardig. Dat zat op in zijn hand.

„Kijk eens! Jij hebt daar een muis! Wat aardig!" zei Jack. „Laat maar niet zien aan Dinah - dan krijgt ze stellig een aanval."

„Ik ving hem op de weg hier naar toe," zei Philip. „Ik zag het muisje zitten op een tak en het liet zich door mij oppakken."

„Natuurlijk," zei Jack afgunstig. „Alle dieren schijn jij te betoveren. Is het niet een aardig klein ding?"

„Ik heb hem Snoozy genoemd, de kleine slaapkop," zei Philip en streekte het kleine diertje, wiens grote donkere ogen als spiegeltjes glommen in zijn kop. „Ik moet er om

denken dat ik straks wat noten voor hem koop in het dorp. Daar houdt hij erg van. Tegen Dinah zeggen we niets. Hij zit daar prettig in mijn zak en zal wel erg tam worden."

„Hallo," zei Jack opeens, „hoor ik daar stemmen?"

De jongens keken in die richting en zagen twee boerenarbeiders langs de voet van de heuvel lopen en samen praten.

„Ik denk dat ik even naar beneden ren en hun vraag of ze iets af weten van dassen hier," zei Philip. „Ga je mee, Jack?"

De twee jongens renden de heuvel af. De mannen hoorden hem komen. „Vindt u het goed als ik wat vraag over dassen?" zei Jack hijgend.

De oudste man wendde zich tot de jongens. „Wat willen jullie weten over dassen?" vroeg hij.

„Ja," zei Philip, „ik zou er wel eens een paar willen zien. Weet u misschien waar ze zitten? Wij wonen op Quarry Cottage."

„Zo, zitten jullie daar," zei de oude man. „Dan kun je een das te zien krijgen in de bosjes aan de oostkant van de Cottage en ook in de vroegere steengroeve. Daar heeft er één een hol. Ik zag dat aan al die aarde die hij eruit had gegooit."

Philip wou dat hij de oude baas beter kende. Die zou hem wel heel wat dierenverhalen kunnen vertellen. „Dank u wel," zei hij. „We zullen op beide plaatsen eens kijken."

„Er zijn in de steengroeve ook uilen," zei de oude man. „Die komen daar voor de ratten

en muizen. Ik heb er wel kerkuilen oorverdovend horen schreeuwen. Dat klinkt angstig hoor!"

„Ik weet het," zei Jack, die vastbesloten was de steengroeve in te gaan en daar eens rond te kijken. Hij hield van uilen. Misschien kon hij een jonge uil krijgen en die tam maken. Maar dan mocht hij Snoozy niet zien. Want dat zou het einde betekenen van de muis!

Daar hoorden ze van boven roepen: „Jack, Philip! We gaan binnen een minuut terug. Willen jullie meegaan of later achter ons aan komen?"

„We komen nu," schreeuwde Jack en de jongens klommen samen naar boven. Gussy was bezig iets uit te spuwen.

„Manieren, manieren!" zei Jack afkeurend.

„Hij zegt dat iemand stukken gras in zijn mond stopte," zei Dinah giechelend.

„Wij niet," zei Jack.

„Ik wed dat jij het zelf deed, Gus," zei Dinah.

„Ik deed het niet," zei Gus. „Het was vals om dat te doen. Ik stikte bijna erin."

Jack en Philip keken elkaar eens aan. Ze wisten heel goed wie het had gedaan. Gussy merkte dat op. „Jullie weten het," zei hij, „Ik zag jullie kijken."

„Ja, wij weten het," zei Jack.

, „Zeg het me dan," drong Gussy aan.

„Kom," zei Bill opeens, „ik denk dat het de ouwe Kiki was. Zij heeft dat wel eerder gedaan bij mij! Kun je niet tegen een grapje, Gus?"

Gus barstte plotseling uit in zijn eigen taal. Hij stond daar en schudde zijn lange haar naar achteren met een vuurrood gezicht, en onbegrijpelijke woorden kwamen uit zijn mond. Niemand begreep er iets van, zelfs Kiki niet. Wel gaf ze een hoop nonsens ten beste die er wat op leek.

Gus was verstomd. Hij staarde verbaasd naar Kiki. „Sprekt ze Engels nu?" vroeg hij. „Wat sprekt ze?"

„Ze sprekt een hoop nonsens, net als jij!" zei Jack. „Rustig, Kiki. Ga niet zo te keer."

Bill en mevrouw Cunningham waren al bezig de heuvel af te gaan. De meisjes volgden giechelend. Gus was vervelend maar hij was op zijn tijd toch ook wel grappig voor hen.

Gus volgde, nu en dan spuwend, wat Kiki hem natuurlijk nadeed en daarbij kakelde van het lachen.

Om ongeveer half zes waren ze terug op Quarry Cottage. „Als jullie nog wat willen hebben na deze enorme lunch, neem dan zelf maar wat melk en biscuits," zei mevrouw Cunningham. „Of wat vruchtencake als jullie steken krijgen van de honger."

Alle kinderen hadden dit .blijkbaar want ze bestormden de provisiekast en lieten bijna niets meer over van de vruchtencake. Ze dronken ook alle melk op, zeer tot ergernis van

mevrouw Cunningham.

„Nu hebben we niets meer voor cacao vanavond of voor het ontbijt morgen!" zei ze.

„Ik haal wel wat op de boerderij als ik er vanavond even naar toe ga," zei Bill. „Het zal meteen een goed excuus zijn om wat te vragen."

„Een of ander mysterie?" vroeg Dinah. „Ik ben nooit zeker van jou, Bill! Zelfs midden in de vakantie heb je soms nog wel een uiterst geheime opdracht."

„Mysterie of niet, Bill houdt zijn ogen altijd open!" zei Philip. „Dat is een deel van je werk, nietwaar, Bill?"

„Laten we een spelletje gaan doen," zei Dinah. „Waar zijn de kaarten? Laten we Racende Duivel spelen. Speel je mee, Gus?" „Ja, ik speel het," zei Gus. „Op school deed ik het ook. En ik ben er erg goed in."

Als hij deed of hij een kaart neergooide, viel zijn haar over zijn ogen. Hij schoof het dan terug. Hij deed dit steeds en het werkte Dinah op de zenuwen.

„Jouw vreselijke haar!" zei ze. „Jij moest eigenlijk een meisjes zijn."

„Begin maar niet ruzie te maken," zei Jack. „Een vonkje is genoeg om hem aan de gang te krijgen. Van gevoelig zijn gesproken. Kijk niet zo boos, Gus, anders gaan mijn knieën knikken!"

„Poef!" zei Gus wat nijdig.

„Poef!" zei Kiki dadelijk. „Poef, poef, poef!"

„Dat is wel genoeg," zei Jack. „Eén poefer en niet meer. Heb je de kaarten Di? O, goed!"

Al spoedig zaten ze in een kring op de grond en speelden Racende Duivel. Kiki kon het spel niet begrijpen en wandelde naar een hoek omdat Jack haar geen van de kaarten wilde laten oppikken.

„Poef!" hoorden ze haar bij zichzelf zeggen. „Poef!"

Verrassend genoeg, maar Gussy *was* goed bij Racende Duivel. Hij was handig met zijn kaarten en erg scherp bij het zien op wat voor stapel hij ze kon leggen. Hij wond zich nogal op en hijgde ervan. Zijn haar viel over zijn ogen en hij streek het terug.

„Waarom heb jij eigenlijk zulk haar?" zei Dinah. „Je lijkt net een meisje. Waarom laat je het niet afknippen?"

„Ja, dat is een goed idee!," zei Philip en legde een kaart neer. „We gaan morgen naar het dorp om te zien of er een kapper is. Die knipt het dan wel kort voor je, Gus."

„Ja, goed idee! Morgen laten we het knippen," zei Jack en grinnikte naar Gus.

Gus verraste hen. Hij gooide zijn kaarten neer, stond op en werd vuurrood in zijn gezicht. „Kort haar is voor jongens als jullie ," zei hij verachtelijk. „Dat is niet voor mij. In mijn land is het de gewoonte voor zulke jongens als ik, het haar lang te dragen!"

„Zulke jongens als jij!" echode Jack. „Wat bedoel je? Jij hebt wel een hoge dunk van jezelf, mannetje. Jij bent geen prins dus probeer maar niet te doen alsof. Dan maak je je

maar belachelijk."

Gus richtte zich op in zijn volle lengte. Hij schoof voor de zoveelste maal zijn haar terug. „Ik ben een prins!" zei hij dramatisch. „Ik ben de prins Aloysius Gramondie Racemolie Torquinel van Tauri-Hessiss!"

Hoofdstuk 8

BILL GEEFT UITLEG

Er ontstond een doodse stilte na deze dramatische mededeling. Niemand zei een woord, zelfs Kiki niet. Ze staarden allen met verbazing naar Gus en wisten niet of ze iets moesten geloven van wat hij zei.

Dan begonnen zijn lippen te trillen en hij probeerde ze op elkaar te klemmen. Lucy-Ann was er zeker van dat hij weer wou gaan huilen!

„Ik heb mijn woord gebroken!" jammerde hij opeens. „Ik ben een prins en ik heb mijn woord gebroken!"

Een stem klonk achter hen. Het was die van Bill.

„Ja, je hebt je woordt gebroken Aloysius Gramondie Racemolie Torquinel. En je oom vertelde mij dat je dit nimmer zou doen. Hoe kan ik voor je veiligheid zorgen als jij je woord breekt?"

Bill kwam naar voren, zijn gezicht stond ernstig. Iedereen staarde hem aan, hoogst ongerust. Wat was er toch aan de hand?

„Bill - hij is toch niet werkelijk een prins, wel?" zei Jack.

„Of je het gelooft of niet, hij is het," zei Bill. „Zijn oom is de koning van Tauri-Hessia."

„Wel! Daarom deed hij altijd zo vreemd," zei Dinah. „Bevelen geven - zijn hoogmachtige

manieren - en al dat geld en gebluf."

„En zijn lange haar ook," zei Bill. „De prinsen in zijn land dragen hun haar nooit kort zoals bij ons. De jongens op zijn school wisten wie hij was en zo had hij er geen slechte tijd."

„Ik gaf hem de naam van Gustavus Barmilevo," vervolgde Bill, „om een speciale reden. Er gebeuren namelijk ernstige dingen in zijn land en daarom moest hij een andere naam aannemen."

„Wat voor ernstige dingen?" vroeg Jack. „Revolutie of zo?"

„Ik zal het je uitleggen," zei Bill. „Zijn oom is koning en heeft geen kinderen. Gussy is de troonopvolger. Nu zijn er bepaalde mensen in Tauri-Hessia die zijn oom niet mogen en de ferme manier waarop hij regeert."

„Ik kan de rest wel raden," zei Jack. „Deze mensen hebben liever een zwakke jongen op de troon, die doet wat zij zeggen."

„Precies," zei Bill. „Daarom zijn ze op de uitkijk voor Gussy hier. Als ze hem te pakken krijgen en hem op de troon brengen, moet hij doen wat hem gezegd wordt. Zijn oom wordt dan gevangen gezet of vermoord."

„En Gussy weet dit allemaal?" vroeg Philip.

„Hij weet dit zeer zeker!" zei Bill. „Alles is hem uitgelegd en hij is dol op zijn oom en hij wil niets te maken hebben met diens vijanden."

„Ik heb mijn woord gebroken," zei Gussy nog eens berouwvol. „Meneer Bill, ik vraag u vergeving."

„Nu, doe dat niet weer, dat is alles," zei Bill. „Niemand hier is van plan om je te verraden. Wij zijn gelukkig allemaal goede vrienden van je, of wilden het tenminste zijn als jij je zelf wat beter gedroeg."

„Ik gedraag me dadelijk beter," zei Gussy zeer nadrukkelijk.

„Hm. Wel, we zullen zien," zei Bill droogjes. „Jij zou ons bijzonder helpen als jij je wou gedragen net als de anderen, zodat een of andere vreemdeling die je zag, zou denken, dat je een gewone schooljongen bent die bij vrienden verkeert. Ik denk dat het mogelijk is dat dit alles met een paar weken over is en dan kan Gussy weer veilig naar school gaan. We moeten er nu maar het beste van maken."

„Ja. Ik zie het nu allemaal wel," zei Dinah. „Jij had ons dat direct moeten vertellen, Bill. Dan hadden we het beter begrepen."

„Ik had orders er geen woord over te zeggen, behalve tegen je moeder," zei Bill. „Zij moest natuurlijk op de hoogte zijn. Ik huurde dit landhuisje, omdat het zo verborgen lag en tussen jullie allen in zou hij dan nog beter zijn verborgen."

„Jij bent verstandig, Bill," zei Lucy-Ann en ze stak haar hand in de zijne. „Wij zullen op Gussy passen. We verliezen hem niet uit het oog. Gussy, wij zijn je vrienden."

„Ik dank je," zei Gussy met een grappig buiginkje. „Het is me een eer."

„Zo moet je spreken," zei Bill en gaf hem een klap op de rug. „En jullie vergeten alles maar over de prins van Tauri-Hessia. Begrepen?"

„Ja, Bill," zei iedereen met een ernstig gezicht. Ze keerden weer terug naar hun kaartspel en Bill ging zijn vrouw vertellen wat er was gebeurd.

„Kijk eens wat Kiki heeft gedaan terwijl we praatten!" zei Jack buiten zichzelf. „Ze heeft alle kaarten door elkaar gehaald. Leg neer die je daar hebt, Kiki!"

„Ze speelt rustig een spelletje voor zichzelf," zei Lucy-Ann lachend. „En ze houdt twee kaarten in haar poot, precies of ze op haar beurt wacht. Leg die neer, Kiki."

Kiki gaf een luide hik zoals ze wel vaker deed. Ze legde de kaarten neer.

„Iemand nog een spelletje?" vroeg Jack.

Niemand voelde ervoor. Ze verlangden allemaal het geval Gussy te bespreken als hij er niet meer bij was.

Mevrouw Cunningham stak haar hoofd om de deur. „Bill wil naar de boerderij gaan om melk te halen. Wil er iemand met hem mee? Gussy niet, zegt hij."

„Ik wil wel meegaan," zei Lucy-Ann en ze kwam overeind. „Ik houd wel van een wandeling. Jullie jongens blijven bij tante Allie en passen op haar."

„Goed," zei Jack en hij dacht aan mogelijke kidnappers en revolutionairen, hoewel Tauri-Hessia ver genoeg weg was.

„Ik blijf ook hier," zei Dinah. „Ik heb een blaar op mijn voet."

En zo ging Lucy-Ann vrolijk op weg met Bill. Ze stak haar hand door zijn arm en ze gingen beiden op weg in de schemering.

„Voor het geval je over Gussy wilt praten, waarschuw ik je dit niet te doen," zei Bill zachtjes. „Niemand moet ook maar een vermoeden hebben dat hij niet is wie hij schijnt. Het zou een ernstige zaak voor hem zijn als hij werd gedwongen koning te zijn op zijn leeftijd."

„Ik zal niets zeggen," zei Lucy-Ann fluisterend. „Laten we praten over Jack."

„Jij praat altijd graag over Jack, nietwaar?" zei Bill geamuseerd. „Ik vind ook wel dat Jack iets heeft dat ik zelf graag zou willen hebben."

„Wat is dat? Kiki?" vroeg Lucy-Ann.

„Nee - een heel aardig zusje," zei Bill. „Het is prettig om te zien dat een broer en een zuster zo dol op elkaar zijn."

„En wij zijn gelukkig met jullie allemaal," zei Lucy-Ann.

„En ik ben ook gelukkig," zei Bill - „met ons allemaal! Hoor de uilen eens roepen, hier in het rond. Wat een verzameling uilen!" Maar Lucy-Ann wist precies welke vogels het waren; Jack had haar wel goed getraind om dit op te merken.

„Ah," zei Bill, „daar zie ik de boerderij al. Kom maar mee, Lucy-Ann en wees niet verrast door mijn conversatie met mevrouw Ellis!"

Ze klopten aan en kwamen dan in de grote, gezellige keuken. Hoewel het een warme avond was, brandde er een vuur in de haard en de oude tante Naomi zat erbij te breien met een sjaal om.

Mevrouw Ellis kwam haastig bij hen. „Zo, ik ben blij jullie te zien! En hoe gaat het ermee daar? Al aardig op streek? Dat is prettig. En wat kan ik voor jullie doen?"

Ze gingen zitten. Lucy-Ann vond een schommelstoel en begon heen en weer te wippen. Een dikke poes sprong op haar schoot, ging daar liggen slapen. Lucy-Ann voelde zich vereerd.

Mevrouw Ellis bracht haar een stuk cake en ze knabbelde eraan en luisterde onderwijl naar Bill.

„Quarry Cottage is een aardig, rustig plekje," zei hij. „Ik denk niet dat er hier veel vreemdelingen langs komen, wel, mevrouw Ellis?"

„Grappig dat u dit zegt," zei mevrouw Ellis, „omdat er juist vanmiddag twee vreemdelingen aan onze boerderij kwamen in een mooie zwarte wagen. Zoals die van u, meneer Cunningham."

„Ik denk dat ze de weg kwijt waren," zei Bill.

„Nee, dat waren ze niet," zei mevrouw Ellis. „Ze zochten naar een aardige boerderij om enkele dagen door te brengen - de vrouw van de man is ziek geweest - en nu kwamen ze hier vragen."

„Ik begrijp het," zei Bill. „En zei u dat u ze wel wou nemen, mevrouw Ellis?"

„Ja," zei ze, „maar mijn man keurde het af. Hij vond het al te goedhartig van mij. Morgen komen ze. Ze zeiden dat hun naam Jones was - maar ik geloof dat het buitenlanders zijn!"

„Buitenlanders," zei Bill langzaam. „Ja - ik had een idee dat u dat zou zeggen!"

Hoofdstuk 9

HET MIDDAGJE WEL!

Lucy-Ann hield op met schommelen en haar hart zonk in haar schoenen. Vreemdelingen! En zaten die achter Gussy aan? Lieve help — dan begon er weer een nieuw avontuur! En het leek zo'n prettige, vredige vakantie te worden.

„Verdraaid!" fluisterde Lucy-Ann tegen de kat op haar knieën. „Die verdraaide Gussy en zijn oom!"

Bill stond op, nam de melk die hem werd gebracht en betaalde de vrouw. Hij bedankte haar, zei goedenavond en Lucy-Ann en hij gingen naar buiten in de donkerte met al zijn sterren.

„Ik vrees - en heel erg - dat iemand Gussy al op het spoor is," zei Bill half fluisterend.

„Het is jammer dat hij zo gemakkelijk herkenbaar is. Ik denk dat iemand hem bij mij heeft opgemerkt, over mij heeft geïnformeerd en toen ze wisten wie ik was, was de rest gemakkelijk. Hm, het staat me helemaal niet aan."

„Zullen jij en Gussy nu moeten verdwijnen?" fluisterde Lucy-Ann zo zacht dat Bill het nauwelijks kon horen. „Alsjeblieft, ga niet weg, Bill."

„Ik moet enkele dingen bespreken met je tante," zei Bill. „Zeg geen woord tegen Gussy - en houd hem altijd in je midden."

„Ja, Bill," zei Lucy-Ann. „Het zijn toch geen vijanden, wel, die daar op de boerderij

kwamen?"

Bill drukte haar de hand. „Nee, misschien heb ik het wel mis. Ik zal in elk geval zorgen dat er niets gebeurt."

„Nu - zo lang als jij bij ons bent," zei Lucy-Ann. „Ga alsjeblief niet weg, Bill."

„Ik ga niet weg," zei Bill. „Of ik zou Gussy meenemen, wat eigenlijk nog het veiligste is."

Ze gingen Quarry Cottage binnen. Gussy en Dinah waren naar bed. Tante Allie en de jongens waren nog op en zaten te lezen.

Bill zette de melk in de provisiekast en kwam terug. Hij ging zitten en vertelde de drie wat mevrouw Ellis had gezegd. Mevrouw Cunningham keek bedenkelijk.

„Hoe wisten ze dat hij hier was?" vroeg ze verwonderd. „O, Bill, wat doen we nu? Zullen we dadelijk allemaal van hier vertrekken?"

„Nee. Dat zou voor de vijand voldoende aanwijzing zijn," zei Bill. „Maar ik geloof niet dat die twee overigens wat kunnen doen. Mevrouw Ellis zal ons wel vertellen of er nog meer komen. Een van de jongens kan er elke dag melk gaan halen en dan het laatste nieuws krijgen."

„Goed. We doen dus heel gewoon," zei zijn vrouw. „Jij vertelt het aan Gussy en dat hij moet zorgen steeds bij ons te blijven. Ik ben bang dat de jongens 's nachts hun venster moeten sluiten."

„Verdraaid!" zei Jack, die daar een hekel aan had. „Kiki speelt wel voor schildwacht,

tante Allie. Ze krijgt alles bij elkaar als er iemand komt."

„Ik heb het toch liever dicht," zei zijn tante. „Ik denk ook wel dat Kiki zou krijsen. Maar ik wil geen enkel risico lopen."

Gussy en Dinah kregen de volgende morgen alles te horen. Philip verborg zich bij de boerderij en hij zag een zwarte wagen daar aankomen, dezelfde die hij met zijn kijker had gezien. Een erg dure wagen!

„Een Daimler," zei Philip. „Ik wed dat die hard kan rijden! Nu - kan ik zien wat het voor bezoekers zijn?"

Er waren er twee. Een was een keurige, lange, magere man die een goed gesneden kostuum droeg, een monocle en zijn ene oog en wiens haar glad naar achteren was geborsteld. De andere was een vrouw - aardig, jong en met een vreemde uitspraak. De man sprak goed Engels, maar hij was blijkbaar eveneens een buitenlander.

Hij hielp de vrouw zorgvuldig met uitstappen. Onder het lopen leunde ze op zijn arm. Het ging erg langzaam.

„Of ze is ziek of ze doet alsof," dacht Philip. „Ik kan beter teruggaan en het Bill vertellen en Gussy ook. Hij zou ze kunnen herkennen uit mijn beschrijving."

Maar dat kon Gussy niet. Hij schudde het hoofd. „Nee, ik ken ze niet."

„Het zou me niet verwonderen als ze hier ook eens langs kwamen," zei Bill. „Alleen om eens rond te neuzen. Ik ben er zeker van dat ze weten dat ik hier ben en Gussy ook."

Bill had gelijk. Die middag, terwijl Jack naar de vogels keek bij het huis, hoorde hij stemmen. Hij gluurde door de takken. Dat moesten de bezoekers zijn van de boerderij. Alles klopte met Philips beschrijving.

Jack haastte zich naar binnen door de achterdeur. „Bill!" riep hij. „Ze komen er aan. Waar is Gussy? Hij zou eens even naar hen kunnen gluren als ze voorbijkomen en zien of hij ze kent!"

Maar het paar liep regelrecht naar de voordeur. Rat-a-tatta-TAT!"

Mevrouw Cunningham schoot overeind. Ze rustte wat op bed. Bill opende haar deur en ging naar binnen.

„Allie! Het is het paar van de boerderij. Ze denken dat wij niets vermoeden. Wil jij naar beneden gaan en de deur open doen? Ik blijf onzichtbaar en Gussy ook. De anderen mogen zich vertonen."

Toen mevrouw Cunningham de deur opende, stonden er twee mensen op de stoep, een man en een vrouw. De man lichtte beleefd zijn hoed.

„Excuseer mij," zei hij, „maar tijdens onze korte wandeling voelde mijn vrouw zich niet in orde. Een glas water zou haar kunnen helpen. Zou u zo vriendelijk willen zijn?"

„O - komt u toch binnen," zei mevrouw Cunningham en ze hoopte dat Gussy nu eens niet de trap afkwam rennen. „Ik zal wat water halen."

Ze bracht hen in de kleine huiskamer. De vrouw zonk in een stoel en sloot haar ogen.

„Mijn vrouw is ziek geweest," zei de man. „We zijn nu enkele dagen op de boerderij - beter dan in een hotel. Maar ze heeft blijkbaar te ver gelopen."

„Dinah," riep mevrouw Cunningham, „wil jij wat water halen?"

Dinah liep naar de keuken en kwam terug met een glazen kan ijskoud water en een glas, op een blaadje.

„En is dit uw dochter?" zei de vrouw. „Wat een aardig kind! Hebt u nog meer kinderen?"

„O, ja," zei mevrouw Cunningham. „Haal ze eens even, Dinah."

Ze kwamen beleefd binnen, Lucy-Ann, Philip en Jack. De vrouw schreeuwde toen ze Kiki zag op Jacks schouder.

„Een papegaai! Laat die niet bij me komen alsjeblieft!"

„Veeg je voeten," beval Kiki. „Sluit de deur. Grrrrrrr!"

De vrouw deed een uitroep en zei iets tegen de man in een vreemde taal.

„Zo, " zei de man, „dit zijn uw vier kinderen. Maar hebt u niet nog een vijfde?"

„Nee," zei mevrouw Cunningham, „alleen deze vier zijn van mij."

„Ik dacht dat mevrouw Ellis zei dat er nog een andere kleine jongen was," zei de vrouw, terwijl ze van het water dronk.

„O, ik denk dat mevrouw Ellis Gussy bedoelt," zei mevrouw Cunningham. „Kleine Gussy

blijft hier een tijdje -tot zijn familie hem weer thuis kan hebben."

„En mogen we de kleine Gussy niet zien?" zei de vrouw. „Ik houd van kinderen. Laat die kleine Gussy er dus niet buiten."

„Weet iemand waar hij is?" zei mevrouw Cunningham. Niemand wist het, want hij had zich verstopt in de kleerkast boven bij het eerste geklop.

„Geen idee," zei Philip. „Hij zal wel ergens rondzwerven in het bos."

„Ah - hij houdt er dus van om wat rond te wandelen, niet?" zei de man. „Misschien zien we hem nog wel op de terugweg. Ik dank u, mevrouw, dat u zo vriendelijk bent geweest."

Vervolgens legde hij vijf nieuwe briefjes van vijf gulden op tafel, die echter door mevrouw Cunningham beslist geweigerd werden. „Nee," zei ze, „ik kan niet toestaan dat u dit de kinderen geeft."

„Maar in mijn land..." begon de man.

„Wat is uw land, meneer?" vroeg Jack dadelijk. „Aha!" dacht hij. „Nu open kaart spelen."

De man aarzelde en de vrouw gaf hem een vlugge blik. „Mijn land - o, ik kom uit Italië," zei hij. „Een prachtig land. Kom, lieve, we moeten gaan."

Toen hij met zijn vrouw het laantje afliep, riep mevrouw Cunningham hem iets na. De man verstond het niet, boog alleen maar.

„Hij komt niet uit Italië hoor!" zei ze. „Ik zei hem in het Italiaans om mijn beste wensen over te brengen aan mevrouw Ellis - en hij verstond er geen woord van!"

Hoofdstuk 10

EEN DRINGENDE BOODSCHAP

Jack glipte naar buiten om er zeker van te zijn dat het paar naar de boerderij terugkeerde. Hij zei dat dit zo was en Bill hield dadelijk een bijeenkomst. Gussy was met enige moeite uit de kleerkast gehaald.

Hij had de vrouw herkend, maar niet de man. „Zij is madame Tatiosa," zei hij. „De vrouw van de Eerste Minister. Ik haat haar! Ze is handig en wreed."

„Wat, die aardige jonge vrouw!" zei mevrouw Cunningham verbaasd.

„Ja," zei Gussy en knikte hevig het hoofd. „Ze was eens een spionne voor ons land, vertelde mijn oom. En werkelijk handig. En ze trouwde de Eerste Minister en vertelt hem wat hij moet doen."

„Hm," zei Bill. „En jij kende de man niet, Gussy? Het doet er eigenlijk niet veel toe. We weten nu dat ze achter jou aanzitten. Zouden we weg moeten gaan? Ik weet het werkelijk niet op het ogenblik!"

„Maar jij zei, Bill, dat maar twee van hen weinig konden doen met Gussy," zei Jack. „Laat een van ons daarom de wacht houden bij de boerderij, om er zeker van te zijn dat er niemand bijkomt. Ik kan eerst gaan en de volgende dag Philip."

„Je kunt gelijk krijgen," zei Bill en pufte aan zijn pijp. „In elk geval blijven we nog twee dagen hier en zien wat voor beweging de vijand maakt. Ze weten nu wel dat ze Gussy

moeten hebben. Mevrouw Ellis heeft hem stellig wel goed beschreven!"

„Ja - lang haar bijvoorbeeld," grinnikte Jack. „Zal ik nu maar gaan, Bill en deze dag de wacht houden? Ik kan ze daar helpen met verschillende werkjes. Daar houd ik wel van."

„Goed, ga maar," zei Bill en Jack vertrok met Kiki op zijn schouder. De anderen gingen een wandeling maken een goed eind van de boerderij vandaan. Niemand zou hen dan kunnen vinden en Gussy zou veilig zijn.

Met een picknick-mand gingen de vier op weg. Twee kilometer verder vonden ze een open plek in het bos, goudkleurig van speenkruid. Ze gingen zitten, warm van hun wandeling.

„Dat is enig," zei Lucy-Ann. „Ik ben dol op speenkruid. Maar toen slaakt Dinah opeens een gil. „O - wat is dat daar op jouw schouder, Philip! Oh, het is een muis!"

Philips muis had het te heet gevonden in Philips zak. Zodoende zat hij nu ineens op diens schouder.

„O, een muis!" riep Lucy-Ann verrukt. „Hoe heet hij, Philip. Mag ik hem even vasthouden?"

„Zijn naam is Snoozy," zei Philip. Hij gaf een noot aan Lucy-Ann. „Hier, houd die op de palm van je hand, dan komt hij bij je."

De muis keek ernaar en zijn snorharen trilden en zijn neusje vertrok.

„Hij kan de noot ruiken," zei Philip. „Daar komt hij. Hoe vind je het gevoel van die

kleine pootjes?"

„O, leuk," zei Lucy-Ann. „Ik wou dat ik er ook een had."

„Ik zal proberen er een voor jou te krijgen," zie Philip.

Maar Dinah slaakte dadelijk een gil. „Nee! Ze slaapt bij mij en ik wil geen muizen hebben in de slaapkamer."

Snoozy knabbelde aan de noot. Hij hield hem in zijn voorpootjes, net als een eekhoorn en keek onderwijl naar Lucy-Ann,

„Hij heeft zulke grote, zwarte ogen dat het net spiegeltjes lijken," zei ze. „Ik kan mijn eigen gezicht erin zien, heel klein."

„Kun jij dat werkelijk," zei Gussy verrast en hij wilde in de grote ogen kijken van de muis. Maar die maakte dat hij wegwam, op topsnelheid.

„Jij idioot, Gussy," zei Lucy-Ann met afkeer. Zoiets moet je niet doen."

„Excuseer, watblief. Verexcuseer," zei Gussy. „Ik vraag vergeving, Lucy-Ann."

„Goed. Maar ik hoop dat Snoozy weer terugkomt," zei Lucy-Ann nogal knorrig.

„Ja, hij is nog niet helemaal tam," legde Philip uit. „Ik heb..."

„Daar komt iemand aan," zei Lucy-Ann plotseling. Haar scherpe oren hadden het geluid vernomen van stemmen. „Kruip onder dat bosje, Gussy," beval Philip. „Vooruit, vlug!"

Gussy verdween dadelijk en het bosje sloot zich over hem. Jammer dat het stekelbrem was, maar Gus had geen tijd daaraan te denken.

Twee mannen kwamen er aan, een van hen had Philip nogal wat verteld over dassen. Hij wuifde naar hem.

„Het zal vannacht een goede tijd zijn voor dassen!" riep hij. „Lichte maan en daar houden ze van."

„Kom eruit, Gus," zei Philip toen de mannen voorbij waren. „Vals alarm."

Gussy kroop eruit. Hij zat onder de schrammen en hilde bijna.

„Hij blodt," zei Dinah onvriendelijk, „overal blod."

„Het is zo erg niet," zei Philip en hij veegde er wat over met zijn zakdoek. „Wees geen baby, Gus."

Gus deed een dappere poging en hilde niet. Wat een overwinning!

Op de terugweg keek Philip in de steengroeve of hij daar een dassenhol zag.

Toen ze thuis kwamen had niemand enig nieuws en Jack evenmin toen hij terugkwam van de boerderij.

„Ik zag de man en de vrouw zelfs niet," zei hij. „Alleen hoorde ik de telefoon een keer gaan. Misschien gebruikten ze hem."

Na het avondeten werden de kinderen naar bed gestuurd. Maar Jack herinnerde zich dat ze naar de dassen zouden gaan kijken in het maanlicht. Ze konden dan best eerst eens een kort slaapje doen. Gussy ging mee naar boven.

„Ik zal mijn wekkertje op elf uur zetten," zei Philip zacht tegen Jack. Hij wou niet dat Gussy het hoorde. „Ik leg hem onder mijn kussen, dan wekt hij alleen mij. Hè, ik heb slaap."

Binnen tien minuten waren alle vijf kinderen vast in slaap. Beneden luisterden Bill en zijn vrouw naar de radio. „We wachten op het nieuws van tien uur en gaan dan ook naar bed," zei Bill.

Maar juist toen het nieuws van tien uur zou beginnen, werd er omzichtig op de deur geklopt. Bill verstijfde. Wie was dat? Hij keek zijn vrouw aan en ze trok haar wenkbrauwen op. Wie kon dat zijn op deze tijd van de avond?

Bill ging zacht naar de deur. Hij opende hem niet, maar sprak door een kier.

„Wie is daar?"

„O, meneer, mevrouw Ellis heeft me gestuurd om u te vragen naar de boerderij te komen," zei een angstige stem. „Het is haar oude tante. Ze is gevallen en heeft haar heup gebroken. Kunt u komen? Mevrouw Ellis is wat in de war! Ze stuurt mij om u te vragen, omdat de dokter weg is."

Bill opende de deur. Hij zag een gebogen gestalte, met een omgeslagen sjaal. Het moest Alice zijn, de oude vrouw die mevrouw Ellis hielp in de keuken. „Kom binnen," zei hij.

„Nee, meneer, ik moet weer terug," zei de oude vrouw. „U komt toch, niet waar?"

„Ja, we zullen komen," zei Bill. Hij sloot de deur en ging het zijn vrouw vertellen.

„Een boodschap van mevrouw Ellis over de oude tante die blijkbaar haar heup heeft gebroken," zei hij. „Ik breng je daarheen en kom dan weer terug vanwege Gussy. Maar meneer Ellis brengt jou wel weer terug, tenzij je er de nacht overblijft."

„Ja, ik kan beter dadelijk gaan," zei mevrouw Cunningham. „Arme mevrouw Ellis! Juist waar ze zo bang voor was, is nu gebeurd!"

Ze kleepte zich aan en zij en Bill gingen de deur uit. „Ik zal de kinderen maar niet waarschuwen," zei hij. „Ik ben toch gauw genoeg terug."

Hij sloot zacht de deur, verzekerde zich ervan dat hij de sleutel bij zich had en begon aan de wandeling met zijn vrouw. Wat een prachtige maanverlichte avond! Waarlijk, hij zou een prettige wandeling hebben!

Hoofdstuk 11

WAT ER 'S NACHTS GEBEURDE

Het maanlicht stroomde over het land toen Bill en zijn vrouw hun wandeling vervolgden.

„Wat een prachtige avond!" zei Bill. „Bijna zo licht als de dag!"

Ze liepen een laantje door en haastten zich zoveel mogelijk. „Ik zal op de boerderij vragen of meneer Ellis je terug kan brengen," zei Bill. „Ik vertrouw het niet met Gussy. Misschien kan ik een glimp opvangen van madame Tatiosa en haar metgezel - maar hij moet mij liever niet zien.'

Ze passeerden nu een groepje bomen, een plek waar een zwarte schaduw viel in het omringende maanlicht. Bill en zijn vrouw liepen er voorbij en zagen niet dat daar flauw iets bewoog.

Dan gebeurden de dingen erg snel. Vier schaduwen kwamen uit het groepje bomen en liepen stil over het gras. Bill keerde zich om op een licht geluid - maar bijna op hetzelfde ogenblik sprong er iemand bovenop hem en werkte hem tegen de grond.

Mevrouw Cunningham voelde een arm om haar heen en een hand die op haar mond werd gelegd. Ze probeerde te schreeuwen, maar kon slechts een zwak geluid voortbrengen.

„Verzet je niet," sprak een stem. „En schreeuw niet. We zullen jullie geen pijn doen. We willen jullie voor een tijdje uit de weg hebben."

Maar Bill verzette zich wel, natuurlijk. Hij wist waar deze mannen achteraan waren: Gussy! Hij gromde bij zichzelf van ergernis. Dit was een truc, natuurlijk! Oude tante Naomi was niet gevallen! Er was geen boodschap gekomen van de boerderij. Het was alleen maar een streek om hen uit het huis te krijgen, zodat ze gemakkelijk Gussy konden ontvoeren.

Iemand snoerde hem de mond dicht door een doek stevig om zijn gezicht te wikkelen. Hij kon nauwelijks ademhalen! Hij vroeg zich af, hoe het met zijn vrouw was, maar hij kon niets zien of horen. Hij hield op met zich te verzetten toen tenslotte zijn armen op zijn rug werden vastgebonden.

Er was niets meer dat hij kon doen. Het was vier tegen twee en daar ze bij verrassing waren aangevallen, waren ze sterk in het nadeel. Misschien, als zijn aanvallers weg waren, zou hij zich kunnen bevrijden en de ontvoering nog kunnen beletten.

Mevrouw Cunningham was bang en deed haar best om weg te komen, maar een man was voldoende om haar vast te houden en haar aan handen en voeten te binden. Ook zij kreeg een doek over haar mond, zodat ze niet kon schreeuwen.

„Het spijt ons," zei een mannenstem bijna beleefd. „Het is belangrijk dat wij de kleine prins in handen krijgen. Zijn land heeft hem nodig. We zullen hem geen kwaad doen. Zodra we de prins in handen hebben, zal een van ons jullie weer loslaten en anders zal een of andere landarbeider je wel vinden in de vroege morgen."

De mannen lieten Bill en zijn vrouw liggen tegen een hooiberg, beschermd tegen de wind. Een van hen had eerst Bills zakken doorzocht en de sleutel van het landhuisje er uit genomen.

Bill luisterde of de mannen weg waren. Hij wreef zijn hoofd tegen de grond om te proberen de doek af te krijgen die om zijn gezicht zat. Was zijn vrouw in orde?

Hij was woedend op zichzelf. Zo gemakkelijk in de val gelopen! De vrouw die de boodschap bracht was natuurlijk een van de bende geweest. Geen wonder dat ze niet binnen wou komen. Dat had hij al verdacht moeten vinden.

Hij herinnerde zich dat de telefoon was overgegaan die middag, volgens Jack. Dat moest madame Tatiosa zijn geweest of haar metgezel die telefoneerden met hun hoofdkwartier om te zeggen dat ze wisten waar de prins was. Ze hadden dan ook zeker hulp gevraagd om hem gevangen te nemen.

Bill vroeg zich af wat er zou gebeuren op Quarry Cottage. Hij geloofde wel dat de man Gussy geen kwaad zou doen, maar hij zou toch in het vervolg alles moeten doen wat de bende van hem verlangde. Arme Gussy!

Op Quarry Cottage gebeurde niets. Alle vijf kinderen waren vast in slaap. Kiki ook. Het venster van de slaapkamer van de jongens was gesloten, maar — de vijand had de sleutel van de voordeur!

De tijd kroop voort en het werd elf uur. Philips wekker ging af onder zijn kussen. Hij ontwaakte met een schok. Hij stopte de wekker en keek rond. Het maanlicht scheen door het venster en deed alles zilverachtig glanzen. Juist een nacht voor dassen!

Philip liep zacht de kamer door en schudde Jack wakker. „Elf uur," fluisterde hij hem in het oor. Gussy sliep gezond door.

Kiki was wakker geworden door het geluid van de wekker. Ze geeuwde even en rekte haar vleugels uit. Als de jongens weg wilden gaan, was zij klaar.

De jongens kleedden zich snel aan in shorts, truien en schoenen met rubberzolen.

Ze liepen voorzichtig naar beneden en luisterden aan de deur van Bills slaapkamer.

„Ik kan niets horen," fluisterde Jack. „Ze moeten wel vast slapen. Zelfs niet een beetje gesnurk van Bill!"

Dit was niet erg verrassend, natuurlijk, omdat Bill op dit moment worstelde met zijn touwen in beschutting van de hooiberg.

„We gaan de achterdeur uit," fluisterde Philip. „De voordeur kraakt wat. En stoot alsjeblieft nergens tegenaan."

Kiki zat op Jacks schouder, even stil als de muis in Philips zak. Ze kon zich heel stil houden als het moest, maar verwonderde zich wel erover wat de jongens eigenlijk wilden bij dit heldere maanlicht.

„Ik ga eerst met jou naar dat kleine bosje," zei Jack. „Later ga ik dan naar de uilen kijken in de steengroeve om te weten waar ze jacht op maken."

Bij het bosje gekomen hurkten ze neer in de donkere schaduw. Plotseling riep vlakbij een uil en Kiki riep terug, precies op dezelfde manier.

„Stil, Kiki," fluisterde hij nijdig. „Jij zult alle uilen nog hier brengen met je geroep."

Daar kwam plotseling een egel aan, nieuwsgierig geworden naar de donkere figuren onder het bosje. Zonder enige vrees kwam hij nader. Philip stak voorzichtig zijn hand uit en de egel snuffelde eraan. Jack verwachtte al dat hij op zijn knie zou klimmen. Geen dier was ooit bang voor hem.

Maar de egel was hongerig en hij verdween om slakken te gaan zoeken. Ze wachtten erop welk nachtdier er nu zou verschijnen.

En ditmaal was het een das! Werkelijk! Philip haalde diep adem. Hij had nauwelijks gehoopt er zo spoedig een te zien. Het was een bigachtig schepsel met vreemd gestreepte zwart-witte wangen. Het dier stond absoluut stil in het maanlicht en rook of er gevaar kon zijn - mensen?

Maar de wind woei naar de jongens toe en hij kon niets ruiken. Hij was nauwelijks te zien door die zwart-witte strepen op zijn kop.

„Een perfecte camouflage!" fluisterde Philip en Jack knikte. Toen stootte hij Philip aan. Er kwam iets anders.

„Jonge dassen!" dacht Philip verrukt. „Een familiepartijtje - ja, daar is moeder das die achteraan loopt. Wat een buitenkansje!"

En ja, de jonge dassen begonnen haasje-over te spelen en ze gingen daar helemaal in op. Maar na enige tijd gaven de ouders een geluid en gingen weer terug in het bos; de jonge dieren hielden op met spelen en volgden hen.

Dan riep er weer een uil. Het was een bosuil. Dan volgde de kreet van een kerkuil. Kiki

bewoog zich ongeduldig op Jacks schouder. Ze verlangde hevig om mee te doen!

„Ik denk dat ik nu maar terugga," zei Philip en stond op. „Ik wil wel blijven maar ik ben bang dat ik dan in slaap val. Ga je mee?"

„Nee - ik denk dat ik nog wat in de steengroeve ga kijken wat voor uilen daar zijn. Kiki mag dan proberen of ze hen wat naderbij kan brengen. Dat wil ze vast heel graag. Nietwaar, Kiki, ouwe jongen?"

Kiki fluisterde hem iets in het oor en Jack stond ook op. „Over een half uur ben ik terug. Wees niet verbaasd als je honderden uilen hoort roepen als Kiki erg haar best doet!"

Philip keerde terug naar het landhuisje en Jack ging naar de steengroeve. Weinig vermoedden ze welk een schok ze beiden zouden krijgen in de volgende tien minuten!

Hoofdstuk 12

GEVANGEN!

Philip liep zacht naar de achterdeur van het landhuisje, maar juist toen hij op het punt stond naar binnen te gaan, stond hij stil. Wat voor geluid was dat? Het klonk of er iemand naar de voordeur ging - iemand die op z'n tenen het pad opliep.

De jongen aarzelde. Kon het iemand zijn die achter Gussy aanzat? Dan zou hij beter Bill kunnen waarschuwen. Hij liep op zijn tenen de trap op, hield bovenaan stil en keek naar beneden, omdat hij een licht geluid hoorde.

De voordeur ging zacht open, maar met een licht gekraak. Toen flitste er een zaklamp snel aan en uit. Ja -iemand probeerde binnen te komen.

Philip gilde zo luid hij kon: „Bill! BILL! BILL! Word wakker, Bill. Daar komt iemand binnen."

Hij stond juist buiten de kamerdeur van de meisjes toen hij zo gilde en die werden dadelijk wakker. „Lieve help! -wie gilde er daar zo vreselijk?

„Iemand komt het huis binnen. Vlug, Bill, vlug!" schreeuwde Philip weer en hij vroeg zich af waarom Bill geen antwoord schreeuwde uit zijn kamer.

De kamerdeur van de meisjes werd geopend en Dinah keek verschrikt naar buiten. „Wat is er? Wie is er? Waar is Bill?"

„Blijf waar je bent," zei plotseling een stem en een zaklamp flitste naar hen drieën, want

Lucy-Ann was nu ook verschenen en stond daar te beven.

Philip duwde de meisjes heftig terug en ze vielen bijna weer in hun slaapkamer. Dan holde hij Bills kamer binnen en gilte weer: „Bill! Word wakker!”

Het maanlicht liet hem zien dat het bed volkomen leeg was - het was zelfs niet beslapen! Waar was Bill dan? En zijn moeder, waar was zij? Philip was verbaasd.

Gussy was nu wakker en zat overeind in bed. Wat betekende al dat geschreeuw. Hij merkte plotseling dat Jack en Philip niet in hun bed waren en sprong er nu verschrikt uit.

Philip stond nog steeds om Bill te roepen.

Twee gestalten doemden nu op.

„Jij zult Bill niet vinden,” zei een stem. „En zijn vrouw ook niet. We hebben ze te pakken. En nu willen we prins Aloysius hebben. We zullen hem geen kwaad doen - maar hij moet met ons meekomen. Zijn land heeft hem nodig.”

„Wat hebben jullie gedaan met mijn moeder?” vroeg Philip woest. „Ik ga de politie waarschuwen! Wat denken jullie wel - mensen gevangen nemen en achter de prins aangaan! Zoiets kunnen jullie niet doen in Engeland!”

„O, ja, dat kunnen we wel,” zei de stem van de vreemdeling. De jongen zag bij het maanlicht dat dit dezelfde man was die met de vrouw was gekomen die middag. Achter hem stonden nog andere mannen. Hoeveel? Philip wou dat Jack bij hem was. Eén jongen was niet teveel tegen al deze mensen. Hij telde Gussy niet voor een jongen!

Ze liepen nu de trap op naar Gussy, die precies had gedaan wat hij niet moest doen: bovenaan de trap verschijnen in het heldere maanlicht! Ze hadden hem direct in de gaten natuurlijk.

Gussy vluchtte in de slaapkamer, sloeg de deur dicht en draaide de sleutel om. Hij leunde er bevend tegenaan. Dan liep hij naar het venster. Kon hij daar uitkomen?

Nee. Gussy was geen klimmer en hoewel Jack en Philip het zeker hadden geprobeerd langs de klimop, was Gussy bang dat hij zou vallen.

„Maak open die deur!" riep een stem, maar Gussy gehoorzaamde niet. De mannen wierpen zich er tegenaan en hij liet zich gemakkelijk openbreken. Ze stapten over de gebroken planken naar Gussy toe. Hij schreeuwde.

Een van hen boog voor hem. „Uwe Hoogheid, wij zijn niet gekomen om u pijn te doen. We kwamen om u terug te brengen naar Tauri-Hessia om tot koning te worden gekroond in plaats van uw oom. Hij wordt niet bemind, uw oom. Het volk verlangt u in zijn plaats."

„Dat is een leugen!" schreeuwde Gussy. „Ik heb daar alles al over gehoord. Mijn oom is te streng voor jullie en je wilt liever een jongen die alles doet wat hem gezegd wordt. Ik wil niet komen!"

Dit alles werd gezegd in zijn eigen taal, zodat de meisjes er niets van verstonden. Philip was naar Gussy toegerend en probeerde de mannen ervan te overtuigen dat, wat ze wilden doen door de Britse regering met gevangenisstraf zou worden belet.

Het groepje mannen hield nu snel een bijeenkomst. Philip verstond er niets van. Dan boog

de lange man met het oogglas licht voor Philip.

„Jullie moeten met ons mee komen," zie hij. „Jullie zijn de vrienden van de kleine prins - en we denken dat jullie regering het niet erg zal vinden als we jullie ook houden!"

„Zo, dus je denkt een soort gijzelaars van ons te maken," zei Philip, bijna buiten zichzelf van woede. „Jij denkt dat onze regering dit goed vindt, maar dan ken je het Britse volk niet. Je leeft niet in de Middeleeuwen!"

De man hoorde hem aan tot het eind, maar dan maakte hij een beweging met zijn hand en twee mannen sprongen op Philip en Gussy toe en pakten hen in een stevige greep vast.

„Lopen, meisjes, lopen!" gilte Philip. Maar hoewel ze snel de trap afholden, stond er een man in de hal die hen tegenhield tot een andere man hem te hulp kwam.

Op een bevel van de man met het oogglas haalde een van de kerels kleren en schoenen van boven.

„Waar is Bill?" zei Lucy-Ann klappertandend. „Ik wil Bill hier hebben. Wat hebben ze met hem gedaan? En waar is tante Allie?"

„Wees maar niet bang," zei de man met het oogglas. „Vrienden van prins Aloysius zullen een fijne tijd krijgen in Tauri-Hessia."

Dan keek Lucy-Ann rond naar Jack. „Waar is Jack? Wat hebben jullie met Jack gedaan?"

„Ja, er was nog een andere jongen," zei de man. „Waar is hij?"

„Buiten naar vogels kijken," zei Philip. Zijn enige hoop was nu dat Jack zag dat ze in moeilijkheden waren en nog tijdig hulp kon halen voordat ze werden weggevoerd.

„En op deze tijd van de nacht?" zei de man. „Vreemde manieren hebben jullie Britten."

De mannen openden de voordeur en duwden de kinderen eruit waarbij ze stevig bij de arm werden gehouden.

„Philip - wat zullen we doen?" vroeg Dinah, vuurrood van woede.

„Niets," zei Philip. „Er maar het beste van hopen."

Dinah kon raden wat hij bedoelde. Misschien was in deze minuten Jack wel in aantocht met hulp.

Jack was in de steengroeve met Kiki. Hij had daar heel wat uilen gevonden die maar krijsten en schreeuwden. En

Kiki had natuurlijk dapper meegedaan. Jack vond de uilen toch wat gevaarlijk en ging nu af op een heg aan de rand van de steengroeve. Daar zag hij tot zijn verbazing een prachtige grote auto staan. „Dezelfde als die van het paar op de boerderij. Wat moet die hier?" zei hij bij zichzelf.

Hij liep er op toe. De wagen was leeg. Het startsleuteltje was er uit genomen, zodat niemand ermee kon weggrijden.

„Zijn ze aan het spioneren bij Quarry Cottage?" vroeg Jack zich af. Hij ging naar de achterkant. Daar was een enorme kofferruimte. Jack opende het deksel en keek er eens in.

Alleen een reserveband en wat gereedschap.

Kiki begon weer te roepen als een uil. „Rustig, Kiki," zei Jack. „We gaan eens kijken bij Quarry Cottage."

Maar voor hij dit kon doen, hoorde hij het geluid van voetstappen die in zijn richting kwamen en hij dook de bosjes in.

Het lopen maakte nogal wat lawaai, omdat er acht personen aankwamen. Jack gluurde uit zijn bosje en zag tot zijn grote ontsteltenis dat Philip, Dinah, Lucy-Ann en Gussy stevig werden vastgehouden. Hij wist niet dadelijk wat te doen.

Kiki krijste plotseling - echt als een papegaai - en Philip herkende het geluid dadelijk. Het was Kiki! Dan moest Jack nog in de steengroeve zijn!

Hij gaf een schreeuw. „Ze brengen ons weg! Zeg het Bill!"

De man die hem vasthield gaf hem een duw. „Je zou niet schreeuwen! Waarom? Niemand hoort je toch!

Maar natuurlijk was er wel iemand - Jack. Maar wat zou die moeten doen?

Hoofdstuk 13

EEN EXTRA PASSAGIER

Jack staarde wanhopig naar de vier kinderen die in de wagen werden geduwd. Philip en Dinah op de achterbank met drie mannen en Gussy en Lucy-Ann vooraan bij de chauffeur. Wat een mensen! Als de politie dat zo zag, zou de wagen zeker worden aangehouden.

„Ze kunnen nooit erg ver gaan voor het daglicht wordt," dacht Jack, „Maar waarom hebben ze Gussy niet alleen meegenomen?"

Iedereen was nu in de wagen. De deuren werden zacht gesloten en de motor werd gestart. Op dat moment kreeg Jack een idee.

Hij rende gebukt naar de achterkant van de wagen. Daar had hij de kofferruimte op een kier laten staan. Kon hij er nog op tijd in komen?

De wagen kwam langzaam in beweging en het deksel viel nu half open. Jack viel in het bagageruim. Kiki vloog dadelijk op zijn schouder. Jack hield haar bij zich.

Jack was blij dat Kiki bij hem was. Hij dacht diep na over allerlei dingen. Waar was Bill? En tante Allie? Hoe waren deze kerels zo gemakkelijk Quarry Cottage binnen gekomen om iedereen gevangen te nemen? Maar wat hadden ze toch met Bill gedaan? Was het niet beter geweest naar Bill te gaan kijken?

De wagen stopte alleen even om een van de mannen gelegenheid te geven in een andere

auto over te stappen en deze reed nu vooraan.

„Moet ik de bagageruimte sluiten?" vroeg hij zich af.

„Nee, ik moet zien waar de anderen heen worden gebracht, dan kan ik alarm slaan misschien."

Nog een uur reed de machtige wagen voort - en stopte dan. Er kraakte een hek open, de wagen hobbelde over een donker veld en dan klonk er een doordringend geluid niet ver af.

„Een vliegtuig!" zei Jack. „Zo, dat zijn hun plannen. Ze vertrekken naar Tauri-Hessia! En dan verbergen ze Gussy ergens tot hun plannen klaar zijn, en de anderen ook. Niemand zal dan weten waar ze zijn."

Daar stopte de wagen weer met een schok. Jack kroop er dadelijk uit en verborg zich achter een stilstaande vrachtauto.

Niet ver af zag hij een vliegtuig staan met draaiende propellers. Het zou blijkbaar al gauw opstijgen.

Waar was hij hier? Een privé vliegveld? Jack had geen idee. Alle passagiers van de grote zwarte wagen tuimelden eruit, de een na de ander. Hij dacht dat hij Lucy-Ann hoorde huilen en zijn hart deed zeer. Wat zou ze een hekel hebben aan dit alles. Ze was niet hard, zoals Dinah. Waar zouden ze morgen zijn?

Iedereen werd haastig naar het vliegtuig gedreven. Jack haastte zich ook erheen. Hij had

een idee! Kon hij zich verbergen in het toestel?

„Maar als ik eens ontdekt werd," dacht hij wanhopig. „Maar ik moet weten waar ze heengaan, zodat ik Bill kan waarschuwen."

Kiki kwam hem te hulp, heel onverwacht. Ze zag niet in waarom ze niet zou praten tegen de anderen, waarvan ze de stemmen had herkend. Ze verliet Jacks schouder en vloog naar Lucy-Ann.

„Plof doet de wezel!" riep ze. „God zegene de koning!

Haal de dokter!"

De vier kinderen keerden zich om, stomverbaasd. „Kiki, KIKI! Hoe kwam jij hier?"

De mannen dachten niet dat het een papegaai was, maar iemand die hen was gevolgd en nu ergens op het vliegveld moest zijn!

Bevelen werden geschreeuwd. Lampen flitsten hier en daar. Kiki vloog verschrikt terug naar Jack. „Veeg je voeten!" riep ze tot verbazing van de mannen met de lampen.

Jack liep snel naar de andere kant van de vrachtauto, want de mannen waren nu dichtbij. Niemand schonk aandacht aan het vliegtuig.

Jack rende nu wat hij kon in de duisternis. Hij bereikte het toestel en klom het trapje op. Niemand was hier binnen. Hij liep tastend naar het achtereinde en vond daar een kist. Hij tilde het deksel op en kroop erin. Hij deed net op tijd het deksel weer dicht! Kiki was bij hem, stil en verbaasd. Jack tikte haar op de snavel om haar te vertellen dat ze absoluut stil

moest zijn.

Hij hoorde het geluid van stemmen en van voetstappen die het trapje opkwamen. De propellers startten opnieuw en dan schokten de wielen over het ongelijke veld tot dit ophield.

„We zijn in de lucht," dacht Jack dankbaar. „De anderen weten niet dat ik hier ben. Ik hoop dat ik niet ontdekt word. Als ik maar te weten kom waar ze verborgen worden gehouden, dan wordt het gemakkelijker."

Het was ongemakkelijk in de kist. Kiki hield er helemaal niet van. Ze mopperde wat en niesde plotseling heel luid.

Jack zat zo stil als een muis, in afwachting of er iemand zou komen. Maar het lawaai van de motoren was te luid. Kiki had dit overigens niet met opzet gedaan.

De kinderen vooraan in het vliegtuig praatten met zachte stem en waren niet te verstaan bij het gedreun der motoren. Het was wel vreemd in nachtkleding in een vliegtuig te zitten - behalve Philip dan.

„Was dat Kiki die we op het vliegveld hoorden?" zei Lucy-Ann. „Dat moet wel. Ik ben er zeker van dat ik hoorde „Plof doet de wezel"."

„Ja," zei Philip. „Het zou me niet verwonderen als onze ouwe Jack achter aan de wagen was gaan hangen op de een of andere manier.

„Ik wou maar dat hij bij ons was," zuchtte Lucy-Ann. „Waar gaan we heen? Naar een

vreselijk oud kasteel of naar een paleis? Gussy, heb jij een paleis?

„Ja," zei Gussy. „Een kleintje. Maar de mensen mogen mij nog niet zien. Deze mannen moeten eerst overleggen met mijn oom. Ik hoop dat ze hem niet vermoorden. Hij is aardig, mijn oom."

„Waarom is jouw vader niet koning?" vroeg Dinah.

„Waarom ben jij de erfgenaam?"

„Mijn vader is dood," zei Gussy. „Mijn moeder is er nog wel maar in mijn land mogen vrouwen niet regeren. Dus op een dag moet ik koning zijn. Dat lijkt me prachtig."

„Ja - jij houdt ervan, anderen te bevelen en je aan te stellen," zei Dinah. „Dus ik denk dat het wel geschikt is voor je. Maar ik moet zeggen dat je voor mij niet het idee bent van een koning. O - ik wou dat dit maar niet gebeurd was. Onze hele Paasvakantie bedorven!"

„Ik heb een hekel aan dit alles," zei Lucy-Ann. „Ik ben koud nu en slaperig ook."

„Ga maar tegen mij aanliggen," zei Dinah. „Het is midden in de nacht dus we moeten wel slaperig zijn. Ik wil ook wel slapen. Het maakt dat de nacht korter lijkt."

„Ik zou direct in slaap vallen als ik niet bleef denken aan Bill en tante Allie," zei Lucy-Ann, die haar ogen sloot. „Ik blijf denken - denken..."

Philip glimlachte naar Dinah. Die arme Lucy-Ann - ze viel in een of ander avontuur net zo snel als de anderen, maar ze hield er helemaal niet van.

Jack viel wat ongemakkelijk in slaap in zijn kist. Kiki stak haar kop onder de vleugel en sliep vredig. Het vliegtuig vloog al maar voort, door een regenstorm en dan weer bij opgeklarde hemel, terwijl de maan helder bleef schijnen.

Geen van de kinderen zag dat het over zee vloog en over steden die speelgoeddorpen leken. De motoren dreunden maar door en het was voor de kinderen als een slaapliedje.

En dan begon het toestel te cirkelen boven een klein vliegveld. Het was aangekomen! Philip ontwaakte en schudde de meisjes wakker. Gussy werd ook wakker en keek naar beneden uit het raampje.

„Tauri-Hessia," zei hij trots. „Mijn land, Tauri-Hessia!"

Hoofdstuk 14

JACK IS OP ZICHZELF AANGEWEZEN

De zon was op en juist boven de horizon toen het toestel zacht landde op de startbaan. De hemel leek van goud en in de verte glommen kleine, witgeschilderde huisjes helder in de zon.

Jack ontwaakte toen de motoren stopten. Hij tilde het deksel van zijn kist op en luisterde. Waren ze aangekomen?

Dan hoorde hij Gussy's stem: „Tauri-Hessia!”

„Dus we zijn aangekomen," dacht Jack. „Nu - wat moet ik het eerst gaan doen? Het is daglicht, maar alleen nog maar zonsopgang, dacht ik."

De vier kinderen voorin werden naar buiten gebracht. Het kleine vliegveld was geheel verlaten op enkele mecaniciens na. Een grote wagen stond te wachten. De kinderen werden er dadelijk ingeduwd zonder een ogenblik te wachten. Blijkbaar werden ze haastig naar een of andere geheime plaats gevoerd.

Jack klom uit de kist en liep voorzichtig naar het raampje. Hij zag de kinderen vlak beneden zich in een grote wagen stappen. De man met het oogglas scheen steeds het bevel te hebben en gaf nu een order aan de chauffeur. Deze herhaalde het.

„Borken!”

Dan nam hij plaats en reed snel naar een groot hek verderop.

„Borken!" zei Jack bij zichzelf. „Zou dat een plaatsnaam zijn - of alleen een Hessisch woord voor 'Dank u' of zoiets? Nu, ze zijn weg. Kiki, jij en ik zijn nu alleen in een land waarvan we de taal niet kennen met een paar Engelse munten op zak. Wat doen we nu?"

„Haal de dokter," zei Kiki en zette haar kuif op. „Haal de dokter. Zet de ketel op."

Jack keek nog eens aandachtig overal rond, maar hij zag niemand.

„Ik denk dat het tijd is voor ons om te gaan, Kiki," zei Jack, „Klaar voor de sprint?" Hij ging het trapje af en sprintte zo hard hij kon het veld over naar de uitgang. Na een paar minuten kwamen er twee mannen naar buiten uit een veraf gelegen gebouwtje. Ze schreeuwden luid en begonnen achter hem aan te rennen.

Maar ze konden hem niet meer inhalen en keerden weer terug. „Alleen maar een jongen die graag bij een vliegtuig wil kijken!" zeiden ze tegen elkaar.

Jack liep door de uitgang en was nu op een brede, verlaten weg. Niemand was er te zien. Ook geen huizen. Hij begon te lopen met Kiki op zijn schouder. Hij had nu erge honger.

Daar zag Jack een fietser aankomen en hield zijn hand op om het te laten stoppen.

„Eglinoot?" zei hij. Zo klonk het tenminste voor Jack. Hij keek verbaasd naar Kiki.

„Ik ben Engels," zei Jack langzaam en duidelijk. „Waar is het politiebureau?"

„Eglinoot?" zei de man verwonderd. „Oota? Oota?"

Jack begreep er niets van. Hij wou, dat hij wist wat „eten" was in de Hessische taal!"

„Powkepotoplink?" probeerde de man opnieuw. Hij wees op de papegaai.

Ineens haalde hij een notitieboekje en een potlood te voorschijn en begon iets te tekenen. De man scheurde de bladzijde eruit en gaf die aan Jack.

De tekening leek een kleine kaart en toonde de jongen verschillende wegen. Er was iets dat leek op een vijver en iets anders leek weer op een torenspits. Onderaan de kaart had de man een soort tent getekend. Hij tikte erop met zijn potlood.

„Powkepotoplink," zei hij weer, nogal luid, alsof Jack het dan beter begreep.

„Plink-plonk, plink-plonk!" zei Kiki dadelijk en kakelde van het lachen. De man keek bewonderend naar haar. Hij haalde een gesuikerd koekje te voorschijn en gaf dat aan Kiki. Die pakte het aan met haar rechterpoot en klokte als een kip.

Jack keek er met hongerige ogen naar en de man zag dat. Hij haalde nu een enorm dik broodje uit zijn tas met wat rood vlees ertussen. Hij presenteerde het aan Jack, die verrukt was.

„Dank u," zei de jongen. „Erg bedankt."

„Cheepalikkle," zei de man onbegrijpelijk en reed weg, al wuivend. Jack ging verder en kauwde op zijn broodje.

Hij keek op de kaart, maar begreep niet wat die moest voorstellen. Borken, wat zou dat toch betekenen?

Hij liep maar door, kilometers legde hij af. Maar hij zag nog steeds geen politiebureau en

kwam ook niemand tegen.

Maar tenslotte zag hij huizen in de verte. Hij kwam nu bij een dorp - nee, een stadje, omdat hij gaandeweg zag dat het nogal groot was.

„Kon ik maar iemand vinden die Engels sprak," dacht Jack. „Ik zou dan vragen naar een politiepost en daar Bill telefonisch op de hoogte stellen. Ik vraag me af wat er met hem gebeurd is. Die kerels hebben hem zeker buiten gevecht gesteld."

Hij kwam de stad binnen en keek belangstellend rond. De winkels waren klein en donker, de huizen wit of rood geschilderd en met rondingen en krullen versierd. Bloembakken voor de ramen.

De mensen op straat leken wel boeren en waren gekleed in kleurige, eenvoudige kleren. Geen vrouw droeg een hoed, maar velen wel een sjaal. De kinderen waren vies en slecht gekleed.

Ze zagen Jack al spoedig en holden op hem toe. De papegaai had al hun belangstelling.

„Powke, powke!" gilden ze en wezen naar Kiki die verrukt was het middelpunt van aandacht te zijn. Ze deed maar steeds haar kuif op en neer en probeerde een dansje te maken op Jacks schouder.

„Powke - dat moet papegaai betekenen," dacht Jack. „Hé, jongens - waar is het politiebureau?"

Ze verstonden er geen woord van en bleven Jack maar volgen. Dan kwam er een kleine

jongen met een houten geweerijtje aan. Hij richtte het op Jack en schreeuwde: „Pop-pop-pop!"

Dat was genoeg voor Kiki. Ze richtte zich op en schreeuwde zo hard als ze kon: „Pop! POP! BANG-BANG-BANG! Plof doet de wezel! Powke, powke, powke!"

Iedereen staarde stomverbaasd naar Kiki. Dan lachte Kiki als een idioot en alle kinderen begonnen ook te lachen.

„Veeg je voeten, snuit je neus!" schreeuwde Kiki en maakte dan het geluid van een trein in een tunnel.

Dit maakte een geweldige indruk en de troep groeide maar steeds aan. Jack begon zich te voelen als de Rattenvanger van Hameien, nu zoveel kinderen hem volgden.

Toen hield een vreemd uitziend persoon hem tegen op een kruispunt en sprak streng tegen hem waarbij hij wees op de menigte die hij rondom had verzameld.

„Ik ben Engelsman," zei Jack. „Spreekt u Engels? Ja? Nee?"

„Ha! Ingleees!" zei de persoon en haalde een zwart opschrijfboekje te voorschijn waardoor Jack begreep wie hij was. Natuurlijk - een Hessische politieman.

„U spreekt Engels?" zei Jack hoopvol.

De politieman ratelde wat af tegen hem en stak zijn hand uit. Jack had er geen idee van wat hij wilde. De agent sloeg op zijn hand met het notitieboekje en schreeuwde weer wat.

Jack schudde weer het hoofd. Kiki schreeuwde naar hem: „Plof doet de wezel, zet de ketel op, PLOF!"

Alle kinderen lachten en ook enkele volwassenen. Een van hen haalde een soort paspoort voor de dag en Jack begreep wat de politie van hem wilde. Hij schudde weer het hoofd, Kiki deed het hem na en de kinderen brulden van het lachen.

De politieagent sloot zijn boekje meteen, legde zijn hand op Jacks schouder en duwde hem voor zich uit. Jack kwam tot de ontdekking dat ze zich naar het politiebureau begaven.

„Kijk eens! Je kunt mij niet gevangen nemen!" riep Jack en probeerde los te komen. „Ik heb niets verkeerd gedaan! Laat me gaan!"

Hoofdstuk 15

DE KAART KOMT GOED TE PAS

Jack werd een kleine, vierkante kamer ingeduwde waarin een bank stond langs de muur. Hij werd gedwongen te gaan zitten en de agent begon te rapporteren aan een grote, smerige hoofdagent. Hij sprak erg vlug en dit alles klonk voor de arme Jack als een soort koeterwaals.

Niemand stond hem in de weg naar de deur. Hij wachtte op zijn kans en maakte een race er naar toe. Hij was de trap af en de straat in, voordat een politieman zich maar bewoog! Hij hoorde achter zich schreeuwen maar keek niet om. De stoffige straat af, een hoek om, een laan door en zo kwam hij bij een grote deur.

Hij rende naar binnen en keek eens rond. Er was niemand. Een gekrijs trok zijn aandacht en ook die van Kiki. Jack zag een papegaai in een kooi. Een met blauwe, groene en gele veren.

Kiki vloog er naar toe en ging er bovenop staan. Ze boog haar kop omlaag en keek opgewonden naar binnen. Een andere papegaai!

„Hoe-gaat-het, hoe-gaat-het!" zei Kiki. „Goede morgen, goede nacht! Plof doet de wezel!"

De andere vogel krijste weer. Hij scheen nogal bang. Dan hoorde Jack het geluid van voetstappen en voor hij zich kon bewegen hoorde hij een stem, zacht en vriendelijk.

Daar stond een meisje van ongeveer twaalf jaar. Ze was prachtig gekleed in vrolijk

gekleurde zijde en haar lange donkere haar was in vlechten. Ze staarde Jack met verbazing aan.

„Eglinoota?" zei het meisje. „Oota?"

Jack wou, dat hij wist wat het woord ‚oota‘ betekende. Hij wist niet wat hij moest zeggen. Hij wees op de twee papegaaien en glimlachte vrolijk. „Powke, powke!" zei hij. Het meisje keek naar de beide vogels en lachte.

Toen sprak ze tot zijn vreugde een paar Engelse woorden. „Waar-jij-gaan?" zei ze. „Jij-Engels-ja?"

Jack viste het tekeningetje uit zijn zak, dat hij van de man met de fiets had gekregen. Als hij haar dat liet zien, zou het lijken of hij werkelijk ergens naar toe ging. Ze pakte het, en knikte.

„Kom," zei ze en bracht hem naar de deur.

„Luister, weet jij iemand die goed Engels spreekt?" vroeg Jack gretig. Het meisje begreep het niet, hoewel hij het verschillende malen herhaalde. Toen hoorde ze ergens vanuit het huis een stem. Ze gaf hem een duw en wees aan: dat straatje en dan rechts af. Jack bedankte haar, riep Kiki en ging weg. Hij rende het straatje door en kwam aan het eind. Hij ging rechtsaf en liep toen snel door een nauwe, stoffige straat met hoge muren aan beide kanten.

Aan het eind stopte hij en keek op zijn kaart. Het was beter om die te volgen, dacht hij. De fietser moet een reden gehad hebben om hem te tekenen. Hij kon naar een belangrijke

plaats leiden!

Voor hem lag een, wat je zou kunnen noemen, dorpsplein. Maar dit plein was verdord en stoffig. Drie magere kippetjes liepen er te scharrelen. Aan de buitenkant was een grote ronde vijver, waarin tientallen kleine kinderen speelden. Opnieuw keek Jack op zijn kaart.

„Aha - de vijver! Ja, ik moet zo op de goede weg zijn."

Hij vervolgde zijn weg op zoek naar een kerktoeren. Hij hield tenslotte een vriendelijk oud vrouwtje aan en liet haar de kaart zien. Hij wees op de tekening die deed denken aan een kerk.

Ze knikte plotseling. Ze nam zijn arm en wees langs een veld. Daar was een pad. Het pad leidde naar een heuvel. Op de heuvel zag Jack een gebouw met een grote toren. Hij kon zich niet voorstellen wat het was, of zou het de Tauri-Hessische kerk zijn?

Hij ging weer verder, het veld over, omhoog naar de toren. De tekening op de kaart leek op een tent. Een oude man zat op een bank te dutten. Voorzichtig liep hij naar de bank en ging zitten. De oude man opende zijn ogen, zag de papegaai en ging ineens rechtop zitten.

„Gelukkig, hij is wakker," dacht Jack en duwde de kaart onder zijn neus, wees op de tekening van de tent en probeerde de man aan zijn verstand te brengen dat hij daar naar toe wou.

„Ahhhh," zei de oude kerel met een hese stem. „Pikkatoratyforg. Ahhhhhh!"

„Daar heb ik veel aan!" dacht Jack. De oude man stond op en deed een paar wankel passen. Toen wees hij met zijn stok.

„Surkytalar," zei hij. „Surky."

„Surky," herhaalde Jack en keek waar de man naar toe wees. Dan zette hij grote ogen op. Nu begreep hij waarom de fietser de tent had getekend! Op een groot veld zag hij een heleboel tenten en woonwagens. Het leek wel een circus!

„Natuurlijk! Surky - hij bedoelt circus," dacht Jack. „Het is een circus. Die kerel op de fiets dacht dat ik naar het circus moest, omdat ik een sprekende papegaai bij me had."

Hij bedankte de oude man en ging verder in de richting van het circus. Het duurde een half uur voordat hij er was. Toen zag hij dat ze aan het pakken waren. De tenten werden afgebroken, paarden werden in wagens geduwd en er was een geschreeuw van jewelste.

Jack leunde over het hek. Er kwam een jongen aan met een stapel dozen. Toen hij langs hem liep, vielen er een paar dozen van de stapel af. Jack sprong over het hek om hem te helpen.

De jongen was ongeveer van zijn leeftijd; hij grinnikte tegen Jack en zei iets onverstaanbaars. Toen zei hij het weer in een andere taal. Nog begreep Jack het niet.

„Merci beaucoup," zei de jongen, nu in het Frans. Ha, dat verstond Jack!

„Ce n'est rien!" antwoordde hij. De jongen keek naar Kiki en vroeg in het Frans of Jack een circusjongen was en een baantje wilde.

Jack antwoordde in zijn beste Frans: „Ik zou graag een baantje willen hebben, en nog liever zou ik een maaltijd willen."

„Kom maar met me mee," zei de jongen, weer in het Frans, en Jack volgde hem naar een woonwagen. Daar zat een vrouw aardappelen te schillen.

„Ma!" zei de jongen in het Engels. „Hier is een hongerig kind. Hebt u iets te eten voor hem?"

Jack staarde in verbazing naar de jongen. Hij sprak immers Engels! „Hé!" zei Jack, „waarom sprak je niet ineens Engels? Ik ben Engelsman!"

„Mijn vader is Engelsman," zei de jongen grijnzend. „Mijn moeder is Spaanse. We spreken zo'n beetje alle talen. Ma, geef deze jongen iets te eten. Zou hij een baantje bij ons kunnen krijgen? Waar wil je heen?", vroeg hij aan Jack.

„Is hier ergens een plaats die Borken heet?" vroeg Jack hoopvol.

„Borken! Ja, daar gaan wij naar toe," zei de jongen en Jack voelde zich plotseling vrolijker gestemd. „Het is een grote stad. Het Kasteel van Borken ligt aan de rand van de stad op een heuvel."

Jack nam dit goed in zich op. Een kasteel — zouden de anderen daar naar toe gebracht zijn? Hij zou zeker met dit reizend circus meegaan als ze hem wilden hebben.

Ma gaf hem een vette maaltijd, die Jack heerlijk vond omdat hij zo'n honger had. Toen zei ma iets in het Spaans en de jongen knikte.

„Ik moet je naar de baas brengen," zei hij. „Ken je hier iemand die een goed woordje voor je kan doen?"

„Nee, ik ken hier niemand," zei Jack angstig. „Ik wil alleen naar Borken. Ik heb daar vrienden."

„O, nou ja, misschien kunnen die iets over je zeggen," zei de jongen. „Hoor eens, mijn naam is Pedro. Hoe heet jij?"

„Jack," zei Jack. Hij volgde Pedro naar een grote woonwagen. Pedro klopte op de deur en een stem binnen bromde iets. Ze gingen naar binnen en Jack zag een grote, enorm dikke man in een grote stoel zitten. Hij had schrikaanjagende blauwe ogen, grijs gekruld haar en een baard tot zijn middel. Hij zag er afschrikwekkend uit.

„Jij moet voor me spreken, Pedro," zei Jack. „Ik kan toch geen woord van hem verstaan, of hij moet Engels spreken."

„Ik spreek Engels," zei de oude man grommend. „Engelse jongens zijn goede jongens. Waar kom je vandaan?"

„Wel, eigenlijk niet van een speciale plaats," zei Jack, die niet zo goed wist wat hij moest zeggen. „Ikke - ik heb zo'n beetje overal rondgezworven. Maar ik hoop mijn vrienden in Borken te ontmoeten."

De man vroeg iets aan Pedro. Pedro zei toen tegen Jack: „Hij wil weten of je ooit last gehad hebt met de politie?" Jack schudde zijn hoofd.

„Hij wil weten of je jezelf nuttig kan maken hier?" zei Pedro. „Hij kan zien dat je gewend bent aan circussen omdat je een sprekende papegaai bij je draagt. Hij zegt dat je met je papegaai kan optreden en een beetje geld kan verdienen als je de papegaai laat praten. Hij zegt dat je hem nu moet laten praten."

Jack wreef over Kiki's zachte hals. „Praat, Kiki," zei hij „Maak een geluid!"

Kiki was al bereid om te praten. Ze begon heel hoog te zingen. „Fussy-Gussy, ha, ha, ha! Veeg je voeten en sluit de deur, o jij stoute jongen, pop-pop-POP!"

Kiki deed erg haar best en er kwamen een hoop mensen aanlopen om naar haar te kijken.

"Ja, ze is heel goed, heel goed!" zei de oude man. „Ja, ja, je mag met ons meegaan, jongen."

„Zeg, die papegaai van jou is een wonder!" zei Pedro, toen ze terugliepen naar zijn woonwagen. „Wil je bij mij slapen?"

Dat wou Jack wel. Hij zou spoedig op weg zijn naar Borken. Borken Kasteel. Zou hij daar de anderen vinden?

Hoofdstuk 16

MET HET CIRCUS

Jack vond Pedro erg aardig. Hij was maar een gewone circusjongen met ruwe manieren maar hij was gevoelig genoeg om te begrijpen dat Jack niet over hemzelf wou praten.

Die avond ging het circus op weg.

Kiki was een bron van amusement voor iedereen in het kamp. De meeste circusmensen spraken een beetje gebroken Engels - genoeg om zichzelf verstaanbaar te maken. Ze lachten om alles wat Kiki zei.

Jack stelde Pedro heel wat vragen. Hoe ver was Borken? Wie bezat het kasteel? Was het erg oud?

Pedro lachte. „Borken Kasteel - en het hele gebied van Borken - behoort aan graaf Paritolen. Hij woont op het kasteel, en als iemand zou proberen daar binnen te dringen, zou hij gelijk in een kerker opgesloten worden."

„Hij lijkt me nogal hardvochtig," zei Jack.

„Hij is een sterke en vastberaden kerel," zie Pedro. „Hij haat de koning, die voor hem te streng is. Hij zou de jonge prins Aloysius koning willen maken - dan zou hijzelf het land kunnen regeren door middel van de prins."

Het hart zonk Jack in de schoenen. Wat zou hij tegen een man als graaf Paritolen kunnen beginnen?

„Is deze graaf de Eerste Minister?" vroeg hij, zich plotseling herinnerend wat Gussy gezegd had.

„Nee. Zijn zwager, Graaf Hartius, is eerste Minister," zei Pedro. „Ze haten allebei de koning - maar graaf Hartius is zwak, en zijn zwager is sterk. Zijn vrouw regeert hem - een zeer knappe vrouw, zeggen ze - mevrouw Tatiosa."

Jack luisterde aandachtig. Hij begon de dingen nu duidelijker te zien.

„Hoe weet je dat allemaal, Pedro?" vroeg hij.

„O, iedereen in Tauri-Hessia weet dat," zei Pedro. „Er kan misschien wel een burgeroorlog van komen, en iedereen is daar bang voor. Als de koning wordt afgezet en de jonge prins zijn plaats moet innemen, zullen de mensen elkaar in de haren gaan vliegen en dan moeten wij circusmensen het land zo snel mogelijk verlaten!"

Jack was er zeker van dat niemand in Tauri-Hessia wist dat prins Aloysius uit Engeland was ontvoerd en nu gevangen zat in Borken Kasteel. Maar wat zou er verder gaan gebeuren?

Jack viel in een diepe slaap - zo diep dat hij niet hoorde dat ma hem riep om te komen eten. De jongen voelde plotseling dat hij een zeer belangrijk persoon in dit complot geworden was.

„Wakker worden!" zei Pedro en gaf hem een por.

Kiki was naar ma toegevlogen, die wat lekkere hapjes voor haar pakte uit de grote zwarte

pot.

„Polly zet de ketel op," zei Kiki. Ze keek met een schuin kopje naar ma en zei: „Bonnytageloota!"

Ma sloeg op haar knieën van het lachen. Ze hield van Kiki. „Ze spreekt Hessian!" lachte ze.

Jack was verbaasd. Hoe kon Kiki nu in hemelsnaam de Hessian taal geleerd hebben? Ze was werkelijk iets bijzonders. „Wat betekent 'Bonnytageloota'?" vroeg hij.
„Goeiemorgen!" zei Pedro met een grijns.

Het circus stopte bij een groot dorp en zette er tenten voor twee dagen uit. Jack had het druk. Hij moest Pedro overal mee helpen, tenten opzetten, woonwagens opruimen, stoelen op een rij zetten.

Het circusvolk mocht Jack graag. Hij was bereidwillig en vlug, en hij had goede manieren, die hem erg populair maakten bij de vrouwen, die gewend waren aan ruwe manieren van hun mannen. Jack mocht de circusmensen wel -ze waren vriendelijk, royaal en vrolijk — maar ze waren ook vuil en niet altijd even eerlijk en soms lui.

Fank was een vreemde man. Hij had drie beren, waarmee hij altijd erg veel succes had.

„Kom niet te dicht bij ze," waarschuwde Pedro. „Ze zijn vals, Alleen Fank kan ze aan. Wees voorzichtig!"

De twee chimpansees waren vriendelijke beesten. Ze wandelden hand in hand met hun

eigenares madame Fifi. Ze was niet veel groter dan de apen. Jack hield erg veel van ze, maar ontdekte al spoedig dat het zakkenrollers waren. Ze staken hun harige handen in zijn zakken zonder dat hij het merkte en pikten zijn zakdoek, een agenda en twee potloden.

Madame Fifi gaf ze aan hem terug.

„Slechte jongens!" zei madame Fifi, op de chimpansees wijzend.

Dan waren er Toni en Bingo nog, de twee acrobaten. Toni was een geweldig goede koorddanser en had enorm veel succes. Hij kon alles op het koord doen - rennen, springen, dansen, zelfs koppetjeduikelen. Jack was altijd bang dat hij zou vallen.

Tops, de clown, was een klein mannetje, dat altijd grapjes maakte. Zijn specialiteit was steltlopen. Zijn harde stem paste niet bij zijn kleine lichaam. „Daarom heeft hij leren steltlopen," vertelde Pedro. „Om groot genoeg te zijn voor zijn stem! Dat zegt hij tenmiste altijd."

Hola was een degenlikker. Jack keek altijd huiverend naar hem. Hola kon een zwaard helemaal in zijn keel stoppen. Hij deed zijn hoofd naar achteren en dan verdween het zwaard.

„Ik snap er niets van," zei Jack. „Hoe kan hij dat lange zwaard nu inslikken, Pedro? Ik vind het afschuwelijk om te zien."

Pedro lachte. „Ik zal je wel eens naar Hola toebrengen. Als hij een goede bui heeft, zal hij het je laten zien."

En op een avond werd Jack toegelaten in Hola's helgele woonwagen. In een groot rek lagen allerlei soorten messen, degenen en zwaarden. Jack wees op een erg lang zwaard.

Hola nam het op. Hij deed zijn hoofd naar achteren, en daar verdween het zwaard weer helemaal in zijn keel. Het was niet mogelijk! Hoe kon iemand zoiets doen?

Toen trok Hola het zwaard weer uit zijn mond en glimlachte. Hij gaf het zwaard aan Jack.

En nu begreep Jack hoe Hola zoiets buitengewoons kon doen. Het zwaard was inschuifbaar Door middel van een vernuftig systeem, een knop in het handvat, kon Hola het zwaard steeds korter maken als hij het inslikte.

Jack was helemaal opgelucht. Het circusvolk was beslist een interessant volkje. Jack genoot van het vreemde leven, hoewel hij voortdurend bezorgd was over Lucy-Ann en de anderen. Hij hoopte dat het circus spoedig naar Borken zou vertrekken en was bang dat hij te laat zou zijn, als het circus te lang onderweg bleef.

„Maar ik moet bij hen blijven," dacht hij. „Het is de mooiste schuilplaats voor me. Anders zou de politie me beslist te pakken krijgen. Maar ik WOU dat het circus een beetje opschoot. Ik moet beslist vlug naar Borken, en dan een beetje rondsnuffelen om het kasteel.

Hoofdstuk 17

EINDELIJK BORKEN!

Kiki werd een groot succes, niet alleen bij het circusvolk, maar ook bij de mensen die ernaar kwamen kijken.

De Baas hield woord en gaf Jack toestemming om Kiki aan het publiek te tonen. Pedro hielp hem een hoge zitplaats voor Kiki te maken. Kiki voelde zich vereerd.

„Ik geloof dat je denkt dat je op een troon of zoiets zit!" zei Jack grijnzend. „Prinses Kiki, de mooiste sprekende papegaai van de wereld! Nu — wat denk je van een liedje?"

Kiki was altijd bereid iets te doen als de mensen om haar lachten en vrolijk waren. Ze overtrof zichzelf en maakte Fank, de berentemmer, gewoon jaloers, omdat ze zoveel mensen trok.

Ze zong vrolijk en hoewel ze de woorden en rijmpjes die ze kende op belachelijke wijze door elkaar husselde, dacht het volk van Taur-Hessian dat ze een echt lied zong. Als iemand haar iets vroeg, gaf ze altijd antwoord.

„Tikkopoolinwallyoo?" vroeg iemand aan Kiki.

„Sluit de deur, haal de dokter, Polly heeft kou gevat!" antwoordde Kiki. Zelfs Jack moest om haar schaterlachen.

Ja - Kiki was een groot succes. Jack voelde dat ze verwend werd, maar ze bracht geld in het laatje, zodat hij Pedro's moeder kon betalen voor het eten en slapen.

De rest van het geld bewaarde hij zorgvuldig in een zakdoek, misschien zou hij het nog wel eens nodig hebben in Borken. Hij hield zijn hand erop als Feefi en Fum, de chimpansees, in de buurt waren. Ze zouden het uit zijn zak pikken - en dan zou hij al zijn bezittingen kwijt zijn.

„Morgen zijn we in Borken!" zei Pedro, toen ze die avond orders kregen te gaan pakken.

Jacks hart klopte van blijdschap - eindelijk naar Borken. Er was al een week voorbij gegaan en hij maakte zich erg bezorgd. Hoe zou het met Lucy-Ann gaan?

De volgende avond kwamen ze in Borken aan. Vanuit de verte zag Jack het kasteel reeds liggen. Het stond op een heuvel, en zag er uit als een kasteel van koning Arthur. Het was enorm solide gebouwd en had vier forse torens.

„Borken Kasteel," zei Pedro. „In dat kasteel werden heel wat mensen gevangen gehouden waar niemand ooit iets van hoorde. De kerkers zijn..."

„Nee," zei Jack, „vertel me die griezelige dingen maar niet."

Pedro keek verbaasd naar hem. „Wat is er aan de hand? Toch niet bang van een kasteel?"

„Nee," zei Jack. „Eh - waar werden die gevangenen gestopt? In een toren? Of ergens anders?"

„Ik weet het niet," zei Pedro. „We gaan er eens een keertje naar toe, maar denk eraan dat je er niet te dicht bij komt, hoor."

Het circusgezelschap vestigde zich op een veld, precies aan de voet van de heuvel naar het

kasteel. De bevolking dromde samen om naar hen te kijken. Het was een grote gebeurtenis dat een reizend circusgezelschap Borken bezocht.

Kinderen liepen schreeuwend en lachend om hen heen. Een meisje kwam op Pedro toerennen. Hij tilde haar hoog op in zijn armen en ze kirde van verrukking.

„Pedro, Pedro, allapinotolyoot!"

Pedro antwoordde in dezelfde taal. Toen keerde hij zich naar Jack en zei lachend: „Dit is mijn nichtje Hela. Haar vader is getrouwd met mijn tante. Hij is een soldaat in het Hessische leger" Hij stelde nog een paar vragen aan Hela.

„Hela zegt dat haar moeder hier is bij haar vader - ze werkt als dienstmeid in het kasteel voor madame Tatioua, die op het ogenblik op het kasteel verblijft. En Hela woont ook in het kasteel"

Dat was groot nieuws! Nu kon hij misschien iets te weten komen over Lucy-Ann en de anderen. Hij staarde naar de kleine, vrolijke Hela. Maar wacht eens, hij moest zichzelf niet verraden. Hij moest geen ondoordachte vragen stellen. Hij probeerde na te denken hoe hij het moest inkleden.

„Pedro - heeft madame Tatioua ook kinderen?" vroeg hij tenslotte. „Zou ze het leuk vinden als wij daar een voorstelling voor gaven in het kasteel?"

„Madame Tatioua heeft geen kinderen," zei Pedro. „Als ze die had, zou ze beslist proberen een ervan tot koning te maken. Ze is een knappe en gevaarlijke vrouw."

Hela wilde weten wat Jack had gevraagd. Ze luisterde en fluisterde toen Pedro iets in zijn oor. Toen legde ze haar vinger op haar mond ten teken dat hij niet mocht vertellen wat ze gezegd had.

„Dom kind!" zei Pedro. „Je hebt gedroomd!"

„Wat zei ze?" vroeg Jack.

„Hela zegt dat madame Tatiosa een paar kinderen heeft geadopteerd, omdat ze soms, als ze met haar moeder naar een van de torens gaat, kinderstemmen hoort," zei Pedro lachende. „En ze zegt dat alleen madame Tatiosa en graaf Paritolen in de toren mogen."

„Zo," zei Jack. „Weet ze ook welke toren het is? Zou ze hem ons hiervandaan aan kunnen wijzen?"

„Je moet er geen woord van geloven, Jack!" zei Pedro. „Ze heeft een enorme fantasie, onze kleine Hela!"

„Vraag het haar toch maar," zei Jack, zo met nadruk dat Pedro deed wat hij vroeg. Hela keek op naar het grote stenen kasteel. Ze wees naar de toren aan de zuidzijde.

„Die is het," zei ze half fluisterend tegen Pedro, en Jack begreep het.

Jack gaf haar wat lekkers. Hij wilde dat hij de taal van het land kon spreken.

Het kamp was spoedig gereed. Het circus zou de volgende avond beginnen. Jack had het ontzettend druk en was moe. Maar hij was vastbesloten die nacht naar het kasteel te gaan. Zou hij vragen of Pedro meeging? Nee, want dan zou hij alles aan Pedro moeten vertellen

en hij wist niet hoe de circusjongen het op zou vatten.

Ma riep iets naar Pedro. Pedro luisterde en keek ernstig.

„Wat is er?" vroeg Jack.

„Het is Fank, de berentemmer," zei Pedro. „Hij is ziek. De Baas maakt zich ongerust."

„Waarom?" vroeg Jack. „Misschien is Fank morgen wel weer beter."

„Het is een grote strop voor het circus als Fank niet optreedt met zijn beren," zei Pedro.

„Alleen Fank kan maar met deze beren omgaan. Als Fank ziek is, is er niets met de beren te beginnen. Ze willen niet eten, ze vechten met elkaar. Ze zijn zelfs eens een keertje uit hun kooien ontsnapt."

„Arme Fank," zei Jack. „Laten we hopen dat hij morgen wat opgeknapt is, want het lijkt me geen aantrekkelijk idee dat de beren uit hun kooien breken en over het kamp gaan zwerven. Ik ken een jongen die ook alles met dieren kan doen." Hij dacht natuurlijk aan Philip.

Die avond sloop Jack uit zijn bed zodra hij hoorde dat Pedro sliep. Hij wilde hem niet wakker maken. Hij ging de wagen uit, zijn kleren in zijn hand. Hij had een zaklantaarn bij zich die hij die dag in de stad gekocht had. Hij kleedde zich in het donker aan, en toen liep hij met Kiki op zijn schouder naar de heuvel die naar het kasteel leidde. Als hij maar even met de anderen kon spreken!

Hoofdstuk 18

OP NAAR HET KASTEEL!

Jack sloop het kamp uit. Het was doodstil. Nergens brandde nog een lamp. Het circusvolk was moe en vroeg naar bed gegaan om uitgerust de volgende dag met hun circusprogramma te beginnen.

De hemel was bezaaid met sterren, maar er was geen maan, zodat het niet licht was. Het was echter niet pikdonker en Jack hoefde zijn zaklantaarn niet te gebruiken. De sterren gaven een zwak licht.

Hij begon de heuvel te beklimmen. Hij kwam bij een lage kasteelmuur. Hij scheen met zijn lantaarn en vond een plaats waar hij dacht omhoog te kunnen klimmen langs ruwe en oneffen stenen.

Zijn rubberen schoenen kwamen hem goed van pas. Hij wou maar dat hij ook rubberen handschoenen aan had!

Eindelijk was hij eroverheen. Hij keek voorzichtig om zich heen, durfde zijn lantaarn niet aan te doen. Het leek erop alsof hij op een soort binnenplaats stond. Hij spande zijn ogen tot 't uiterste in. Hij kon de grote omvang van het kasteel makkelijk onderscheiden. Het stond hoog en sterk voor hem. Hij dacht met wanhoop dat hij er nooit in zou komen - en dat hij nooit met de anderen in aanraking zou komen!

Hij sloop zachtjes over de binnenplaats, nu en dan struikelend over een oneffen steen. Plotseling liep hij ergens in, wat hem enorm bang maakte en ook Kiki gaf een kreet van

angst. Iets wikkelde zich om zijn hoofd heen. Wat was het? In paniek trok Jack eraan en rende naar voren. Maar weer sloeg er iets naar hem en bedekte zijn hele gezicht. Wanhopig deed Jack even zijn lantaarn aan en uit om te zien wat hem aanviel.

Toen hij zag wat het was, begon hij opgelucht te lachen en vond zichzelf erg dom. Hij was in een lijn met wasgoed gelopen. Een laken had hem „aangevallen“, dat was alles.

Er moest hier ergens een ingang zijn, misschien een achterdeur van de keuken of van het washok. Jack ging naar de grote muren van het kasteel en scheen met zijn lantaarn van boven naar beneden. Hij liep het risico door iemand gezien te worden! Maar hij zou nooit iets ontdekken als hij zo nu en dan zijn lantaarn niet gebruikte.

Zoals hij verwacht had, was er een klein washok. Hij probeerde de deur. Die was op slot. Hij scheen met zijn lantaarn naar binnen en zag ketels en emmers en wasmanden. Ja, hier werd de was gedaan. Wat jammer dat de wasvrouw de deur op slot gedaan had!

Jack keek naar het kleine washok. Het was een soort uitbouw van het kasteel. Hij scheen met zijn lantaarn naar het dak van het washok en dan hoger. Hij ontdekte iets dat zijn hart van opwinding sneller deed kloppen.

Er was een raam niet ver boven het dak van het washok -en zover Jack kon zien, zat er helemaal geen glas in. Het was een heel oud, nauw raampje.

„Laat ik eens diep nadenken!“ zei hij bij zichzelf. „Als ik op dat dak kon komen - en dan bij dat raam - dan zou ik ineens in het kasteel staan en op zoek kunnen gaan naar de kinderen. Maar hoe kom ik op het dak? Ik geloof niet dat ik erop kan klimmen.“

Dat kon hij ook niet. Het was net te hoog voor hem om erop te springen en er was geen pijp waarlangs hij omhoog kon klimmen.

„Een ladder,' dacht Jack wanhopig. „Als ik maar een ladder had."

Hij begon te zoeken. Kiki zat nog steeds op zijn schouder. Ze wist dat ze geen geluid moest maken.

Jack liep zachtjes over de binnenplaats. Hij kwam bij een schuurtje. Dat was niet op slot. Hij opende voorzichtig de deur die enorm kraakte en deed binnen zijn lantaarn aan. Wonder boven wonder! Daar stond een ladder. Jack kon zijn ogen nauwelijks geloven. De ladder was erg oud en gammel, maar hij zou hem toch maar proberen.

Hij trok hem uit de schuur, stootte daarbij een soort kan omvat een enorm lawaai veroorzaakte. Jack hield zijn adem in en verwachtte al dat men hem gehoord had. Maar er kwam niemand. Alles bleef stil en donker. Hij slaakte een zucht van verlichting. Misschien had niemand het geluid gehoord - of misschien sliep er niemand aan deze kant van het kasteel.

Hij droeg de ladder naar het washok. Hij was niet erg zwaar, omdat hij niet zo lang was, maar hij was er zeker van dat hij lang genoeg zou zijn voor hem.

Hij zette de ladder tegen het washok. Hij kwam bijna tot het dak. Toen deed hij zijn lantaarn in zijn zak en begon te klimmen, terwijl Kiki om hem heen fladderde.

Het was een erg oude ladder en hij was blij dat hij eindelijk op het dak stond. De volgende stap was nu bij het raampje te komen.

Het dak was nogal plat en Jack liep er op handen en voeten overheen totdat hij bij de muur kwam. Toen ging hij voorzichtig staan, betastte de muur en gebruikte weer zijn lantaarn.

'Verdraaid! Het raam is net te hoog om me er aan op te kunnen trekken,' dacht Jack diep teleurgesteld.

Hij vroeg zich af of hij de ladder weer zou gebruiken. Hij kroop ernaar terug. Hij tastte met zijn hand naar de bovenste sport. Dan trok hij hard. Het kostte hem moeite de ladder omhoog te krijgen. Het was moeilijk hem over de rand van het dak te tillen, maar hij speelde het tenslotte toch klaar. Een ogenblikje moest hij even gaan zitten om uit te puffen.

Toen probeerde hij de ladder tegen de muur van het kasteel te krijgen wat heel erg moeilijk ging. Twee keer rolde hij bijna van het dak af, maar eindelijk was hij dan toch bij de muur en zette de ladder er voorzichtig tegen aan. Hij klom er zo vlug mogelijk op. Zou de ladder houden? Hij was net op het topje en bezig in de vensterbank te klimmen toen de ladder met een verschrikkelijk lawaai naar beneden glipte. Hij viel naar opzij op het dak met een verschrikkelijk lawaai en sloeg toen te pletter op de binnenplaats. Nu zouden er toch zeker wel mensen wakker geworden zijn!

Jack trok zichzelf op door het raampje. Hij klom er snel doorheen. Binnen ging hij enige ogenblikken ineengedoken zitten wachten. Toen stond hij op en keek door het raampje.

Nee, er was niemand te zien. Deze kant van het kasteel moest dan wel onbewoond zijn, want anders zou zeker iemand dat enorme lawaai gehoord hebben!

Hij deed zijn lantaarn aan om te kijken waar hij was. Hij zag een klein kamertje, met

stoelen en banken, die netjes op elkaar gestapeld waren; verder was er niets te zien.

„Alleen maar een opbergruimte voor meubelen," dacht Jack. „Vooruit, Kiki - we moeten eraan denken dat we ergens een andere uitgang vinden — want hier kunnen we er niet meer uit, nu de ladder er niet meer staat."

Hij liep naar de deur en zag een gang. Er was geen geluid te horen. Het was er pikdonker, dus deed hij weer zijn lantaarn aan. Ja, het was een lange gang van steen, er lag zelfs geen loper op de grond.

Hij liep de lange gang door. Aan het eind was een rond raam met glas erin. Hij sloeg de hoek om en kwam bij een andere gang, waar ook niets in stond. Hij liep de gang door en halverwege zag hij dat men hier ineens een prachtig tapijt op de grond gelegd had. Een grote sofa, bekleed met goudkleurig damast, stond aan een kant. Grote schilderijen hingen aan de muur.

„Hier moet ik voorzichtig worden," dacht Jack. „Daar op de ronde tafel brandt zelfs een lamp!"

Hij liep weer verder de gang door en vroeg zich af hoe hij nu verder zou gaan. In de eerste plaats: in welke richting was de toren die Hela had aangewezen? Hij moest ergens een trap zien te vinden.

Hij liep verder. Hij kwam weer bij een deur, die wijd open stond. Hij gluurde naar binnen. Wat was dat kasteel groot! En wat een prachtige meubels stonden er!

Deze kamer was beslist de bibliotheek. Er stonden boeken van de vloer tot het plafond.

Hemeltje, als je die allemaal moest lezen!

Opeens hoorde hij een geluid achter zich in de kamer, een brommend, kreunend geluid.

Kiki slaakte een gilletje. Ze was net zo geschrokken als Jack. Wat zou het zijn?

Hoofdstuk 19

EEN AVONTUUR IN DE NACHT Whirrrrrr! Whirrrrrr!

„Ding-dong-ding-dong! Ding-dong-ding-dong! Ding-dong-ding-dong! Ding-dong-ding-dong! DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG, DONG!"

Jack ging met een bonzend hart zitten op de stoel die vlak voor hem stond. Het was alleen maar een klok, die sloeg. Maar wat was hij geschrokken! Het was precies twaalf uur in de nacht. Enfin, de mensen in het kasteel zouden nu wel allemaal liggen te slapen.

Hij stond op en ging terug naar de deur. Hij liep verder de gang door, en toen hij een hoek omging, zag hij ineens een trap voor zich, een trap van marmer, bekleed met een prachtig dik tapijt.

„Ik denk dat deze trap naar de ingang leidt," dacht Jack. „Wel, als de hoofdingang hier is, dan moet de toren iets verder zijn. Kom op, Kiki, we lopen nog verder de gang in!"

En daar ging het tweetal verder de eindeloze gang door. Er brandden nu lampen. De deuren waar hij langs kwam, waren dicht. Misschien waren het de slaapkamers wel. Hij was beslist niet van plan er een blik in te werpen!

Hij kwam bij een stevige eiken deur. Hij stond stil. Hier op deze hoogte moest ergens de toren zijn. Zou achter deze deur de trap naar de toren zitten? Hij duwde de deur open en ja hoor, daar zag hij een stenen trap voor zich, die flauwtjes verlicht was. Ja - hij was er zeker van dat dit de weg naar de toren was.

Op zijn tenen sloop hij de trap op. Hij kwam uit op een grote hal met prachtige wandbekleding. Aan het eind was een verhoging, waar muziekinstrumenten op stonden. De vloer glom van de was en plotseling beseft Jack wat de hal was.

-Het is een balzaal!" dacht hij. Hij liep erdoorheen. Hij kwam bij een deur, opende hem en zag weer een trap van steen — een wenteltrap naar boven.

„Dit is de trap naar de toren!" dacht Jack opgewonden.

Plotseling hoorde hij het geluid van voetstappen op het steen! Zo vlug als een aal kroop hij achter een gordijn. De voetstappen kwamen dichterbij, deden pas op de plaats, draaiden om en gingen weer terug. Dat was vreemd!

Voorzichtig stak Jack zijn hoofd om het gordijn heen. Daar zag hij een soldaat een stenen gangetje tegenover hem inlopen, met een geweer op de schouder. Dat moest de wacht van de toren zijn! Hij verdween het gangetje in en toen Jack zijn voetstappen niet meer hoorde, liep hij vlug naar de stenen torentrap.

Hij rende zo hard hij kon de trap op, die naar boven toe steeds steiler werd. Hij kwam bij een overloop met een rond raam. Een kist stond onder het raam met een oude stoel ernaast. Tegenover Jack was een dikke, stevige deur van donker eikenhout. Hij keek ernaar. Zat Lucy-Ann achter die deur? Durfde hij haar naam te roepen?

Hij liep op zijn tenen naar de deur. Hij probeerde de kruk, maar kon hem niet openkrijgen. Er zag een sleutelgat in, maar er was geen sleutel. Hij boog zich voorover om door het sleutelgat te kijken, maar hij kon niets zien.

Hij hoorde ook niets. Hij wou dat hij wist wat hij doen moest. Als hij op de deur klopte en riep, zou iemand anders misschien te voorschijn komen. En die zou wel niet zo erg blij zijn met hem! De schildwacht beneden zou hem dan ook horen!

En toen zag hij ineens iets waardoor hij zeker wist dat de kinderen achter die deur waren. Het was een klein schepseltje dat onder de deur was doorgekropen en naar Jack zat te kijken met zijn grote zwarte ogen.

„Philips muis!" fluisterde Jack, en knielde zachtjes neer. „Snoozy! Jij bent Snoozy, niet waar! Jij bent Philips muis, dus Philip zit hierbinnen!"

De muis was erg tam. Hij bleef op Jacks hand zitten en keek hem met zijn grote ogen onderzoekend aan. Kiki keek verbaasd naar hem, maar was niet van plan hem kwaad te doen.

Ergens buiten het kasteel kraste een uil. Verschrikt sprong de muis van Jacks hand af en kroop onder de deur door. Het gekras van de uil gaf Jack een idee. De schildwacht zou geen notitie nemen van het gekras van een uil en als hij dat geluid nabootste onder de deur door, zou Philip er zeker wakker van worden en de schildwacht zou geen argwaan krijgen!

Jack ging op zijn buik liggen. Hij bracht zijn handen naar zijn mond en deed het gekras van een uil na.

„Hoooo! Hoo-hoo-hoo-hoo!" bracht Jack uit.

Jack luisterde vervolgens. Er kraakte iets - was het een bed? Toen hoorde hij een stem —

het was Philip!

„Gussy, hoorde jij die uil? Het leek wel alsof het hier in de kamer was."

Maar Gussy was blijkbaar diep in slaap, want hij antwoordde niet. Jack bracht zijn mond naar de deur, trillend van opwinding.

„Philip! Philip!"

Hij hoorde een uitroep van verbazing. Dan hoorde hij Philip vragen: „Wie is daar? Wie roept mij?"

„Ik ben het, Jack! Kom naar de deur!" „Jack! Mijn hemel! Hoe kom jij hier? Jack, wat heerlijk!"

„Ik heb nu geen tijd om je alles te vertellen," fluisterde Jack. „Ben je in orde? Hoe gaat het met Lucy-Ann?"

„Het gaat ons allemaal goed," zei Philip. „We vlogen..."

„Dat weet ik," zei Jack. „Ga verder - wat is er gebeurd?"

„We werden hier per auto naar toe gebracht," zei Philip, met zijn mond tegen het sleutelgat aan. „En natuurlijk was Gussy ziek. Madame Tatiosa was woedend op hem. Ze is hier in het kasteel en haar broer ook, graaf Paritolen. We weten niet wat er gaat gebeuren, weet jij het? Gussy maakt zich zorgen over zijn oom."

„Zijn oom zit nog steeds veilig op de troon voor zover ik weet," zei Jack.

„Jack - kan jij ons bevrijden," vroeg Philip hoopvol. „Hoe kwam je hier terecht? Ik dacht dat je mijlen van ons vandaan zat op Quarry Cottage! Jammer dat de deur op slot is."

„Ja, als ik maar wist waar de sleutel was," fluisterde Jack. „Waar komt je raam op uit, op het oosten of op het noorden?"

„Op het noorden," zei Philip. „Aan de overkant van ons staat een torentje met een torenbei erin. Gussy zegt dat het een alarmtoren is."

„Doe de groeten aan Lucy-Ann," zei Jack. „Is ze in dezelfde kamer als jij?"

„Nee, de meisjes hebben een andere kamer," zei Philip. „Zal ik ze gaan halen?"

„Oké," zei Jack. Maar plotseling hoorde hij voetstappen in zijn richting komen. „Er komt iemand!" fluisterde hij haastig. „Dag! Ik zal mijn best doen nog eens te komen, dan kunnen we plannen beramen!"

Hij stond op en luisterde. Ja - die schildwacht kwam de trap op. Jack keek wanhopig om zich heen. Waar kon hij zich verbergen? Het was onmogelijk!

De kist! Hij rende ernaar toe en scheen er met zijn lantaarn op. Hij tilde het deksel omhoog. Er lag alleen een oude deken in. Hij ging erin zitten, Kiki fladderde met hem mee, en vlug deed hij het deksel dicht. Precies op tijd! De schildwacht verscheen op de overloop. Hij hield de lantaarn omhoog en keek om zich heen. Alles was in orde. Hij ging weer naar beneden. Jack zuchtte van verlichting. Hij kroop uit de kist en luisterde.

Philips stem bij het sleutelgat deed hem weer opspringen. „Hij is weg! Hij komt om het

uur naar boven. Zeg Jack, heb je Kiki bij je?"

„Natuurlijk! Ze is steeds bij me geweest."

Kiki begon ook te fluisteren. „Snuut je neus, sluit de deur, ding-dong-bell, Polly heeft kou gevat, God bescherm de koning!"

Philip grinnikte. „Ik ben blij haar weer te horen. Zal ik de meisjes nu gaan halen?"

„Nee," zei Jack. „Ik kan nu beter weggaan. Dag, Philip!"

Hij liep vlug de wenteltrap af. Hij stond stil en luisterde. Waar was de schildwacht? Hij moest weer de gang in zijn. Jack sloop naar de grote balzaal.

Hij bleef daar een ogenblik staan en keek om zich heen in het halfduister. En toen zag hij ineens iets. Hij schrok. Aan het einde van de zaal hing een groot schilderij aan de muur en toen Jack daar naar keek, bewoog het! Het draaide naar achteren en er verscheen een donkere ruimte.

Lieve help! Wat gebeurde er nu toch?

Hoofdstuk 20

DE WEG NAAR BUITEN

Iemands gezicht verscheen plotseling in de opening. Jack zag dat de man een monocle droeg in één oog.

„De graaf!" dacht Jack. „Wat doet hij midden in de nacht in die geheime plaats?"

De man sprong op de vloer. Er ging direct een deur vlak bij hem open en er verscheen een vrouw. Jack herkende haar ook. Het was madame Tatiosa, de mooie vrouw die in Quarry Cottage beweerd had ziek te zijn - de vrouw van de Eerste Minister!

Dit was blijkbaar een geheime ontmoeting tussen haar en haar broer. Waar was hij vandaan gekomen? Waarom was hij zo opgewonden? Ze spraken vlug met elkaar en madame Tatiosa bleek een goede bui te hebben. Ze kuste haar broer op beide wangen en klopte hem op de rug.

„Haar plannen schijnen goed te verlopen!" dacht Jack. „Ik wed dat het iets met de koning te maken heeft. Ze zijn vast van plan hem eerstdaags gevangen te nemen. Dan wordt Gussy op de troon gezet. Die graaf Paritolen bevalt me niet. Hij voert vast wat in zijn schild vannacht!"

De broer en zuster gingen al pratend de kamer in, waaruit madame Tatiosa was verschenen. De deur werd gesloten. Jack hoorde het klinken van glazen. Werd er soms iets gevierd?

Jack wenste vurig dat Bill bij hem was. Maar Bill vermoedde waarschijnlijk niet dat ze met z'n vieren in Tauri-Hessia waren. Hij was natuurlijk in Engeland naar hen aan het zoeken.

Jack keek naar de holte in de muur. Waar zou die naar toe leiden? Hij voelde een drang in zich erheen te gaan! Hij hoorde in de aangrenzende kamer nog praten. Hij rende naar de holte, klom op een stoel en keek naar binnen. Hij kon niets zien.

Hij wilde zijn lantaarn pakken, toen hij de deur van de kamer zag opengaan. Hij kon maar één ding doen - hij moest in dat hol gaan en het beste er van hopen.

Dus ging hij naar binnen. Hij voelde dat er een trap was en hij gleed ervan af. Met een plof kwam hij beneden. Hij bleef angstig zitten luisteren.

Maar het scheen dat de graaf en zijn zuster niets gehoord hadden. Hij hoorde hun stemmen in de verte. En dan hoorde hij nog iets anders. Hij hoorde een schrapend geluid en het licht in het hol waarin hij zich bevond ging plotseling uit.

„Hemeltje - het schilderij zit weer op zijn plaats. Ik zit in de val!" zei Jack in paniek. Hij ging de trap weer op en voelde aan de achterkant van het schilderij. De rug was van sterk hout en paste precies in de opening van het geheime hol. Hij deed zijn lantaarn aan. Hij keek de trap af en zag beneden een gang. Die moest ergens naar toe leiden!

Jack liep weer naar beneden en ging de nauwe gang in. Er waren veel kronkels en hoeken en er waren nog meer erg steile trappen.

Jack klom naar beneden, blij dat hij zijn lantaarn bij zich had. Toen kwam hij bij een plaats waar achter de muur een beetje licht scheen. Wat was dat?

Jack ontdekte dat spoedig! Het was een klein gaatje waardoor hij een vaag verlichte kamer zag - een soort vergaderkamer.

Jack ging weer verder, de gang werd steeds nauwer, hij moest met zijn hoofd naar beneden lopen. Plotseling eindigde de gang in een ronde kelderachtige ruimte vol oude rommel. Hij scheen met zijn lantaarn. Er was niets te zien dan rommel. Dan liet hij zijn lantaarn schijnen over het plafond, dat vlak boven zijn hoofd zat.

„Een luik! Ik hoop dat ik het open kan krijgen!" dacht Jack.

Hij duwde zo hard hij kon - en gelukkig, het ging open. Jack klom eruit. Nu bevond hij zich in een hoog nauw gebouw van steen. Grote touwen hingen om hem heen. Hij scheen met zijn lantaarn naar boven en begreep nu waar hij was.

„De alarmtoren! De toren die precies tegenover Philips kamer stond."

Hij ging naar de ingang van de toren en ontdekte toen dat de toren buiten het kasteel was gebouwd.

„Heb ik even geluk gehad," dacht de jongen. „Kom op, Kiki. We gaan terug en een beetje slapen."

Spoedig kroop Jack de woonwagen van Pedro binnen. De vloer kraakte luid, maar Pedro werd niet wakker. Hij ging op zijn matras liggen en viel spoedig in slaap. Hij werd zelfs niet wakker toen de beren van Fank vroeg in de morgen met veel lawaai uit hun kooien probeerden te ontsnappen!

Pedro vertelde hem er de volgende dag over.

„Niemand durft bij de beren te komen" zei hij.

„Is Fank nog niet beter?" vroeg Jack. „Nee. Hij is er eerder slechter aan toe. De baas maakt zich echt zorgen. Jammer dat die vriend waar jij het over had hier niet vlakbij woont. Die zou misschien met de beren kunnen omgaan."

Pedro maakte natuurlijk een grapje - maar Jack kreeg ineens een idee. Hij was er zeker van dat Philip de beren in toom kon houden. Kon hij Pedro misschien in vertrouwen nemen en vertellen waar Philip was - en zeggen dat als Pedro zou helpen de kinderen te bevrijden, Philip zijn best zou doen voor de beren?

„Wat is er?" vroeg Pedro, hem nieuwsgierig aankijkend. „Je ziet er zo opgewonden uit."

„Weet je - ik kan ervoor zorgen dat mijn vriend hier komt, alleen als iemand me helpt," zei Jack. „Hij is hier namelijk niet ver vandaan."

„Ga weg! Waarom vertel je me dat nu pas?" vroeg Pedro. „Waar is hij?"

Jack aarzelde. Kon hij Pedro vertrouwen? Hij vroeg hem: „Pedro - vertel me eens eerlijk - kies jij partij in die kwestie over de koning en prins Aloysius? Ik bedoel - hoe denk jij erover?"

„Mij kan het niet schelen wie er koning is!" zei Pedro. „Alleen zou ik het niet prettig vinden als er hier een burgeroorlog uitbrak. Waarom vraag je dat?"

„Dat vertel ik je later wel," zei Jack. „Maar ik kan je wel zeggen, dat wij een burgeroorlog

voorkomen als wij mijn vriend en zijn vrienden hier naar toe weten te krijgen."

„Wat klets je nou toch voor onzin!" zei Pedro. „Ik geloof er geen woord van."

Jack zei niets meer. Maar in de loop van de dag toen de beren zich steeds slechter gingen gedragen, voelde hij de neiging in zich opkomen om Pedro meer te vertellen. Het zou werkelijk prachtig zijn als hij Philip en de rest in het circus kon krijgen - wat een mooie schuilplaats zou dat zijn. Gussy alleen zou te veel opvallen. Hoe zouden ze hem kunnen vermommen?

„Natuurlijk! Met dat lange haar van hem en die meisjesachtige wimpers en grote ogen kon hij zich verkleeden als een meisje!" dacht Jack. „Wat een lumineus idee! Ik geloof dat ik Pedro alles vertel. Vanavond na de voorstelling."

Die avond gaf het circus zijn eerste voorstelling in Borken.

De beren deden natuurlijk niet mee, maar verder verliep alles naar wens.

Na het eten zei Jack tegen Pedro: „Ik heb je een heleboel te vertellen. Ik heb je hulp nodig, Pedro. Het is erg belangrijk."

„Vertel me alles maar. Ik zal je helpen, Jack, dat beloof ik," zei Pedro.

Hoofdstuk 21

EEN GEWAAGD PLAN

„Waar zullen we naar toe gaan?" zei Jack. „Naar jouw woonwagen? Niemand kan ons daar af luisteren."

Ze gingen naar binnen en deden de deur dicht.

Jack begon te vertellen. Hij vertelde, over Gussy die bij hen op Quarry Cottage verbleef en hoe hij een prins bleek te zijn. Pedro's ogen vielen bijna uit zijn hoofd van verbazing. Hij vertelde van de ontvoering en hoe hij, Jack, achterin de auto was gekropen en toen in het vliegtuig, om de anderen te kunnen volgen.

„Je bent een wonder!" zei Pedro, en keek met de grootste bewondering naar Jack. „Je bent..."

Jack liet hem niet uitpraten. Hij ging vlug verder met zijn verhaal, en vertelde van zijn avontuur in het kasteel.

„Zoiets heb ik nog nooit in mijn leven gehoord!" zei Pedro verbaasd. „Waarom vroeg je niet of ik met je mee ging? Het was gevaarlijk dat je zoiets alleen hebt ondernomen."

„Ach, ik ben gewend aan avontuur," zei Jack. „Ik moest alleen weten waar mijn zuster en de anderen waren. Nu heb ik je hulp nodig, Pedro. Ik MOET de anderen bevrijden voordat de koning wordt gekidnapped of gedood en Gussy op de troon wordt gezet. Want zie je, als Gussy vermist wordt, kunnen ze zijn oom niet afzetten. Ze moeten Gussy

hebben om zijn plaats in te nemen, want ze willen een kind op de troon. Graaf Paritolen en zijn zuster, madame Tatiosa en de Eerste Minister zullen dan de macht hebben. Begrijp je dat?"

„Ja, dat begrijp ik," zei Pedro. „Ik kan gewoon niet geloven dat het echt waar is."

„Het is echt waar," zei Jack. „En Pedro, als wij Philip hier in het circus kunnen krijgen, zou hij de beren onder handen kunnen nemen."

Pedro was onder de indruk. „En wat moet ik doen?" vroeg hij tenslotte. „Ik wil natuurlijk alles doen, Jack, maar eerlijk, ik zie niet in hoe we je vrienden uit de torenkamer van Borken Kasteel kunnen bevrijden - opgesloten en een schildwacht bij de trap. Het lijkt me onmogelijk!"

Jack fronste zijn voorhoofd. Hij begon ook te geloven dat het niet mogelijk was. Plannen speelden door zijn hoofd, maar geen een beviel hem.

Hij kon niet weer door het raampje boven het washok klimmen. De ladder zou men nu wel ontdekt hebben en weggezet. En - zelfs al kon hij op dezelfde manier naar binnen komen, dan zou hij nog niet weten hoe hij de kinderen kon bevrijden uit die afgesloten kamer. Hij wist niet eens waar de sleutel was!

Pedro zat naast hem en dacht na. Te denken dat Jack en hij misschien een burgeroorlog konden vermijden!

„Jack," zei hij tenslotte. „Wat denk je ervan als we nog iemand in vertrouwen nemen? Mijn twee beste vrienden hier zijn Toni en Bingo, de acrobaten - ze zouden misschien een

mooi plannetje kunnen bedenken!"

Jack keek peinzend. „Zouden ze mijn geheimen niet verraden?" zei hij. „Het is belangrijk dat niemand anders weet wat wij weten - als de graaf verdenking krijgt, brengt hij zijn gevangenen ergens anders heen en zal hij zijn plannen nog vlugger uitvoeren."

„Je hoeft niet te twijfelen aan Toni en Bingo," zei Pedro. „Ze zijn de beste maats die ik ooit gehad heb. Ze zijn bij uitstek geschikt voor dit karweitje. Ik ga ze nu meteen halen." Hij ging weg en liet Jack bezorgd achter. Hij was er niet zo gelukkig mee. Spoedig daarna ging de deur van de woonwagen open en Pedro kwam naar binnen met Toni en Bingo. Ze leken in hun gewone kleren helemaal niet op acrobaten. Ze waren slanke lenige jonge mannen met een ruige haarbos en vrolijke gezichten.

„Wat willen jullie van ons?" vroeg Toni, de koorddanser in zijn gebroken Engels. „Zijn er moeilijkheden met de Baas?"

„Nee," zei Pedro. „Zeg, Jack, zal ik het hun vertellen? Ik kan in het Italiaans tegen ze spreken, dan begrijpen ze het beter."

„Goed," zei Jack, die wou dat hij net zoveel talen sprak als de circusjongen.

Hij begreep geen woord van wat er gezegd werd. Pedro sprak vlug en maakte opgewonden gebaren met zijn handen zoals alle Spaanse, Franse en Italiaanse mensen in het circus deden. Bingo en Toni luisterden en hun ogen rolden bijna uit hun hoofd van verbazing. Wat een verhaal!

Toen begonnen ze enthousiast te praten en Jack kon zich nauwelijks bedwingen van

ongeduld. Tenslotte keerde Pedro zich breed grijnzend naar hem.

„Ik heb ze alles verteld," zei hij. „En ze voelen er wel voor. Ze hebben een verrassend goed plan."

„Wat dan?" vroeg Jack geestdriftig.

„Zal ik het hem vertellen?" vroeg Pedro aan Toni. „Ik kan het hem vlugger vertellen dan jij."

„Ja, vertel het hem maar," knikte Toni.

„Nou," zei Pedro, „ze kwamen op het idee toen ik hun vertelde hoe je ontsnapt was door het luik in de hoge alarmtoren. Ik vertelde hun, dat het precies tegenover het raampje van de torenkamer was - en ze zeiden dat het gemakkelijk zou zijn een koord te spannen van de top van de toren naar het raam!"

„Ja - maar ik zie het nut daarvan niet in," zei Jack peinzend. „De anderen kunnen immers niet op het koord lopen, bedoel ik."

„Luister!" zei Pedro, „je hebt de trapezeschommels gezien die Toni en Bingo bij hun acrobatische toeren gehuil ken, nietwaar? Welnu, deze schommels kunnen worden vastgemaakt aan het kabeltouw door katrolwielen **en** heen en weer worden geschoven. Zouden je vrienden niet om beurten in zo'n schommel willen zitten!"

„Lieve hemel!" zei Jack verbijsterd. „Dat is een goed idee! Maar niet te verwezenlijken, denk ik!"

„Ja, ja! Het kan wel!" zei Toni opgewonden. „We gaan de toren in. Wij maken touw naar je vrienden - ik eroverheen loop - makkelijk! Ik trek de schommel achter me aan. Ik zet iedere jongen of meisje in de schommel - een, twee, drie, vier keer en iedereen is veilig."

„Is het werkelijk mogelijk?" vroeg Jack. „Het klinkt erg gevaarlijk."

„Ach nee, nee - het is zo simpel," zei Toni. „Ik doe het allemaal, ik, Toni!"

Bingo knikte met zijn hoofd. Zo'n plan kon alleen maar uitgedacht worden door koorddansers of acrobaten, daar was Jack zeker van.

„En dan, dat jongen - hoe noem je hem - Feelip - hij zal Fanks beren nemen en ze weer goed maken?" zei Toni.

„Iedereen is dan tevreden."

„Ja, iedereen is tevreden," stemde Jack toe. Hij was nu ook enthousiast, want deze acrobaten waren immers aan dat soort dingen gewoon. Voor hen was het niets — terwijl het voor gewone mensen een zeer gevaarlijke en bijna onmogelijke onderneming was.

„Vannacht gaan we," zei Toni. „We zullen zorgen dat we alles bij ons hebben. We vertellen het de baas - of niet?"

„Nee — nog niet," zei Pedro. „En als we hem iets vertellen, dan niet alles. Niets over de prins of zo - alleen maar dat we een vriend van Jack gaan halen om bij de beren te helpen."

Toni en Bingo verlieten de woonwagen, honderduit pratend over het spannende avontuur

dat hun te wachten stond.

De circusvoorstelling verliep vlot die avond behalve dan de teleurstelling van het publiek, dat de beren niet verschenen. Fank probeerde nog op te staan, maar dat had geen zin; hij kon niet op zijn benen staan.

Eindelijk was de voorstelling afgelopen, en het publiek ging schaterend van het lachen terug naar Borken. Jack hielp Pedro met opruimen en schoonmaken.

Ze aten laat en ma geeuwde van de slaap. „Ik ga naar bed!" zei ze en verdween in haar wagen. De twee jongens gingen naar hun wagen om daar te wachten op Toni en Pedro.

Er werd op de deur geklopt. „Komen jullie!" zei Toni, en Pedro en Jack slopen uit hun wagen. Met z'n vieren beklommen ze de heuvel naar het kasteel.

Ze kwamen bij de alarmtoren. Toni en Bingo hadden hem bij daglicht al goed bekeken. „We gaan naar binnen," zei Pedro zachtjes. Hij deed zijn lantaarn aan zodra ze veilig binnen waren.

De lantaarn scheen op het sterke kabeltouw dat Bingo droeg en de trapezeschommel die Toni vasthield. Ze keken allemaal omhoog in het dak van de alarmtoren. Hoe moesten ze boven komen?

„Er is een ijzeren ladder aan de muur," zei Toni. „Ik ga eerst. Volg me!"

Hoofdstuk 22

ONTSNAPPING!

Het was niet moeilijk de ijzeren ladder te beklimmen. Toni was gauw in de koepel van de toren. Kiki was er nog eerder! Ze vloog op van Jacks schouder en ging zitten hoog op de grote torenbel.

De ijzeren ladder kwam uit boven de bel die aan een grote balk hing. Erboven was een platform van steen, met aan een kant een opening waar de ladder doorheen kon. Toni klom naar de bel, en door de opening erboven op het stenen platform. Jack volgde en toen Pedro. Bingo het laatst.

Er waren boogvormige openingen in de top van de toren. Toni gluurde door de opening die zich tegenover het raam van het kasteel bevond; hij nam nauwkeurig de afstand in zich op. Jack keek ook. Het leek hem in de duisternis nog een heel eind weg. Hij huiverde.

Toni en Bingo praatten erover hoe ze het het beste konden aanpakken. Toni zei iets tegen Pedro en deze herhaalde in het Engels: „Toni zegt dat hij klaar is. Hij vraagt hoe we de aandacht van je vrienden in de kamer aan de overkant kunnen trekken? Ze moeten in het begin helpen.”

„Als we eens de lantaarn aan en uit flitsen of een uil nadoen,” zei Jack.

„Laten we maar een uil nadoen,” zei Toni, en Jack bracht zijn handen naar zijn mond.

„Hoooo! Hoo-hoo-hoo-hoo!" klonk het trillend door de nacht. Jack deed het nog eens.

Ze wachtten, hun ogen strak gevestigd op het donkere raam aan de overkant. Dan flitste er ineens vanuit het raam een licht aan en uit.

„Dat is Philip," zei Jack blij en scheen met zijn eigen lantaarn terug. „Philip!" riep hij zachtjes. „Kun je me verstaan?"

„Ja! Waar ben je? Toch niet aan de overkant," zei Philip verbaasd.

„Zeg hem dat Toni naar hem toekomt op een touw," zei Pedro. „Maar we moeten eerst het touw ernaar toe zien te krijgen."

„Ik weet een goed idee!" zei Jack plotseling opgewonden. „Laat Kiki het touw brengen."

„Ja, dat lijkt me wel wat!" zei Toni. Dat spaart tijd."

„Philip - Kiki komt naar je toe met een touw," riep Jack zachtjes. „Neem hét touw van haar over en trek er hard aan. Er zit een kabel aan vast. Kan je die daar ergens aan vastmaken? Er zit een sterke ring aan - probeer die ergens stevig aan te bevestigen."

„In orde. Maar hoe wil je ... ik bedoel, ik begrijp niet." zei Philip in de war.

„Roep Kiki!" zei Jack. Kiki had nu het eind van het touw in haar bek gekregen. „Breng maar naar Philip," zei Jack.

„Kiki!" riep Philip. „Kiki!"

Kiki vloog direct naar hem toe met het einde van het touw in haar bek. Ze wist dat ze het naar Philip moest brengen, maar ze had er geen idee van dat achter haar nog een heel eind touw kwam.

Ze landde op Philips schouder en liet het touw vallen om zijn oor te liefkozen. Philip greep het nog net op tijd. Hij verspilde geen tijd en trok er hard aan. Er kwam steeds meer touw te voorschijn - en tenslotte kwam de sterke kabeldraad vastgebonden aan het gewone touw.

Nu moest hij het ergens aan zien vast te maken. Maar hoe?

Hij scheen met een lamp bij om te kijken waar hij de ring, die aan het eind van het kabeltouw zat, kon vastmaken.

Zijn bed had sterke ijzeren poten. Philip sleepte zijn bed naar het raam en maakte Gussy met een por wakker en deed toen de ijzeren ring onder een poot, door het bed een klein stukje op te tillen.

Dat zou wel stevig blijven zitten. Het bed stond bij het raam. Er zat geen beweging in. Het touw kon nu veilig gebruikt worden.

„Wat is er aan de hand? Wat gebeurt er?" zei Gussy, die verbaasd rechtop in zijn bed zat.

„Wees stil," zei Philip. „Jack is er. Ga de meisjes wakker maken - maar maak in hemelsnaam niet zoveel lawaai."

Aan de overkant in de toren trok Toni aan zijn eind van het kabeltouw. Hij trok zo hard

hij kon. Was het andere einde wel stevig genoeg bevestigd - zodat Toni er veilig overheen kon lopen? Daar moest hij zeker van zijn voordat hij zich over het koord waagde.

„Het zit goed vast," zei Bingo in zijn eigen taal. „Het zal wel houden."

Toni liet geen tijd voorbijgaan. Hij kroop door de boogvormige opening en ging staan op de nauwe vensterbank. Bingo scheen met een lantaarn op het koord voor hem. Toni probeerde het koord voorzichtig met zijn voet en liep toen met gemak eroverheen naar het raam aan de overkant. Hij klom naar binnen en zag toen het bed precies beneden de vensterbank. Philip greep hem vast met een wit gezicht.

„Mijn hemeltje, je had wel kunnen vallen!"

De meisjes waren nu de kamer binnengekomen met Gussy. „Wie is dat?" vroeg Lucy-Ann en keek verbaasd naar Toni die van het bed afsprong. „Wat is er gebeurd, Philip?"

„Ik heb nu geen tijd om te praten," zei Philip, die zelf niet goed begreep wat er aan de hand was. „Wij worden bevrijd, dat is alles."

Tony trok nu aan een touw dat hij meegebracht had. Het kostte hem veel inspanning - en toen verscheen een kleine trapezeschommel, die keurig aan de kabel hing. Met een klik kwam hij tegen de stenen muur terecht. Toni draaide zich naar Philip. „Jij gaat hier zitten," zei hij wijzend naar de schommel beneden het touw. „Probeer stil te zitten, dan breng ik je naar Jack aan de overkant."

Philip was verbaasd. Hij keek naar de trapezeschommel, die hing aan een katrolwiel. Dus dat was het idee!

„Opschieten!" zei Toni ongeduldig. „Jij eerst?"

„Ja," zei Philip, die eraan dacht dat, als hij eerst ging, de anderen niet bang meer zouden zijn. Hij wendde zich tot Gussy en de verbaasde meisjes.

„Ik ga eerst, dan kunnen jullie kijken hoe het moet," zei hij. „Dan ga jij Lucy-Ann, dan jij Gussy - en jij het laatst Dinah."

Hij ging op het bed staan en trok zich op aan de stenen vensterbank. Hij voelde Toni's sterke handen onder zijn oksels. Hij was echt niet moeilijk op de schommel te gaan zitten.

„Ik kom!" zei Toni tegen de nieuwsgierige toeschouwers aan de overkant en nog eens rende hij over het koord en bracht de trapezeschommel naar de alarm toren terug. Philip kwam er aan voordat hij het wist. Hij werd eruit getrokken en in de toren gesleept. Jack schudde hard zijn hand. Hij kon plotseling geen woord uitbrengen. Philip kon dat ook niet.

Toni ging weer terug, de schommel achter hem aan trekkend. Lucy-Ann was bijna verstijfd van angst, maar ze was dapper en speelde het klaar in de schommel te gaan zitten met behulp van Toni. Weg zweefde ze, hoog boven de grond.

Weer ging Toni terug met de schommel, en Gussy moest er nu op. Hij was zo bang dat Toni bang was dat hij eraf zou vallen. Maar Gussy hield zich stevig vast, zijn tanden op elkaar - en barstte bijna in tranen van opluchting uit, toen hij veilig in de alarmtoren stond.

Dinah veroorzaakte geen last. Ze was helemaal niet bang.

Iedereen voelde zich blij. Lucy-Ann gaf Jack een dikke zoen. Er was zo weinig ruimte op het platform hoog in de toren dat arme Toni er nauwelijks een plaatsje voor hem kon vinden!

„Hoe kunnen we nu dat touw terugkrijgen?" vroeg Pedro

„We laten het zitten," zei Toni. „We kunnen dat niet loskrijgen. Ik heb wel een ander."

„Laten we naar beneden gaan," zei Jack. „Ik ga eerst . "

Spoedig stonden ze allen beneden in de toren. „Stil nu," fluisterde Jack en ze slopen voorzichtig de heuvel af in de richting van het circus.

Lucy-Ann liep vlak naast Jack en hij sloeg zijn arm om haar heen. Hij was erg blij dat zijn zuster in veiligheid was. Gussy strompelde naar beneden, bang en verbaasd. Hij scheen nog niet helemaal te begrijpen wat er aan de hand was.

„De meisjes kunnen onze woonwagen nemen," zei Pedro tegen Jack. „Jij en ik en Gussy kunnen eronder slapen."

Maar voordat ze de woonwagen bereikten, hoorden ze plotseling een enorm lawaai.

„Het is de klok - hij luidt!" zei Jack. „De klok in de alarmtoren en de klok in de kerk - en nog een klok ergens anders. Wat gebeurt er? Missen ze Gussy al?"

Het circusvolk werd wakker en kwam uit hun woonwagens.

Toen hoorden ze geschreeuw in de richting van het dorp. „Verderop wordt de klok ook

geluid," zei Jack. „Men wil het volk waarschuwen. Wat zou het zijn? Ze kunnen nu nog niets over Gussy's ontsnapping weten - bovendien niemand behalve graaf Paritolen en zijn zuster wist dat Gussy gevangen zat."

Nee, de klokken luidden niet voor Gussy. Er was ander nieuws.

„De koning! De koning is weg! Hij is verdwenen ! Hij is nergens te vinden! De koning is weg!"

Het volk schreeuwde het nieuws uit. Wat was er met de koning gebeurd? Was hij vermoord? Alle klokken in het land verspreidden het nieuws. Vijanden hadden hun koning meegenomen. Wie? Waarom? Kling, kling, kling, klingeling!

„Zo!" zei Jack, toen hij het nieuws vernam. „We hebben Gussy precies op tijd gehaald! Precies! Een half uur later zou te laat geweest zijn."

„Ja," zei Philip. „En ik zou het gezicht van graaf Paritolen wel eens willen zien, als hij naar de torenkamer snelt om Gussy te halen - en Gussy is er niet meer. De koning weg - niemand om op zijn plaats te zetten!"

Gussy barstte in snikken uit. „Wat is er gebeurd met mijn oom?" jammerde hij. „Waar is hij? Ik wil geen koning worden."

Hoofdstuk 23

PAS OP DE BEREN!

Jack liep vlug met Gussy en de meisjes naar Pedro's woonwagen. Het was niet erg gunstig Gussy nu in het kamp te brengen. Stel je voor, dat iemand hem herkende! Hij moest direct vermomd worden.

Pedro wist, beter nog dan Jack, in welke moeilijkheden het circusvolk zou geraken, als ontdekt werd dat zij de prins verborgden. Ze zouden allen in de gevangenis gestopt worden. Pedro maakte zich erg ongerust.

„Jack! Ik moet het ma vertellen," zei hij wanhopig. „Ik moet wel, zij kan Gussy beter verbergen dan wie ook. Laat me het haar vertellen. Ze zal ons helpen."

Jack kon alleen maar ja zeggen. Hij zag Pedro naar zijn moeder gaan. Ze verdwenen in ma's woonwagen en sloten de deur. Jack keek naar Philip, die enthousiast was dat hij in een circus terechtgekomen was.

De meisjes en Gussy waren nu veilig en wel in Pedro's eigen woonwagen. Kiki was met hen meegegaan.

Pedro kwam weer te voorschijn en ging direct naar Jack toe. „Het is in orde!" zei hij. „Ma is niet bang de prins te verbergen - ze vindt het zelfs interessant. Ze zal hem wat meisjeskleren aantrekken, een strik in dat lange haar doen en hem dicht bij haar houden. Ze zegt dat ze iedereen zal vertellen dat hij haar kleindochter is, die enkele dagen bij haar logeert."

Plotseling hoorden ze aan het andere eind van het kamp schreeuwen.

„De beren! De beren! Ze zijn uitgebroken!"

Toni kwam naar Jack toehollen. „Waar is die vriend van je. Kijk of hij kan helpen. Fank kan zelfs zijn bed niet meer uit!"

Philip wist niets van de beren en Jack vertelde hem haastig de bijzonderheden, terwijl ze naar het andere eind van het veld renden. „Ik hoop dat je iets kunt doen, Philip. Toni hielp me jullie te bevrijden in de hoop dat jij zou kunnen helpen. Het zou een groot verlies voor het circus zijn als de beren moeten worden doodgeschoten."

Een beer was nog in de kooi, bang naar buiten te gaan. Hij maakte een afschuwelijk lawaai. Niemand durfde hem te naderen. Madame Fifi rende naar Jack.

„Gaan jullie niet naar die beer toe, jongens. Hij is gevaarlijk. En kijk uit voor de andere."

„Kan niemand die gebroken tralies dichtmaken, anders breekt deze dadelijk ook nog uit," zei Philip. „Niemand durft dat," zei Toni. Maar madame Fifi kwam met een brandende fakkel aanhollen. Ze stak hem in de grond, vlak voor de kooi. De beer week terug bij het felle licht en kroop weg in een hoekje. Hij was bang van het licht.

„Daar blijft hij voorlopig wel zitten," zei Philip verheugd. „Zolang dat licht brandt komt hij niet uit zijn hoekje. En waar zijn de andere beren?"

„Daarginds om de woonwagen van de Baas heen," zei Jack, wijzend op de twee donkere schaduwen. „Ik denk dat de baas binnen op zijn benen staat te rillen van angst."

„Waar kan ik wat vlees krijgen?“ zei Philip hijgend terwijl ze naar de beren renden. „Of het is nog beter als ik honing heb of stroop.“

„Stroop! Ja, ma heeft een hele pot vol," zei Jack. „Ik zal die gaan halen.“

Hij snelde naar ma's woonwagen, stormde naar binnen en vroeg om de strooppot. Gussy stond met een zijden hemd en onderbroek aan heftig te protesteren! Ma was hem kennelijk aan het bewerken! Ze leek helemaal niet verrast dat Jack binnenstormde en om de stroop vroeg.

„Op de plank," zei ze en ging verder Gussy's haar te borstelen.

Jack vond de grote stenen pot en holde ermee terug naar Philip. Philip was nu de beren genaderd, die hem achterdochtig opnamen.

„Ze hebben al een man gewond," zei Jack zachtjes. „Kijk uit, Philip!“

„Dat komt wel in orde," zei Philip. „Blijf op een afstand, Jack." Hij nam de pot met stroop en smeerde zijn handen tot de polsen in met de dikke, zoete stroop.

Dan liep hij naar de beren en goot onder het lopen een beetje stroop uit op het gras. De beren gromden waarschuwend. Hij ging zitten met de strooppot en wachtte.

Drommen mensen stonden te kijken. Wie was die jongen? Waarom bemoeide hij zich met die twee gevaarlijke beren? Ze keken in bange nieuwsgierigheid toe, gereed om op elk ogenblik weg te rennen.

Jack stond op de achtergrond - maar dichtbij genoeg om, indien het nodig was, Philip te

hulp te snellen! Hij dacht niet dat het nodig zou zijn; hij vertrouwde er rotsvast op dat Philip de dieren wel aankon.

Spoedig roken de beren de stroop die Philip hier en daar op het gras had uitgestrooid. Ze hielden van de zoete stroop. Soms gaf Fank het hun als traktatie - en ze vonden niets fijner dan een lege strooppot helemaal uit te mogen likken.

Ze snuffelden en gingen naar de plekje waar de stroop lag. Een beer vond de stroop en likte die begerig op, de andere beer gromde en probeerde hem opzij te duwen maar vond spoedig een ander plekje waar stroop lag!

De beren begonnen opgewonden te grommen. Ze hadden twee dagen lang voedsel geweigerd en waren nu uitgehongerd. Ze snuffelden begerig naar meer stroop.

De toeschouwers hielden de adem in toen ze zagen dat de twee beren steeds dichterbij de jongen op de grond kwamen. Was hij in gevaar?

„Wie is hij? Hij moet gewaarschuwd worden!" riepen ze.

Maar Bingo en Toni duwden hen naar achteren.

„Wees kalm, hij is Jacks vriend, een wonder met dieren! Geef hem een kans! Als de beren hem willen aanvallen, kan hij altijd nog weioepen!"

De eerste beer was nu vlakbij Philip, met zijn kop vlak op de grond, snuffelend naar nog meer stroop. Philip deed zijn hand in de strooppot en begon toen zijn stroophand langzaam heen en weer te bewegen zodat de beren het zouden ruiken.

De beer hief zijn kop op en zag Philip. Hij deinsde even terug en begon te grommen. Wie zat daar op de grond? Zijn ogen glommen boosaardig. Een zucht van angst ging door de menigte.

Toen begon Philip te spreken. Hij sprak met wat Jack noemde zijn „speciale stem" - de stem die hij altijd bewaarde voor de dieren. Het was een lage, eentonig stem, een zachte, vriendelijke stem, maar in ieder geval was het een stem waarnaar geluisterd werd. „Een soort hypnotiserende stem," dacht Jack.

De beer luisterde. Hij gromde weer en week terug. Maar Philips stem ging verder. Wat zei hij? Jack kon het niet horen. Hoe kon hij zo met dieren praten? Het toekijkende circusvolk wist dat de meeste dierentemmers een speciale klank in hun stem legden als ze met dieren praatten.

De tweede beer kwam een beetje dichterbij. Hij rook niet alleen aan de stroop maar ook aan Philip. Philip ging door met praten en nu was zijn stem zo zacht en overtuigend dat zelfs de toeschouwers de bekoring ervan voelden. De beer likte Philips hand die bedekt was met stroop. Philip bewoog niet. De beer ging, helemaal niet bang meer, verder met likken.

De andere beer kwam er ook bij, en begon snel aan Philips andere hand te likken. Een paar tellen later gromden de beren van verrukking bij zoveel stroop. Deze jongen was een vriend! Ze wisten niet wie hij was maar ze wisten zeker dat hij een vriend was.

Philip bleef steeds vriendelijk tegen hen praten. Hij tilde nu een hand langzaam op, stopte hem in de strooppot naast hem en trok hem er weer uit.

Een van de beren ging naast hem liggen om op zijn gemak te kunnen likken. Philip liet de andere beer uit de pot likken en begon met zijn vrije hand de beer die naast hem lag, te strelen. Deze gromde van genoeg.

Nu waren de beren tevreden en rustig. Ze hadden iemand gevonden die ze mochten en vertrouwden. Philip wist dat hij ze in bedwang had. Hij stond kalm op, pakte de strooppot op en begon met zijn andere hand op de nek van de beer, in de richting te lopen van de kooi. De beren volgden, hun lippen aflickend.

Philip leidde ze rechtstreeks naar de kooi, deed de deur open en liet de beren erin gaan. Hij zette de strooppot erin, deed de deur dicht en ging vlug naar buiten.

En nu begonnen de mensen te juichen! „Hij is een wonder! Wie is hij? Vertel Fank dat de beren in veiligheid zijn. Wie IS die jongen?"

Hoofdstuk 24

DE VOLGENDE MORGEN

Philip riep Jack. „Jack - kijk eens of je wat vlees kan krijgen!"

„Ik zal wel gaan," zei Tony en snelde weg. Hij kwam terug met een mand vol stukken paardevlees. Philip opende de deur van de kooi en wierp het vlees naar binnen.

Nu waren ze bereid om te eten. Ze vielen op het vlees aan en begonnen het te verslinden.

„Laat ze maar zoveel eten als ze willen," zei Philip. „Daarna zullen ze wel gaan slapen. Als ze slapen kan iemand de kapotte tralies repareren. Laat die fakkel daar maar staan branden, dan blijven ze in hun kooi."

De mensen gingen om Philip heen staan. „Hij is een vriend van Jack," zeiden ze tegen elkaar. „Hij heeft hem hier naar toe gehaald, omdat hij met beren kan omgaan. Hij zal wel van een ander circus komen. Kijk eens - de Baas wil hem spreken."

De Baas had alles voor zijn raam gadegeslagen. Hij was diep onder de indruk en uiterst dankbaar. Pedro zei tegen Philip, dat hij bij de Baas moest komen en hij en Jack en Philip gingen naar de grote woonwagen van de Baas.

De Baas prees en bedankte Philip in verschillende talen. Pedro vertaalde met een grijns. „Hij vraagt wat hij voor jou kan doen? Hij zegt dat jij de beren gered hebt van de dood. Hij zegt dat je alles mag vragen wat je wilt en als hij het je kan geven, krijg je het!"

Jack antwoordde snel. „Er is maar één ding dat wij willen. Kunnen we allemaal bij het

circus blijven? Philip zal voor de beren zorgen zolang Fank ziek is - maar hij heeft meisjes bij zich, onze zusjes - kunnen die ook blijven?"

Pedro vertaalde. De Baas dacht dat deze „zusjes" ook van het circus kwamen. Hij knikte met zijn hoofd. „Ja -laat ze maar blijven. Maar morgen gaan we het kamp opbreken - het is gevaarlijk nog langer in Borken te blijven. Graaf Paritolen bezit dit land en daar het mogelijk is dat hij te maken heeft met de verdwijning van de koning, kunnen we maar het beste vertrekken voordat er moeilijkheden komen."

„Wat zegt hij?" vroeg Jack nieuwsgierig. Pedro vertaalde alles in het Engels en de twee jongens waren opgelucht. Goed! Ze zouden allen bij het circus blijven. Ze zouden met het circusvolk meegaan, dan waren ze gauw uit de gevarezone.

De jongens gingen de trap af van de woonwagen met Pedro. Ze gingen naar Pedro's woonwagen. Het was ongeveer twee uur in de morgen, maar geen van de drie jongens was moe. Ze waren nog te vervuld van de gebeurtenissen die nacht.

„Sluit de deur," zei Kiki ineens. „Veeg je voeten, Haal de koning!"

„Ik wou dat wij dat konden, Kiki," zei Jack lachend.

Dinah geeuwde. Ze voelden nu allemaal, dat ze erge slaap hadden. „Kom, we gaan slapen, morgen moeten we weer vroeg op," zei Pedro. „Welterusten meisjes. Wij gaan onder de wagen slapen op een paar oude dekens en Gussy zal wel op ma's slaapbank mogen slapen."

Gussy sliep echter niet. Hij luisterde naar de diepe ademhaling en het gesnurk van ma. Hij

was boos en beledigd, omdat ma zijn haar in twee staartjes had gedaan. Hij dacht aan zijn oom en huiverde. Was hij vermoord?

De morgen brak gauw aan voor de vijf vermoeide kinderen. Philip ging direct naar de kooi van de beren. De tralies waren gerepareerd en versterkt. De beren lagen half in slaap - maar zodra ze Philip zagen stapten ze naar de tralies en gromden vriendelijk. Een beer probeerde hem met zijn klauw aan te raken.

Fank was beter, maar mocht nog niet zijn bed uit. Philip ging hem opzoeken en de kleine man nam zijn hand en mompelde onverstaanbare woorden. Philip begreep wat hij zei. Hier was een dankbaar man. Fank hield van zijn beren en hij was bijna gek van angst de vorige avond toen hij hoorde dat ze ontsnapt waren.

„Ik zal ze verzorgen, totdat je weer beter bent," zei Philip.

Nu moesten ze aan kleren zien te komen. Ma ging naar Lucia, een oude gebogen vrouw die de kleren van het circusvolk bewaarde. Ze gaf ma een stapel kleren mee voor de kinderen, en schmink om hun huid bruin te maken.

De jongens zagen er nu uit als ruw opgevoede kinderen van het platteland. Lucy-Ann staarde verbaasd naar Jack en herkende hem nauwelijks.

Ma was het meest ingenomen met de verandering die Gussy had ondergaan. Hij zag er werkelijk schattig uit. Alle vijf, Pedro ook, brulden van het lachen toen ze arme Gussy van de trap van ma's woonwagen zagen komen, met een gezicht dat rood zag van schaamte en woede.

„Dit is mijn kleindochter Anna-Maria!" zei ma glimlachend. „Wees vriendelijk tegen haar, hoor!"

Gussy keek alsóf hij elk ogenblik in tranen kon uitbarsten. „Ja, ga maar huilen!" zei Philip, „dan lijkt je helemaal op een meisje, Anne-Maria!"

„O, wat ziet Gussy - ik bedoel Anna-Maria - er schattig uit!" zei Dinah. „Mieters!" zei Jack. „Eerlijk, hij ziet eruit als een plaatje. Hij mag blij zijn dat hij lang haar heeft - daardoor lijkt hij nog het meest op een meisje!"

„Ik knip het toch gauw af," zei arme Gussy woedend.

„Dat kan je niet. Je vertelde ons dat prinsen van dit land het haar altijd lang dragen," zei Dinah.

„Dan word ik geen prins," zei Gussy. Hij zag er plotseling erg eenzaam uit en keek smekend naar Lucy-Ann, voelend dat zij het vriendelijkst was.

„Doe me dit niet aan," smeekte hij. „Ik haat dit. Ik mij schaam."

„Goed hoor, Gussy - eh Anna-Maria - we zullen je niet meer plagen," zei Jack. „Kop op hoor - je zult nog lang geen prins zijn." „Als mijn oom tenminste nog leeft," zei Gussy. „Als hij dood is - moet ik koning zijn!"

„God behoede de koning!" zei Kiki plechtig. „Haal de dokter en behoed de koning!"

Hoofdstuk 25

HET KAMP WORDT DOORZOCHT

Spoedig reed er een lange optocht van woonwagens over de kronkelende weg. De twee meisjes en Gussy waren in Pedro's kleine wagen.

„Waar gaan we heen?" vroeg Dinah aan Pedro door het open raampje van de woonwagen. Pedro haalde zijn schouders op. Hij had er geen idee van.

„We moeten uit Borken weg en ergens anders een plaats zien te vinden. We zullen waarschijnlijk over de landweggetjes gaan en van de hoofdwegen weg blijven, want als er moeilijkheden komen, zullen de soldaten de hoofdwegen gebruiken."

Dinah ging terug in de woonwagen.

„Ik denk dat de politie in Engeland wel overal naar ons zal zoeken!" zei Lucy-Ann.

„Enfin, hier zitten we voorlopig ook veilig."

Om een uur of één werd er gestopt om te eten. Het leek zomer, hoewel het pas april was. De zon was erg heet, en overal waren massa's prachtige bloemen uitgekomen.

Philips muisje kwam ook te voorschijn om te eten. Het was een beetje bang van het luidruchtige gepraat van het circusvolk en kwam alleen te voorschijn als het een beetje rustig was. Het ging op de palm van Philips hand zitten en knabbelde van de noot.

„Ik zou niet weten hoe het zonder jou was afgelopen, Snoozy, toen we in die torenkamer zaten opgesloten," zei Philip zacht. „Jij hebt ons daar vermaakt met je spelletjes en dolle

streken. En jij vertelde Jack waar wij zaten, want jij kroop onder de deur door naar hem toe."

Spoedig vervolgden ze hun weg. Philip bestuurde de wagen van de beren, die daar erg blij mee waren.

De optocht ging verder, kwam bij een hoofdweg, ging die op, met de bedoeling zo gauw mogelijk na twee kilometer weer een landweggetje in te slaan. Maar halverwege gebeurde er iets.

Drie grote militaire wagens passeerden de circuswagens en stopten bij de eerste wagen. Een soldaat sprong eruit.

„Halt!" zei hij en de hele optocht moest stoppen. Het circusvolk keek bezorgd. Wat betekende dit? Nu al soldaten? En waarom werden ze aangehouden? Ze hadden niet verkeerd gedaan!

Ze sprongen van hun wagens af, en gingen bij elkaar staan in groepjes. Jack ging naar ma toe. „Het is zover," zei hij. „Ik denk dat de woonwagens onderzocht worden. Geef Gussy iets te doen en kijk tegen hem. Gussy, jij weet dat je een meisje bent, hè? Dus praat niet als de mannen langs komen. Kijk zo verlegen als je kan."

Pedro wist ook wat er ging gebeuren. Hij riep tegen de twee meisjes: „Kom eruit en ga bij het circusvolk staan. Ik kom ook."

Philip echter ging niet van zijn plaats af. Hij vond dat hij zo goed zat. Hij zou zich voordoen als een berentemmer!

De kapitein ging naar de Baas toe. Pedro hoorde ze met scherpe stemmen tegen elkaar praten.

„We gaan jullie woonwagens doorzoeken. We verdenken jullie ervan dat jullie hier iemand verborgen houden. Ik waarschuw je hem nu gelijk aan ons uit te leveren, want als we hem vinden zullen jullie zwaar gestraft worden."

De Baas keek verbaasd. Hij zat in zijn grote stoel. „Ik begrijp niet waar je het over hebt!" zei hij. „Doorzoek mijn woonwagens, man! Ga gerust je gang!"

De Baas dacht dat de soldaten op jacht waren naar een deserteur, een jonge man misschien. Hij wist niet dat ze achter de kleine prins Aloysius aanzaten!

De kapitein gaf een bevel. Zijn soldaten begonnen de woonwagens zorgvuldig te onderzoeken.

Toen ze Philip zagen, bleven ze even stilstaan. Ze wisten dat ze behalve naar Gussy ook nog naar drie andere kinderen moesten uitkijken. Ze stonden nu voor de kooi van de beren. Hun luide stemmen maakten de beren kwaad en grommend stonden ze achter de tralies.

Toni kwam erbij staan en zei hun dat ze niet zo dicht bij de beren moesten staan.

„Gisteren hadden we zo'n last met ze," zei hij, „en deze jongen, die de trainer helpt, kan ze alleen maar in bedwang houden. Blijf uit de buurt, anders trekken ze de tralies kapot."

Philip begreep niet wat Toni zei, maar vermoedde het. Hij besloot dat het het beste zou

zijn te vermijden dat hij ondervraagd werd. Hij ging de kooi van de beren binnen om ze tot kalmte te brengen, de beren begonnen hem van vreugde af te likken.

De soldaten keken vanaf een veilige afstand toe. De kapitein was tevreden. Deze jongen moest wel bij het circus horen. Ze gingen naar de volgende wagon. Ze keken nauwelijks naar Dinah of Lucy-Ann, die met Pedro's armen om hen heen naar de twee chimpansees stonden te kijken.

De kapitein keek echter wel achterdochtig naar Pedro. Zou hij niet een van de jongens kunnen zijn? Hij wenkte naar hem. Pedro liep naar hen toe, nog steeds met de twee meisjes, glimlachend en op zijn gemak.

De kapitein snauwde iets tegen hem in het Tauri-Hessisch. Pedro antwoordde gewiekt en wees op zijn moeders woonwagen. Hij zei dat hij met zijn moeder reisde en zijn kleine nichtje, Anna-Maria.

„En deze twee meisjes?" vroeg de kapitein met scherpe stem.

„Die horen ook bij het circus," zei Pedro. „Ze horen bij de jongen die de beren verzorgt - die heb je toch gezien. Ze komen uit Jabberwocky en spreken haast geen Hessisch. Maar ze spreken Frans als je hen iets wilt vragen."

Dinah hoorde Pedro het woord Jabberwocky zeggen en begreep wat hij ermee bedoelde. Dinah begon onmiddellijk een brabbeltaal te spreken. Lucy knikte zo nu en dan alsof ze het met haar zuster eens was!

„In orde, in orde," zei de kapitein in zijn taal. „Ik begrijp er geen woord van. Wat zegt

ze?"

Pedro grijnsde. Hij vertelde de kapitein dat Dinah hem zo geweldig vond, veel groter dan de kapiteins in Jabberwocky. De kapitein voelde zich gevlaid. Hij liep verder, er nu van overtuigd dat de meisjes geen Engelsen waren. Hij moest toch eens opzoeken waar het land Jabberwocky lag. Hij had er nog nooit van gehoord. Dat circusvolk kwam van de vreemdste plaatsen!

En nu kwamen de soldaten bij ma's woonwagen. Jack zat op de bok, Kiki op zijn schouder. Hij had haar gewaarschuwd niet te praten, omdat hij bang was dat haar Engels hem zou verraden. „Maar je mag wel geluiden maken," zei hij tegen haar, en Kiki begreep het onmiddellijk.

Ze strekte zich uit toen de mannen dichtbij haar kwamen en kuchte luid. De soldaten keken haar verbaasd aan.

„Powke," zei Jack, „powke, arka powke." Hij wist dat dit betekende knappe papegaai.

Kiki hikte luid. De soldaten begonnen te lachen. Toen kakelde Kiki als een kip die eieren legt en dat vonden ze nog grappiger. Kiki sloofde zich erg uit. Ze deed een vliegtuig na en kakelde aan een stuk door. De soldaten schaterden van het lachen.

Een scherpe stem klonk achter hen. Het was de kapitein. Ze sprongen direct in de houding.

„Waarom verknoeien jullie je tijd? Je kan toch wel zien dat hij een circusjongen is. Doorzoek de wagen!"

Jack wist genoeg van de taal om te begrijpen wat de kapitein zei. Hij verdacht hem niet - en het was duidelijk dat niemand Philip of de meisjes verdacht. Nu bleef alleen Gussy nog over. Zou hij zich goed houden?

De soldaten gingen de wagen binnen. Ze zagen Gussy direct. „Wie is dat? Hoe heet zij? vroeg ze scherp.

Hoofdstuk 26

DE WINKELWAGEN

Gussy keek schuw naar hen op, en verborg dan zijn hoofd in ma's schoot, alsof hij erg overstuur was. Dat was natuurlijk ma's idee geweest!

„Kalm maar, kalm maar!" zei ma in Tauri-Hessiss, „ga eens zitten en geef eens antwoord aan de heren, kleine

Anna-Maria!" Ze wendde zich tot de soldaten.

„Jullie moeten het haar niet kwalijk nemen," zei ze. „Ze is een dom meisje en kan nog geen boeh zeggen. Ga eens zitten, liefje en toon deze vriendelijke heren eens wat je aan het maken bent."

Gussy ging rechtop zitten en liet een lap borduurwerk aan de soldaten zien, terwijl hij zijn hoofd erg verlegen naar omlaag hield. Jack, die door het raampje keek, was verbaasd over het toneelspel van Gussy. En dat borduurwerk! Wat was het handig van ma om dat aan Gussy te geven. Hij had gezien dat ma er elke avond aan had zitten werken.

„Ze is mijn lievelingskleinkind," ging ma zoetsappig verder. „Ze is zo lief en zo gehoorzaam. Zeg eens iets tegen de vriendelijke heren, Anna-Maria! Zeg eens gedag."

„Ik kan het niet," zei Gussy en verborg zijn gezicht weer in ma's schoot.

„Laat haar maar met rust," zei een soldaat. „Ik heb thuis ook zo'n verlegen dochter. Wat een prachtig haar heeft ze. Je moet wel trots op haar zijn, oudje."

„Ze is zo'n handig handwerkvrouwje," zei ma trots en streekte langs Gussy's hoofd. „Ga eens zitten, liefje - de heren zullen je niet opeten."

„We gaan," zei de eerste soldaat. „Hier, geef haar dit maar, dan kan ze er wat voor kopen. Ze doet me echt zo aan mijn eigen dochtertje thuis denken."

Hij gooide een geldstuk naar ma toe. Ze raapte het vlug op en stopte het direct in haar zak. Jack slaakte een zucht van verlichting toen hij de twee mannen zag weglopen. Hij stak zijn hoofd door het raam.

„Alles is in orde. Ze zijn weg. Gussy, je was beslist geweldig! Over acteren gesproken! Nou, jij bent een geboren acteur!"

Gussy tilde zijn hoofd op. Zijn ogen glommen en zijn gezicht zag rood. Hij lachte.

„Het was ma's idee me zo te gedragen," zei hij. „Ze zei dat ik mijn gezicht helemaal niet moest laten zien. Ik moest doen alsof ik verlegen was en mijn hoofd in haar schoot stoppen."

„Een geweldig goed idee," zei Jack, en keek grijnzend naar ma. „Eerlijk, Gussy, ik feliciteer je, ik wist niet dat je zo goed kon toneelspelen."

„Ik houd van toneelspelen," zei Gussy. „Maar niet in meisjeskleden. Toch was het een heel goed idee. Nu ben ik in veiligheid, nietwaar?"

„Ik denk van wel," zei Jack. Hij keek naar de weg. „De mannen gaan terug naar hun wagens. Ja — de eerste auto gaat al rijden."

Zodra de drie militaire wagens wegreden, verliet Philip de berenwagen en rende naar de anderen. Ze gingen bij elkaar staan bij ma's woonwagen en luisterden naar Jack die vertelde hoe geweldig goed Gussy had toneelgespeeld.

Gussy keek in de spiegel. „Ik vind mezelf niet leuk," zei hij. „Nu wil ik mijn eigen kleren weer aan."

„O nee - nog niet!" zei Jack vlug. „Je weet niet wie je misschien zou herkennen. Je moet nog zolang voor een meisje doorgaan."

Het circusvolk trok weer verder. Om zes uur stopten ze om te eten en toen gingen ze weer op weg.

Ze overnachtten die nacht in de heuvels. Ze sliepen allemaal diep die nacht.

De volgende morgen merkte de Baas dat ze een paar kilometers terug een verkeerde bocht hadden genomen. De woonwagens keerden dus om en grommend reden ze allemaal de weg terug. Ze kwamen weinig mensen tegen, want ze waren in een afgelegen streek.

„Ik moet een paar boodschappen hebben," bromde ma. „Ik zal het de Baas zeggen."

Maar ze ging niet naar de Baas want ze was bang van hem. Ze had blikjes fruit nodig en haarspelden.

„Kop op, ma, misschien komen we wel een winkelwagen tegen," zei Pedro.

„Wat is dat?" vroeg Jack.

„O - een wagen die allerlei spullen naar afgelegen dorpen brengt," zei Pedro. „Ik denk niet dat we er een zullen tegenkomen - maar ik moet toch iets zeggen om ma tot bedaren te brengen!"

De Baas gaf die avond orders vroeg een standplaats te kiezen. Spoedig stonden de wagens stil aan de kant van weg en begon het circusvolk de maaltijd te bereiden.

Net toen het donker was geworden, kwam een kleine wagen de helling op. Madame Fifi gaf een gil, toen ze het zag.

Iedereen keek op. „Ma! Je hebt geluk!" riep Pedro uit. „Er komt een winkelwagen!"

De kleine zwarte wagen kwam op het circuskamp af. Twee mannen zaten voorin in de gebruikelijke kleren van Tauri-Hessian, gebruinde kerels, een grote en een kleine.

„Houd jij je maar een beetje op de achtergrond, Gussy," zei Jack plotseling. „Je kunt nooit weten - het kunnen wel mannen zijn die gestuurd zijn om ons kamp nog eens te controleren."

„O hemeltje, zeg alsjeblieft niet dat ze weer alles gaan doorzoeken," zuchtte Lucy-Ann.

De kleine man sprong op de grond, trok een houten kant van de wagen naar beneden en maakte zo een soort toonbank. Binnenin de wagen waren allerlei soort goederen! Blikjes vlees, sardines en fruit. Blikjes zalm en melk. Knotten wol, knotten katoen, rollen zijden en lappen katoen. Veiligheidspelden en haarspelden. Kammen, zeep, snoep. Het was net een kleine supermarkt.

„Ze verkopen van alles!" zei Pedro. „Ma, zal ik de boodschappen even voor je gaan halen?"

„Nee, ik ga zelf wel!" zei ma, die wel hield van winkelen. „Blijf jij maar hier, Anna-Maria!"

„Mogen we mee?" vroeg Dinah. „Jack, jij hebt toch ook nog wat geld. Ik heb beslist zeep nodig. Die mannen zijn volgens mij geen spionnen."

„Nee, ik geloof het ook niet," zei Jack. „Ze zien er nogal eerlijk uit. Goed, we gaan wat kopen. Jij niet, hoor Gussy."

De kleine man verkocht al de goederen. De grote man hielp alleen maar. Hij zei niets. De andere was een echte prater. Hij kakelde aan een stuk door.

„En hebt u nog nieuws te vertellen?" vroeg hij aan ma en oude Lucia. „U komt toch uit de richting van Borken, niet waar? Heeft u nog wat van de koning gehoord? Hij is nog steeds niet gevonden, wéét u."

„Waar is prins Aloyisus?" vroeg oude Lucia. „Ze zeggen dat hij in Engeland op school zit. Als de koning dood is, zal de kleine prins wel teruggehaald worden, denk ik."

„Vandaag hebben soldaten ons kamp doorzocht," zei madame Fifi. „Wie ze zochten, weet ik niet. Misschien de koning wel!"

Iedereen lachte. Jack ging naar de winkelwagen om wat lekkers te kopen voor de meisjes. Kiki zat op zijn schouder.

„Goeiemorgen, goeieavond, goeiehemel!" zei Kiki tegen de ene verkoper. Hij lachte. Maar de andere man lachte niet. Hij draaide zich om en nam Kiki scherp op. Jack voelde zich niet op zijn gemak. Waarom keek die vreemde man zo?

Lucy-Ann wees op toffees. „Ik wil die," zei ze in het Engels. Jack zag dat de man achterin de wagen probeerde te horen wat Lucy-Ann zei.

„Laten we een blik ananas nemen, Kiki vindt dat zo lekker."

De man draaide zich plotseling om. Jack duwde Lucy-Ann vlug naar achteren in het donker. Deze kerel was een spion! Hij was er zeker van! Hij keek nog eens naar hem, maar kon hem niet goed onderscheiden. Hij had zwart krullend haar zoals alle mensen hier, een kleine donkere snor -dat was alles wat Jack kon zien.

„Wat is er aan de hand?" vroeg Lucy-Ann verbaasd, toen hij haar en Dinah en Philip meetrok van de wagen weg.

Hij vertelde hun vlug wat hij dacht. Ze holden terug naar ma's woonwagen om te kijken hoe het met Gussy stond. Tot hun opluchting was hij er nog. „Gussy, pak je borduurwerk. We hebben iemand gezien die ons verdacht lijkt. Hij hoorde Lucy-Ann en Kiki Engels spreken en had er tè veel belangstelling voor."

„We hopen maar dat hij gauw vertrekt," zei Philip.

Maar de winkelwagen ging niet weg! De twee mannen sloten de toonbank, borgen al hun bezittingen veilig op, en maakten toen een kampvuur, waarop ze een maaltijd gingen koken.

„Ze blijven hier vannacht," zei Philip. „Niet zo best, hè? En mevrouw Fifi vertelde me dat de kleine man vragen heeft gesteld over Kiki - of de jongen van wie zij is tot het kamp behoort - en waar zijn woonwagen staat!"

„Mijn hemel!" zei Jack. „Wat kunnen we doen. We kunnen onmogelijk weglopen. Ik heb er geen idee van waar we zijn. We kunnen alleen maar het beste hopen! We slapen gewoon weer onder de woonwagen van de meisjes en Gussy bij ma. Hij is immers degene om wie alles draait — wij zijn niet echt belangrijk behalve dat Gussy met ons ontsnapte en de graaf denkt natuurlijk dat Gussy bij ons is."

De meisjes kleedden zich uit en gingen hun bed in. Gussy was veilig bij ma. De drie jongens lagen op dekens onder de meisjes. Pedro sliep spoedig, maar Jack en Philip bleven wakker liggen en fluisterden met elkaar.

Plotseling stootte Jack Philip aan. „Ik hoor wat," fluisterde hij in zijn oor. „Iemand komt hier naar toe kruipen."

Jack tastte naar zijn lantaarn. Ja - iemand kroop op handen en voeten naar hun woonwagen toe. Jack scheen plotseling met zijn lantaarn.

Een verbaasd gezicht verscheen in het licht. Een man lag op handen en voeten naast hen op de grond. Het was de grote verkoper van de winkelwagen!

„Wat moet je hier?" zei Jack moedig. „Waarom kruip je hier zo rond! Ik zal het kamp wel wakker maken en iedereen achter je aansturen!"

Hoofdstuk 27

EEN VERRASSING - EN EEN PLAN

„Stil!" zei de man met nadruk. „Ik..."

En voordat hij nog een woord kon uitbrengen, gebeurde er opeens iets heel vreemds. Kiki, die de man in de grootste verbazing had zitten opnemen, spreidde haar vleugels uit en vloog op de schouder van de man! Ze wreef met haar bek tegen zijn wang op een liefdevolle wijze en koerde als een duif.

„Kiki!" zei de man, en streekte haar nek.

„Silly-Billy," zei Kiki liefdevol. „Silly-Billy, zet de ketel op, haal de dokter!"

Jack was zo verrast dat hij geen woord kon uitbrengen. Waarom in hemelsnaam gedroeg Kiki zich zo - en hoe kende die man haar? Philip raadde het. Snel rolde hij zich onder de wagen uit.

„Bill! BILL! Dit moet een droom zijn! Bill, jij bent het, hè? Draag je een pruik?"

Met een grijns deed de grote man zijn zwarte pruik af! En toen leek hij opeens weer op zichzelf, ondanks zijn zwarte snor, die natuurlijk ook aangeplakt zat.

„Bill, o Bill! Ik kan het niet geloven!" zei Philip. Bill stak zijn grote hand uit en de twee schudden elkaar lang en plechtig de hand. Toen kwam Jack bij hen staan, zijn ogen vielen bijna uit zijn hoofd van verbazing. Dit kon niet waar zijn!

Maar het was wel waar. Het was Bill. Hij vroeg gauw hoe het met de meisjes ging. „Ik was zo opgelucht toen ik zag hoe goed ze eruit zagen," zei hij. „Hoewel ik hen nauwelijks herkende in die vreemde kledij. Maar ik herkende het heldere stemmetje van Lucy-Ann en Kiki natuurlijk ook. Ik kon mijn ogen niet geloven toen ik haar zag op jouw schouder, Jack. Waar zijn de meisjes. Hier in deze woonwagen?"

„Ja. We hoorden dat je informeerde waar onze woonwagen was! We vermoedden niet dat jij het was en hielden je voor een spion. Laten we de woonwagen in gaan en de meisjes wekken. Pedro maken we ook wakker, hij is een grote vriend van ons."

Spoedig zaten ze allemaal bij elkaar. Lucy-Ann klemde zich vast aan Bill. Tranen rolden over haar wangen.

„Ik kan er niets aan doen, Bill, ik huil niet echt, het zijn tranen van geluk!" zei de arme Lucy-Ann lachend door haar tranen heen.

Bill was dol op Lucy-Ann. „Je doet me denken aan Gussy," zei hij toen Philip een keukentafelkleed nam om *zijn* tranen te drogen.

„Hoe gaat het met moeder?" vroeg Philip. „Is ze erg ongerust?"

„Zeker!" zei Bill. „Zij en ik werden die nacht dat jullie gekidnapped werden, gevangen genomen en opgesloten. We moesten wachten totdat mevrouw Gump de volgende morgen naar de hut toekwam. Toen konden we haar waarschuwen. Toen was elk spoor van jullie natuurlijk al uitgewist. De politie heeft heel Engeland doorzocht. We durfden niet te zeggen dat Gussy ook verdwenen was, want we wilden niet dat de bevolking van Tauri-Hessian dat te weten kwam."

„We gingen hier naar toe in een vliegtuig," zei Philip. „Jack verborg zich in het vliegtuig en bevrijdde ons uit het Borken Kasteel."

„Ik kwam bij dit circus terecht met Kiki," legde Jack uit. „Pedro was mijn steun en toeverlaat. Toni en Bingo, de acrobaten, hielpen ons ontsnappen - poeh, dat was gevaarlijk!"

Hij vertelde Bill alles in geuren en kleuren. Bill luisterde met verbazing. De kinderen toch!

„Maar Bill - je hebt ons nog niet verteld wat jij hier doet," zei Jack. „Je komt als verkoper in een winkelwagen, gekleed als iemand uit dit land. Werkelijk, het is te gek om waar te zijn."

„Toch is het waar," zei Bill. „Zie je, toen onze regering vernam dat de koning van Tauri-Hessian gevangen was genomen - of gedood - was het van belang dat we Gussy zouden vinden. Daarom besloot men mij hierheen te sturen en een onderzoek in te stellen."

„Ik begrijp het al - het land bespioneren. Dacht je dat wij allemaal in Tauri-Hessian zouden zijn?"

„Ja - ik kwam tot de conclusie dat waar Gussy naar toe gebracht was, jullie ook zouden zijn - om als gijzelaars vastgehouden te worden, als onze eigen regering zich met Gussy zou gaan bemoeien," zei Bill. „En zodra wij het bericht hoorden dat de koning was verdwenen, wisten we zeker dat Gussy ergens in Borken zou zijn, graaf Paritolens eigen gebied, en waarschijnlijk zou de koning daar ook gevangen gehouden worden - dus vloog ik met nog een andere man direct over om te spioneren. Vandaar de winkelwagen! Nu vraag ik me af of jullie een idee hebben waar de koning verborgen kan zijn?"

„In Borken Kasteel," zei Jack onmiddellijk. „Daar ben ik zeker van! Ik zal je vertellen waarom."

Hij vertelde Bill hoe hij door het kasteel had gezworven en hoe hij de graaf en madame Tatiosa opgewonden met elkaar had horen praten. „Dat was de nacht voordat bekend werd, dat de koning verdwenen was," zei Jack. „Ik denk dat hun plannen vlot verliepen - waarschijnlijk hadden ze hem toen al ergens gevangen gezet. En de meest aangewezen plaats om hem te verstoppen is het kasteel van de graaf!"

Bill luisterde met belangstelling. „Ik geloof dat je gelijk hebt," zei hij. „Ik wou dat wij in het kasteel konden komen en iets ontdekten. Ronald, de kerel die bij me is, spreekt de taal als zijn moedertaal. Misschien kan hij er binnenkomen, als hij zegt dat hij iets komt repareren."

„Ik weet wat we zouden kunnen doen," zei Jack. „Ik weet een weg die het kasteel inleidt, Bill - de weg waardoor ik die nacht naar buiten kwam. Die leidt door geheime gangen naar de grote balzaal. Je kan in de balzaal komen van achter een groot schilderij. Ik weet alleen niet hoe je het schilderij om kan wentelen — dat is de enige moeilijkheid."

„We zullen dat wel ontdekken!" zei Bill. „Jack, wil jij met me meegaan - Ronald, mijn maat, gaat ook met mij mee - en ons de weg wijzen? Als we alleen maar konden ontdekken of de koning nog in leven is of niet — dan waren we al een eind op weg. Eén ding staat de plannen van de samenzweerders wel erg in de weg, nu Gussy verdwenen is! Geen koning voor het land- en geen prins om diens plaats in te nemen! Een erg moeilijke situatie voor hen!"

„Ik ga mee," zei Jack, zijn gezicht rood van opwinding.

„Ik ga ook mee," zei Philip.

„Nee, jij moet hier blijven en een oogje houden op de meisjes en op Gussy."

„Zullen we maar gelijk gaan?" vroeg Jack begerig. „Het is nu een erg donkere nacht."

„Hoe eerder hoe beter," zei Bill en stond op. „Wacht hier op me. Ik ga Ronnie halen."

Bill verdween. Een ogenblik was het stil. Kiki verbrak het zwijgen. „Ding dong bell, Billy is in de put," - zei ze. „Pussy heeft kou gevat. Een kouuuu!"

„Idioot!" zei Jack. „Mensenlief - wat een nacht."

„Alles zal nu wel gauw in orde komen," zei Lucy-Ann. „Dat is altijd zo als Bill erbij is."

„Zeg het maar niet te gauw," zei Dinah. „Ze zullen geen gemakkelijk karweitje hebben vannacht!"

Bill kwam terug met Ronnie, die nogal verbaasd keek dat hij zoveel mensen zag.

„Ziezo — zijn jullie klaar?" vroeg Bill. „Kom op dan."

Ze slopen uit de woonwagen en Jack volgde de twee mannen. Hun winkelwagen stond vlakbij en Jack raadde wat ze van plan waren. Ze zouden terug rijden naar Borken. Daar zouden ze over een uur al zijn.

Ronnie stuurde. Kiki zat op Jacks schouder.

Ze kwamen in Borken aan. De stad was in duisternis gehuld. „Parkeer de wagen op het

veld waar het circus heeft gestaan," zei Jack en wees hen de weg ernaar toe. „Het kasteel ligt bovenop die steile helling."

Ze parkeerden hun wagen achter hoog struikgewas. „Daar is de alarmtoren," zei Jack, toen ze dichterbij kwamen. „Laten we voorzichtig zijn, misschien staan er wel mannen op wacht. De graaf moet nu wel weten dat wij door middel van de alarmtoren ontsnapt zijn, want we moesten Toni's kabeltouw achterlaten, dat we van de ene toren naar de andere hadden gespannen."

Er was echter niemand te zien. Maar plotseling zag Jack lichten in de vensters van het kasteel hoog boven hen. Er waren wel een stuk of zes ramen verlicht - er was daar vast iets aan de hand!

„Daar moeten we zien te komen," zei Bill, naar de lichten starend. „Er is daar een of andere vergadering aan de gang."

„In een van de muren van de vergaderzaal zit een spleet," zei Jack plotseling opgewonden. „Ik heb erdoor gekeken en zag toen een ronde tafel, stoelen, blocnotes en potloden. Als we daar konden komen, zouden we misschien wel iets interessants te zien en te horen krijgen."

„Oké," zei Bill. „Vooruit, laten we gaan. De alarmtoren in! Waar is dat luik waar je het over had?"

Ze waren spoedig in de alarmtoren. Jack zocht naar het luik. Hij vond het en Bill duwde het open. Ze klommen naar beneden in de kleine kelder. Bill trok het luik achter zich dicht.

„Ga jij voorop, Jack," zei hij en deed een lantaarn aan, die helder bijscheen. Jack zag nu dat de twee mannen ook revolvers droegen. Het moest wel om een ernstige zaak gaan.

„Deze kant op," zei Jack en stapte over de rommel heen in het onderaardse gewelf. „Laten we heel stil zijn. Kom op - nu hierheen!"

Hoofdstuk 28

WEER IN HET BORKEN KASTEEL!

Jack klauterde door het ronde gat aan het andere eind van de kleine kelder. Nu was hij in de heel nauwe, lage gang die hij zich zo goed herinnerde, omdat hij daar met gebukt hoofd door moest lopen. Hij leidde Bill en Ronnie de steil naar boven, gaande gang op, nu fel verlicht door Bills lantaarn.

Op het topje van de helling bleef hij staan. „Nu zijn we heel dicht bij het geheime hol. Hier moet ergens de spleet zijn waar je doorheen kunt kijken," fluisterde hij.

Ze liepen verder. Even later zag Jack een kleine lichtstraal - die moest door de spleet komen! Hij fluisterde tegen Bill. Bill zag de lichtstraal en knikte. Er was geen ruimte om Jack te passeren. De jongen liep dus voorbij de spleet, zodat Bill erbij kon. Kiki had een tikje op haar bek gekregen, zodat ze wist dat ze stil moest zijn. Bill gluurde door de spleet. Hij zag dezelfde kamer die Jack had gezien - een kamer met een ronde tafel, stoelen eromheen, en schrijfgerei.

Maar nu brandden er lampen in de kamer, en iedere stoel om de tafel was bezet. Aan het hoofd zat graaf Paritolen. Naast hem zijn zuster madame Tatiosa. Aan zijn andere kant zat een ander, die Bill van foto's kende - de eerste minister, echtgenoot van madame Tatiosa. Hij keek ernstig en alsof hij niet erg op zijn gemak was. Mannen in militaire uniformen zaten ook om de tafel heen.

Aan de andere kant van de tafel stond een lange man, die veel leek op Gussy - zijn oom, de koning! Bill slaakte een zucht van verlichting. Dat was een pak van zijn hart. Als ze

hem hier weg konden krijgen, zou alles weer snel in orde zijn, en zou er geen burgeroorlog uitbreken.

Bill spitste zijn oren om te kunnen horen wat er gezegd werd. Hij verstond niet alles, maar hij hoorde genoeg om te weten wat er gebeurd was.

De koning werd gedwongen afstand te doen, in rust te gaan leven, en Gussy - prins Aloysius — in zijn plaats te laten regeren.

„Als u dit document niet tekent, dan ziet het er slecht voor u uit," zei graaf Paritolen tenslotte. „Er zal, vrees ik, nooit meer iets van u gehoord worden."

Bill verstond dit met grote moeite, want hij sprak niet zo goed Tauri-Hessisch. Hij had maar weinig tijd gehad de taal een beetje onder de knie te krijgen. Maar hij begreep precies wat de graaf zei.

De eerste minister protesteerde even, maar de graaf luisterde niet. Madame Tatiosa stak een korte, boze speech af en ging weer zitten. De koning boog zijn hoofd en begon toen te spreken, zo zachtjes dat Bill er geen woord van verstond.

„Heel goed," zei de graaf. „U mag vannacht uw besluit nemen - maar niet later. We zullen deze vergadering schorsen."

Hij stond op net als de anderen. De graaf ging met zijn zuster en de eerste minister de kamer uit. De koning volgde, midden tussen vier mannen in. Hij zag er bedroefd en bezorgd uit.

De lichten in de vergaderzaal gingen uit en alles was stil. Bill draaide zich naar Ronnie en herhaalde vlug wat hij gezien had en wat hij dacht dat er gebeurd was.

In zoverre ik het begrijp, mag de koning vannacht nog over alles nadenken. Als hij nee zegt, de troon niet wil opgeven, betekent dat het einde voor hem. Ik denk dat hij nee zal zeggen."

Het was even stil. Bill sprak in zichzelf. Zou hij teruggaan naar de hoofdstad van Tauri-Hessian, vertellen wat hij gezien had en met mannen terugkomen om de koning te bevrijden?

Nee - daar zou geen tijd voor zijn - de hoofdstad was te ver weg. Er stond hem maar één ding te doen - en dat was te proberen of hijzelf de koning kon weg krijgen.

Hij vertelde Jack wat hij van plan was. De jongen knikte. „Ja, maar we moeten te weten zien te komen waar hij vannacht wordt opgesloten. Ze zullen hem wel niet naar de torenkamer brengen, want daar is Gussy ook uit ontsnapt. Laten we naar de balzaal gaan, waar dat beweegbare schilderij hangt - misschien kunnen we het wegschuiven en zo in de kamer komen."

Hij liep weer voorop - over trappen die erg steil naar boven gingen. Toen kwamen ze in een heel nauwe donkere gang die uitkwam in de muur van een kamer, maar die een beetje lager lag dan de vloer. Toen bleef Jack stilstaan voor een klein trappetje.

„Deze trap voert naar het schilderij," fluisterde hij. „Je moet proberen te ontdekken hoe je dat kan wegschuiven, BUI."

Bill en Ronnie begonnen de plaats helemaal te betasten. Bill vond ineens een knop. Ja, dit moest het zijn!

Hij luisterde. Er kwam geen geluid vanuit de kamer. Wel - ze moesten het risico nu maar nemen. Hij trok aan de knop. Er gebeurde niets. Hij draaide eraan. Nog gebeurde er niets. Toen duwde hij erop — en de knop zakte onder zijn hand weg.

Er volgde een licht schrapend geluid, en het kwam Bill voor alsof een deel van de muur verdween. Maar het was alleen het schilderij maar, dat bewoog en een opening achterliet - de geheime ingang naar de balzaal!

Er was heel weinig licht in de grote zaal - het was alleen de vage gloed van een lamp die naar beneden scheen. Bill tuurde de kamer in. ,

„Er is hier niemand," fluisterde hij tegen de anderen. „We gaan nu de kamer in."

Hij klom uit het hol en sprong zachtjes op de vloer. De anderen volgden. Hun rubberschoenen maakten geen geluid.

„We kunnen beter eerst gaan kijken of de koning in de torenkamer zit," fluisterde Jack. „Ik ga wel. Ik weet de weg. Blijven jullie hier staan achter de gordijnen."

Hij haastte zich naar de kamer aan de voorkant en zag de wenteltrap. Hij stond stil en luisterde. Er was hier geen geluid. Hij rende vlug de trappen op en kwam bij het kleine overloopje. Hij scheen met zijn lantaarn op de deur van de kamer waarin Philip en de anderen gevangen hadden gezeten.

Hij stond wijd open! De kamer was donker, dus was het duidelijk dat de koning hier niet zat opgesloten! Jack ging weer naar beneden.

Hij liep op zijn tenen naar de gordijnen, waarachter Bill en Ronnie zich verborgen. „Nee,” fluisterde hij, „de deur staat wijd open. Daar is hij niet.”

„Luister!” zei Bill plotseling. „Ik hoor iets!”

Ze luisterden. Het was het geklos van marcherende voeten. Ze kwamen steeds dichterbij. Het klonk als twee of drie mensen. Bill gluurde om het gordijn heen toen het geluid langs hen heen was gegaan.

„Twee soldaten,” fluisterde hij. „Ze zullen wel twee anderen gaan aflossen - en wie anders dan de koning zouden ze bewaken? We zullen wachten tot twee anderen hier langs zijn teruggekomen, dan weten we dat de twee eersten ergens op wacht zijn gaan staan - en gaan we hun richting uit.”

„Luister,” zei Ronnie. Ze hoorden de voetstappen weer naderbij komen en twee andere schildwachten liepen vlug in de tegenovergestelde richting en verdwenen. Het drielal wachtte tot het niets meer hoorde.

„Nu!” zei Bill. „En zet je oren en ogen wijd open!”

Ze liepen de donkere gang in waar de twee eerste schildwachten ingegaan waren. Ze liepen tot het eind - via een scherpe bocht en langs een paar trappen naar beneden - kwamen toen door een nog nauwere gang en gingen weer een hoek om. Maar hier stopten ze. Ze hoorden weer voetstappen naderbij komen!

Vlakbij was een deur. Bill duwde de deur open en snel stapte het drietal over de drempel. Ze waren nu in een soort bergkamer. Bill deed zijn lantaarn aan want het was pikdonker in het vertrek. De schildwachten liepen langs, klos-klos, ze draaiden zich om en kwamen weer terug.

Bill luisterde naar hun voetstappen. Ze klonken ver de gang in, voordat ze omkeerden om terug te gaan. „Ik zou denken dat de koning ergens halverwege moet zitten. We wachten totdat ze ons weer voorbij zijn de andere kant op en glippen dan weg," zei hij. „Als we ze horen terugkomen, kunnen we ons altijd wel ergens verstoppen."

De schildwachten kwamen weer langs het drietal in het kleine bergkamertje en liepen door. Bill, Ronnie en Jack glipten snel het kamertje uit en renden zo zacht mogelijk de gang in. Ze sloegen een hoek om en kwamen bij een doodlopende muur. Hierin zat een deur, stevig vergrendeld - en op slot.

„Ssst!" zei Ronnie plotseling en duwde hen in een donkere hoek. Bill en Jack vroegen zich af waar hij bang van was geworden - en toen zagen ze het!

Er ging een deur open tegenover hen - een deur die ze niet gezien hadden, omdat hij verborgen zat in de muur. Iemand kwam erdoor met een lamp in de hand. Het was graaf Paritolen. Was hij gekomen om de koning te doden? Of om hem nogmaals over te halen zijn troon op te geven?

Bill zag nog iets. Hij zag wat de graaf in zijn hand had -een grote sleutel! Natuurlijk de sleutel van de kamer van de koning!

De graaf hoorde de schildwachten aankomen en ging terug door de geheime deur en sloot

hem zachtjes. Hij was klaarblijkelijk van plan te wachten totdat de schildwachten weer terugkeerden.

„Ronnie," zei Bill, zijn mond dicht tegen het oor van zijn vriend, „we moeten die sleutel hebben, begrijp je wel? En we pakken de graaf ook. Wil jij hem onder handen nemen, terwijl ik de deur open en ga kijken of de koning daar binnen is? Hij mag geen geluid maken."

„Dat zal hij wel niet," zei Ronnie grimmig. De schildwachten kwamen weer hun richting uit, keerden zich om, maakten pas op de plaats en liepen weer terug. Zodra ze de hoek om waren, ging de verborgen deur weer open en kwam de graaf te voorschijn, met zijn lamp in zijn ene en de sleutel in zijn andere hand.

Alles gebeurde zo snel dat Jack het nauwelijks kon volgen. Hij hoorde een schreeuw van de graaf en dan zag hij Bill met de sleutel naar de deur toerennen en Ronnie de graaf vlug door de geheime deur heensiepen. De lamp ging uit. Het was volkomen stil.

Ronnie kwam terug en deed zijn lantaarn aan. Hij zag dat Bill de deur van het slot deed en de grendels wegschoof. „Ik heb daarachter een prachtig celletje gevonden," zei hij met zijn hoofd naar de deur wijzend. „Precies geschikt voor de graaf. Hij is vastgebonden en kan zo hard schreeuwen als hij wil - niemand kan hem in die kamer horen!"

„Goed werk," zei Bill. „Hè, die vervloekte grendels - het zijn er wel twaalf! De schildwachten zijn weer terug voordat we het weten."

Ronnie deed de ganglamp uit die bij de deur scheen. „De schildwachten mogen niet zien dat de grendels eraf zijn!" zei hij. „Houd je taai, Bill. Daar komen ze al. Jack en ik

wachten hier - voor het geval er moeilijkheden komen met de schildwachten. Houd je
taai!"

Hoofdstuk 29

EEN TIJD VOL OPWINDING

Bill deed toen de deur open en ging naar binnen. Vlug deed Ronnie de deur dicht, want vanuit de kamer scheen er ineens een lichtstraal de gang in. Jack voelde zijn hart weer sneller kloppen. Zouden die schildwachten terugkomen voordat Bill de koning had?

De deur ging weer open, maar dit keer was er geen licht te zien. Bill had het licht uitgedaan in de kamer. Iemand was bij hem: de koning. „O, wat ben ik blij!" dacht Jack.

De schildwachten kwamen terug. Hun voetstappen kon je nauwelijks horen. Bill bracht de koning snel naar de verborgen deur, opende die en duwde hem naar binnen. Ronnie volgde en toen Jack.

„Precies op tijd! Denk je dat ze in de gaten hebben dat de grendels van de deur zijn?" vroeg Jack. „Je had toch geen tijd om de deur te grendelen."

„Dat zullen we gauw weten!" zei Bill. „Ik ben bang dat ze het wel zullen merken - het is hun baantje dat steeds te controleren, daar ben ik zeker van."

Jack slaakte plotseling een gilletje. „Kiki! Waar is ze? Een minuutje geleden zat ze nog op mijn schouder, en nu is ze weg. Ik heb in mijn opwindning niet gemerkt dat ze is weggevlogen. O Bill - ze moet daar ergens in de gang zijn."

Daar was ze inderdaad - en ze vond het heel erg vervelend dat Jack verdwenen scheen te zijn. Waar was hij! Ze hoorde de schildwachten naderbij komen en ze ergerde zich aan

het geklos van hun laarzen.

Ze vloog toe op een uitstekende steen in de muur en toen de twee mannen precies onder haar liepen, stootte ze luid en lang uit: „HOOOOOO! HOOO-HOOO-HOOO!"

Het geluid van voetstappen verstomde onmiddellijk. Een van de mannen zei iets tegen de andere met een bange stem.

Kiki kefte als een hond en toen begon ze te brommen. Het klonk heel ongewoon in die duistere, galmende gang. De mannen keken om zich heen. Waar was de hond?

„Mi-aaaauw!" jammerde Kiki, als een hongerige kat, en begon toen te giechelen.

„Veeg je voeten, snuit je neus, pop-pop-pop!"

De mannen begrepen er geen woord van natuurlijk, maar daardoor werden ze nog banger. Ze grepen zich aan elkaar vast, trillend op hun benen van angst.

Kiki kuchte en schraapte haar keel op een opmerkelijk menselijke wijze. Dat de twee schildwachten juist daardoor in paniek raakten, kon ze niet vermoeden! Ze gooiden hun geweren neer, holden de gang uit en schreeuwden iets in hun eigen taal!

Jack hoorde dit allemaal, want hij had de verborgen deur een beetje opengedaan omdat hij zich zorgen maakte over Kiki. Hij luisterde met een grijns naar haar voordracht. Goeie ouwe Kiki! Hij riep haar zachtjes en in verrukking vloog ze op zijn schouder.

Bill vroeg zich af wat ze nu het beste konden doen. Het zou gevaarlijk zijn dezelfde weg die ze gekomen waren, terug te gaan, omdat de angstige schildwachten zeker met anderen

terug zouden keren om door te dringen in het mysterie van de vreemde geluiden!

„Ik vraag me af of de ruimte achter deze verborgen deur nog ergens anders naar toe leidt," zei Bill tegen Ronnie.

„We gaan het de graaf vragen," zei Ronnie vrolijk. „Ik zal 'dit' tussen zijn ribben steken en kijken of hij dan wil praten." 'Dit' was zijn revolver. Bill lachte.

„Dat is niet nodig. Hij zal netjes spreken als hij de koning hier ziet. Majesteit, misschien zou u met de graaf willen onderhandelen en hem bevelen ons de weg naar buiten te wijzen?"

De koning kon perfect Engels spreken. Evenals Gussy was hij in Engeland opgevoed. Hij knikte, met glanzende ogen. Het was duidelijk dat hij zeker een paar woorden met de graaf wilde wisselen!

Ze gingen naar het kelderachtige kamertje waar Ronnie de graaf netjes gebonden had opgesloten. Graaf Paritolen lag op de vloer en keek woedend. Toen hij de koning zag, keek hij zo als door de bliksem getroffen dat Bill lachte.

„Maak zijn benen los, Ronnie, maar niet zijn armen," zei Bill. „Hij behoort beleefd voor de koning te staan."

De benen van de graaf werden losgemaakt en hij ging staan. Zijn gezicht zag zo wit als een doek. De koning begon tegen hem te spreken in zijn eigen taal. De graaf kromp ineen - zijn hoofd hing naar voren - en tenslotte viel hij op zijn knieën, een toonbeeld van ellende en angst. De koning gaf hem verachtelijk een schop en zei weer iets. De graaf ging weer

staan en zei „Ai! Ai! Ai!" wat betekende „Ja! Ja! Ja!"

„Hij gaat ons de weg naar buiten wijzen," zei Bill. „Dat is maar goed ook. Ik hoor een enorm lawaai in de verte; dat zijn vast en zeker onze vrienden de schildwachten met hun helpers, die de ontgrendelde deur en de lege kamer gevonden hebben. Zeg de graaf dat we nu weggaan, Ronnie."

Met zijn armen vastgebonden op zijn rug strompelde de graaf het kleine kale kamertje uit. Hij leidde hen naar een deur aan de overkant en schopte hem open. Een kleine trap liep naar beneden. „Ik ga eerst," zei Ronnie en glipte voor de graaf langs.

De trap kwam uit in een kleine kamer, een soort studievertrek, met een paneel. De graaf zei iets en wees met zijn hoofd naar het paneel. Ronnie stapte naar voren en sloeg het paneel naar beneden open. Ze zagen nu een gat waar maar net een man doorheen kon. Aan het andere eind zagen ze niets, omdat er iets overheen gehangen was.

„Wandtapijt," zei Bill en klopte met zijn hand ertegen. „Wel, wel, wat een prachtige schuilplaatsen heb je hier, graaf. Werkelijk prachtig. Wat doen we nu? Achter dit wandtapijt kruipen?"

„Hij zegt dat het wandtapijt in een van de slaapkamers hangt," zei Ronnie. „Als we erachter proberen te komen, zien we een opening. Ik ga!" Hij ging door het gat en liep aan de achterkant langs een eindeloos lang wandtapijt dat los hing van het plafond tot de vloer. Tenslotte kwam hij, zoals de graaf gezegd had, bij een spleet, precies op de plaats waar een ander wandtapijt begon. Ronnie wrong zich ertussendoor en kwam terecht in een slaapkamer. Hij deed zijn lantaarn aan. Hij zag prachtige meubels en tapijten.

De anderen volgden hem achter het wandtapijt langs. Jack niesde omdat het vol stof zat. Kiki niesde prompt ook, zeer tot de verbazing van de graaf. Hij had Kiki hiervoor nog nooit ontmoet!

„En hoe nu?" zei Ronnie en porde plotseling met zijn revolver in de ribben van de graaf. De man maakte een sprong en viel bijna van angst.

„Ik geloof niet dat dat gepook in zijn ribben nodig was," zei Bill grijnzend.

„Nee, niet nodig - maar vreselijk goed voor zo'n lelijke bedrieger als hij is!" zei Ronnie. „Mensen die anderen hiermee bedreigen verdienen het mijn geweer in hun ribben te voelen. Opschieten, graaf, wijs ons de kortste en gemakkelijkste weg naar buiten."

Dit laatste werd gezegd in Tauri-Hessian en de graaf antwoordde ineens, zijn woorden buitelden over elkaar, zozeer wilde hij in de gunst komen van deze Engelsman.

„Het is nu gemakkelijk," zei Ronnie. „We gaan blijkbaar naar beneden langs de achtertrap, komen dan terecht bij de verlaten keukenafdeling en kunnen er via de achterdeur uit. Het kon niet simpeler!"

Dus liepen ze de achtertrap af en kwamen in een grote keuken. Er liepen drie katten rond, hun ogen glansden in het licht van Bills lantaarn. Kiki blafte als een hondje en de katten vlogen de hoeken in.

„Kiki!" zei Jack met een lach. „Je bent onbetaalbaar!"

Kiki probeerde dit woord na te zeggen, maar kon het niet. Bill deed nu de grote

achterdeur van het slot af. Ze gingen allen naar buiten en kwamen op een grote binnenplaats. Snel liepen ze naar het kasteelhek, een groot smeedijzeren geval; de sleutels hingen aan de zijkant. Bill deed het van het slot af en vlug liepen ze erdoor. Ze zagen dat ze in de hoofdstraat van Borken stonden.

„Waar is nu de plaats waar we de wagen achterlieten?" vroeg Bill zich af. „Jack, als jij nou met Ronnie de wagen gaat halen, wachten wij hier op jullie."

Jack rende weg met Ronnie. Hij was verscheidene malen in de stad geweest en kende de weg. Hij en Ronnie waren spoedig op het veld. Ze sprongen in de auto en reden onmiddellijk weg.

Spoedig waren ze bij de anderen. Ze stapten in. Bill zat achterin met de graaf en Jack. De koning zat voorin bij Ronnie. Het was vreemd achterin te zitten, bij alle spullen die stonden te trillen op de planken. De graaf echter nam er geen notitie van. Hij voelde zich enorm droevig.

„Zeg - waar gaan we naar toe? Dit is niet de weg terug naar het circuskamp," zei Jack plotseling.

„Nee, dat weet ik. Ik ben bang dat we rechtstreeks naar de hoofdstad van Tauri-Hessian gaan, Jack - de koning moet daar zo vlug mogelijk zijn. Alles is in rep en roer — niemand weet wat er gebeuren gaat - geen koning - geen prins - de graaf die blijkbaar het roer in handen wil nemen, de eerste minister die een speelbal is..."

„Ja, dat begrijp ik," zei Jack. „Maar zodra de koning ten tonele verschijnt, is alles weer oké, niet waar?"

„Alles zal zeker weer in orde zijn, als de koning tot zijn volk gesproken heeft," zei Bill.

„Hij zal een heleboel interessante dingen te vertellen hebben, denk ik! Ik denk ook dat het van belang is, dat Gussy verschijnt - zodat het volk kan zien dat hij en zijn oom op goede voet met elkaar staan."

„O, dat zal Gussy fijn vinden!" zei Jack. „Gaan we terug om hem op te halen?"

„Jazeker," zei Bill. „En we halen ook de anderen, want ik denk dat de koning graag de medegevangen van Gussy zal zien."

De koning wilde zeker al de anderen ontmoeten toen hij van Bill hoorde wat er allemaal was gebeurd.

Eindelijk kwamen ze bij het paleis. De bedienden heetten hen verbaasd en opgetogen welkom. De koning trok zich terug in een kamer met Bill, Ronnie en Jack. De graaf was in ongenade weggestuurd met vier soldaten voor hem en vier achter hem!

„Links, rechts, links, rechts!" schreeuwde Kiki achter hem. „God behoeft de koning!"

Het was donker, want de zon was nog niet op. Jack geeuwde plotseling. Hij kon er echt niets aan doen.

„Je kan beter een dutje gaan doen," zei Bill. „De koning stuurt zijn paleisauto om de anderen op te halen morgenochtend. Hij zal je wat van Gussy's kleren lenen, als je er fatsoenlijk uit wil zien. De anderen krijgen ook kleren en Gussy natuurlijk ook. Hij kan moeilijk als een meisje ten tonele komen!"

„Het gaat nu gezellig worden," zei Jack, die probeerde wakker te blijven. „O hemeltje, ik val om van de slaap. Wat ga jij doen, Bill. Ga je ook slapen?"

„Nee, ik ga proberen via de radio met je tante in verbinding te komen om te vertellen dat jullie allemaal in veiligheid zijn," zei Bill.

Jack liet zich op een sofa vallen en viel als een blok in slaap.

Hoofdstuk 30

„LANG LEVE DE KONING!"

Jack werd wakker. Een lief Tauri-Hessian-meisje bracht hem een verrukkelijk ontbijt. Iemand had zijn kleren uitgetrokken, hem een zijden pyama aangedaan en hem in een luxueus bed gestopt. Hij was verbaasd.

„Wat gek dat ik daar helemaal niet wakker van geworden ben!" dacht hij. „Ik moet wel erg moe geweest zijn! Wat een heerlijk ontbijt! Kiki, moet je nou eens kijken, de grootste, sappigste grape-fruit die ik ooit heb gezien. Moet jij er ook de helft van?"

Kiki lustte dat wel. Ze ging er heerlijk van zitten peuzelen. Jack at zijn ontbijt helemaal op, en dacht na over de gebeurtenissen van de vorige nacht.

„Ik wed dat de graaf zo'n ontbijt niet krijgt," zei hij tegen Kiki. „Wat denk jij ervan?"

„De dokter heeft kou gevat, haal de koning," zei Kiki en keek of Jack nog iets van zijn grape-fruit had overgelaten. „Een, twee, hoe gaat het ermee?"

„Zeg eens," zei Jack, „denk je, Kiki, ouwe jongen, dat die prinselijke kleren daar voor mij neergelegd zijn? Goeie hemel, het volk zal niet weten wie de prins is, ik of Gussy."

Bill kwam binnen. Hij zag er opgeknapt uit. „O, je bent eindelijk wakker," zei hij. „Mijn hemel, je wilt toch niet zeggen dat je dat hele ontbijt ophebt?"

„Kiki heeft me erbij geholpen," zei Jack grijnzend. „Zijn ze de anderen al gaan halen, Bill?"

„Ja. Ik zou hun gezichten wel eens willen zien, als de koninklijke auto voor komt rijden," zei Bill. „De koning is een fidele kerel. Hij heeft Pedro, Toni, Bingo en oude ma ook uitgenodigd - en ook kleren voor hen meegegeven!"

„Lieve help!" zei Jack. „Oude ma! Ze zal de dag van haar leven hebben. Maar als zij niet voor Gussy had gezorgd, zou hij zeker gepakt zijn. Zeg - het is wel feest vandaag, geloof ik!"

„Jazeker," zei Bill. „En je tante komt ook morgen!"

„Het lijkt wel het einde van een sprookje," zei Jack. „En iedereen leefde nog lang en gelukkig!"

„Je moet nu maar eens je bed uitkomen," zei Bill. „De koning houdt om twaalf uur zijn speech voor het volk. Daarna krijgen we een zalige lunch en dan zal je wel spijt hebben dat je nu zoveel gegeten hebt."

Jack sprong zijn bed uit. „Is het al elf uur? Mijn hemel, ik kom nooit op tijd klaar. Ik weet niet hoe ik deze kleren moet aankrijgen met al die gespen, ceintuurs en plooiën -lieve help, zijn dit kleren voor een gecostumeerd bal?"

„Nee. Gewone feestelijke kleren. Ik kan er niet mee wedijveren, maar Ronnie en ik voelen ons in onze eigen Engelse kleren meer op ons gemak, maar jij en de anderen zullen er prachtig mee uitzien."

Jack was klaar om kwart voor twaalf. Hij bekeek zichzelf in de spiegel. Fantastisch - ik zie eruit als een sprookjesprins. Ik wou dat ik een foto van mezelf kon nemen om aan de

jongens op school te laten zien - wat zouden die lachen!

Toen hoorde hij het geluid van stemmen in de straat onder hem. Jack opende het venster en keek naar buiten. Een prachtige koninklijke auto kwam de straat inrijden, gevolgd door een andere. Het volk juichte toen ze voorbij reden.

Jack viel bijna uit het raam en Kiki slaakte een luide kreet. „Kijk eens, Kiki - zie je wie er in de eerste auto zitten!" schreeuwde Jack. „Lucy-Ann, Philip, Gussy en Dinah! En in de tweede auto zitten Pedro - Ma - Toni en Bingo! Ze zien eruit alsof ze dadelijk moeten optreden."

Ma vooral zag er schitterend uit en ze had een zekere waardigheid over zich. Pedro keek met verrassing en trots naar haar. Zijn moeder! Zijn moeder, die in een koninklijke wagen reed met zijden kleren aan. Pedro kon het haast niet geloven.

Hij zag er zelf ook prachtig uit, dat wist hij. Zoiets zou nooit meer in zijn leven voorkomen en hij wilde er ten volle van genieten.

Toni en Bingo keken plechtig maar ingetogen. Ze waren niet het minst zenuwachtig als ze de circusring in moesten -maar nu voelden ze zich toch wel een beetje nerveus bij al dat gejuich en geschreeuw!

De auto's draaiden de hekken in en Jack leunde uit het raam naar voren en schreeuwde, helemaal vergetend dat hij in een koninklijk paleis was.

„Lucy-Ann! Ik ben hier boven!"

Kiki krijste ook. „Hiep-hiep-hiep-hiep-hoeraü Haal de dokter!"

De klok sloeg twaalf uur. De koning ging het balkon van zijn paleis op om zichzelf te tonen aan het volk en een speech af te steken over alles wat er gebeurd was. Er heerste volkomen stilte toen door de luidsprekers de krachtige stem van de koning klonk.

Bill vond dat Tauri-Hessian een erg fijne koning bezat. Hij was blij dat de graaf hem niet had kunnen afzetten en Gussy in zijn plaats had gezet. Gussy was nog maar een klein dom jongetje - maar later als hij een hoop had geleerd, zou hij misschien net zo'n fijne koning worden als zijn oom.

Gussy kreeg een geweldige ovatie toen zijn oom hem riep en hem aan het volk liet zien. Na alle angsten van de laatste dagen wilden ze niet alleen de koning, maar ook de prins zien.

Gussy was op en top een prins; zoals hij stijfjes groette en in alle richtingen boog. Hij droeg prachtige kleren en onder zijn cape, die wijduit stond in de wind, droeg hij een pakje van vuurrode zijde. Jack grinnikte als hij eraan dacht hoe Gussy eruit had gezien, toen hij als meisje verkleed was, met zijn haar in twee staartjes. Arme Gussy! Niemand moest dat ooit te weten komen - anders zou hij zijn hele leven ermee geplaagd worden.

Toen volgde de lunch. De kinderen mochten allemaal aan een tafel zitten, Gussy net zo goed als Pedro. Ma, Toni en Bingo zaten aan een tafeltje opzij, erg trots op hun mooie kleren. Ze aten alles netjes met messen, vorken of lepels, in plaats van hun vingers alleen te gebruiken.

De zes kinderen spraken honderduit met elkaar. „Fank is gelukkig weer beter," zei Philip.

„Hallo Snoozy, wil je ons gezelschap houden? Hij heeft al die amandelen gezien, Dinah — kijk eens hou hij er een van in zijn pootjes houdt en ervan knabbelt!"

„Ik vind het niet prettig als hij op de tafel ziet," zei Dinah, maar ze maakte er geen drukte over. Ze zei Jack hoe opgewonden ze waren geweest toen de boodschap kwam dat ze allemaal naar het paleis zouden worden gebracht. „We geloofden het gewoon niet!" zei ze. „Vertel ons weer eens over vannacht, hoe je de koning bevrijdde en de graaf gevangen nam."

Gussy was enorm opgewonden. Zijn ogen glansden en hij had het hoogste woord. Hij voelde zich nu in zijn element - hij was een prins, de erfgenaam van de troon, prins Aloysius Gramondie - geen domme baby meer met veel te lang haar.

„Daar is tante Allie!" schreeuwde Lucy-Ann plotseling. Ze gooide haar servet neer en vloog de eetzaal door, alles vergetend om de persoon van wie ze het meest hield te verwelkomen. „Tante Allie. Fijn dat u er bent."

Mevrouw Cunningham werd de grote kamer binnen geleid door twee bedienden die haar naam aankondigden. Bill ging direct naar haar toe en Dinah, Philip en Jack holden Lucy-Ann achterna.

Bills ogen glommen toen hij zijn vrouw voorstelde aan de koning. Aan zijn ene kant was een plaats voor haar opengelaten. Ze was door alles verbijsterd want ze wist natuurlijk maar de helft van de geschiedenis.

Gussy wachtte totdat de anderen genoeg drukte van haar gemaakt hadden en ging toen ook naar haar toe. Ze hield haar hand voor hem op, en hij boog zich eroverheen en kuste

die beleefd, precies zoals zijn oom had gedaan.

Na de lunch gingen de kinderen het paleis bezichtigen. „Zeg, heb jij het even getroffen dat je je hele leven hier mag wonen, Gussy,” zei Jack. „Het is hier fantastisch.”

„We zullen je wel missen, Gussy,” zei Lucy-Ann. „Ik denk dat we morgen vertrekken. Ik vind het echt heel jammer dat dit avontuur weer voorbij is.”

„Maar het is niet voorbij,” zei Gussy. „Ik hem mijn oom vraagde of jullie hier een tijdje mogen blijven logeren. Willen jullie dat? Of vinden jullie me niet aardig? Jullie mij zo vaak geplaagd heb.”

„O, Gussy, als we iemand plagen, wil dat nog niet zeggen, dat we hem niet aardig vinden!” zei Lucy-Ann. „Meen je werkelijk dat wij hier allemaal mogen logeren? Zonder tante en ook wil ik niet.” „Allemaal,” zei Gussy.

„Kiki en Snoozy ook. Maar niet Pedro en zo want die moeten weer met het circus weg, zeggen ze. Dus willen jullie hier bij me blijven, totdat we weer naar school moeten?”

„Ik wil wel,” zei Jack. „Ik wil wel een paar weken in een paleis logeren. Dan neem ik wat foto's mee terug om ze aan de jongens te laten zien. Ze denken anders dat ik sprookjes vertel.”

Pedro, Ma, Toni en Bingo namen afscheid van de vijf kinderen. Ze droegen nog steeds hun prachtige kleren. „We mogen ze houden,” zei Pedro lachend. „Ik doe ze aan als ik de ring in moet om Toni en Bingo met hun koorden te helpen, de Grote en Enige Pedro de Machtige.”

Hij boog tot de grond, maar ma gaf hem een klap en zei: „Haha, je zal vanavond aardappelen moeten schillen voor je moeder," en lachte luid. Kiki imiteerde haar, waardoor ze nog harder ging lachen.

De kinderen vonden het jammer dat het circusvolk weg was. Ze waren zulke goede vrienden geweest. „Ik hoop dat we ze nog eens terug zullen zien," zei Lucy-Ann. „Ik vond ze zo aardig."

„Je wilt nu naar mijn oom gaan en zeggen dat je wilt blijven?" smeekte Gussy, die bang was dat ze van gedachten zouden veranderen. „En ik moet hem ook nog iets vragen. Je moet me ermee helpen."

Hij sleepte hen naar de kamer van zijn oom. Ze bogen allen beleefd. „Wel, Aloysius," zei de koning. „Heb je je vrienden overgehaald hier de rest van hun vakantie door te brengen?"

„Ze blijven," zei Gussy. „En, oom, ik wil u nog iets anders vragen. Deze jongens zullen vertellen dat het heel, heel belangrijk is. Zult u het goed vinden?"

„Vertel me eerst maar eens wat het is," zei zijn oom glimlachend.

„Het is mijn haar," zei Gussy. „Ik wil het kort hebben — knip-knip - zoals Philip en Jack. Ik wil er niet uitzien als een meisje, IK WIL HET NIET!"

„Je hoort het eigenlijk lang te dragen, Aloysius," zei zijn oom, „maar ik weet hoe je je voelt. Ik voelde me net zo, vroeger toen ik in Engeland op school zat. Nou ja, goed dan - je mag je haar laten knippen!"

Gussy's gezicht was de moeite waard om te bestuderen. Niets in de wereld had hem meer plezier kunnen doen. „Morgen ga ik," zei hij. „Morgenochtend om 7 uur. Ha -ik laat het zo kort knippen dat er niet één lint meer in blijft zitten."

„Dank u wel dat we mogen blijven, Majesteit," zei Jack, die het woord voor allemaal voerde. „We zullen ons erg amuseren."

„Fussy-Gussy!" schreeuwde Kiki, „Fussy-Gussy! Uwe Majesteit! Majesteit! Majesteit! Haal de dokter, snuit uw neus!"

„Kiki!" zei Jack geschokt.

Kiki keek naar de koning. Ze strekte haar kopje omhoog en maakte een buiginkje. „Uwe Majesteit!" zei ze. „Lang leve de koning!"

Het volgende deel in deze spannende serie:

DE RIVIER VAN AVONTUUR